ΔΗΜΟΤΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΠΑΤΡΩΝ

Ὁ Φωτιστής

Ἐκ παντοίων με κινδύνων ἐλευθέρωσον....

ΑΘΗΝΑΙ - ΕΤΟΣ Β'
ΑΡΙΘ. ΤΕΥΧΟΥΣ 6 - 18

ΜΑΡΤΙΟΣ
1949

αρ. εισ. 169803

Ο ΦΡΟΥΡΟΣ

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΕΘΝΙΚΟΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ

ΤΗΣ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΗΣ ΥΠΗΡΕΣΙΑΣ ΣΤΡΑΤΟΥ

ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ: ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΕΤΑΙ ΠΑΡ' ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ
ΓΡΑΦΕΙΑ: ΟΔΟΣ ΖΑΛΟΚΩΣΤΑ 7 — ΑΘΗΝΑΙ — ΤΗΛΕΦΩΝΟΝ 28.986

25 ΜΑΡΤΙΟΥ

Ο ΕΘΝΙΚΟΣ ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΜΟΣ

Στὰ ὅπλα οἱ Φρουροί!..
Οἱ Ἕλληνες προστάζουν τοῦ Εἴκοσι Ἕνα...
—Πίσω οἱ ἄπιστοι, οἱ ἀπάτριδες καὶ οἱ μωροί...
Ν' ἀνοίξουνε τὰ Ἱερὰ τὰ μολεμένα...

♣

Δίνουν τὸ σύνθημα: Ἐμπρός!,
τῆς ἐθνικῆς μας ἄνοιξης οἱ κράχτες.
Στοὺς Παρθενῶνες πάντα ἡ Σημαία κι' ὁ Σταυρός,
φωτιὰ στοῦ Ἔθνους τῆς ζωῆς τοὺς φράχτες...

♣

Καὶ οἱ ψυχές μας τοὺς ἀκοῦν,
κι' ἔργο τὸ Χρέος τὸ Μεγάλο κάνουν πάλι,
γιὰ τὸν καινούργιο Εὐαγγελισμὸ ποὺ μᾶς καλοῦν,
τῆς λευτεριᾶς, — οἱ Ἐθνοπλάστες οἱ Μεγάλοι!

ΚΩΝ. Δ. ΚΑΛ.

«Ἐν δὲ τῷ μηνὶ τῷ ἕκτῳ ἀπεστάλη ὁ ἄγγελος Γαβριὴλ ὑπὸ τοῦ Θεοῦ εἰς πόλιν τῆς Γαλιλαίας ἣ ὄνομα Ναζαρέτ, πρὸς Παρθένον μεμνηστευμένην ἀνδρὶ ᾧ ὄνομα Ἰωσήφ, ἐξ οἴκου Δαυείδ, καὶ τὸ ὄνομα τῆς παρθένου Μαριάμ· καὶ εἰσελθὼν ὁ ἄγγελος πρὸς αὐτὴν εἶπε: χαῖρε κεχαριτωμένη· ὁ Κύριος μετὰ σοῦ· εὐλογημένη σὺ ἐν γυναιξίν· ἡ δὲ ἰδοῦσα διεταράχθη ἐπὶ τῷ λόγῳ αὐτοῦ, καὶ διελογίζετο ποταπὸς εἴη ὁ ἀσπασμὸς οὗτος· καὶ εἶπεν ὁ ἄγγελος αὐτῇ· μὴ φοβοῦ, Μαριάμ· εὗρες γὰρ χάριν παρὰ τῷ Θεῷ, καὶ ἰδοὺ συλλήψῃ ἐν γαστρὶ καὶ τέξῃ υἱόν, καὶ καλέσεις τὸ ὄνομα αὐτοῦ Ἰησοῦν. οὗτος ἔσ[illegible] μέγας καὶ υἱὸς ὑψίστου κληθήσεται, καὶ δώσει αὐτῷ Κύριος ὁ Θεὸ[illegible] τὸν Θρόνον Δαυεὶδ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ, καὶ βασιλεύσει ἐπὶ τὸν οἶκο[illegible] Ἰακὼβ εἰς τοὺς αἰῶνας, καὶ τῆς βασιλείας αὐτοῦ οὐκ ἔσται τέλος. εἶπε δὲ Μαριάμ πρὸς τὸν ἄγγελον· πῶς ἔσται τοῦτο, ἐπεὶ ἄνδρα οὐ γινώσκω; καὶ ἀποκριθεὶς ὁ ἄγγελος εἶπεν αὐτῇ· Πνεῦμα Ἅγιον ἐπελεύσεται ἐπὶ σέ, καὶ δύναμις ὑψίστου ἐπισκιάσει σοι διὸ καὶ τὸ γεννώμενον ἅγιον κληθήσεται Υἱὸς Θεοῦ. καὶ ἰδοὺ Ἐλισάβετ ἡ συγγενής σου καὶ αὐτὴ συνειληφυῖα υἱὸν ἐν γήρει αὐτῆς, καὶ οὗτος μὴν ἕκτος ἐστὶν αὐτῇ τῇ καλουμένῃ στείρᾳ· ὅτι οὐκ ἀδυνατήσει παρὰ τῷ Θεῷ πᾶν ῥῆμα. εἶπε δὲ Μαριάμ· ἰδοὺ ἡ δούλη Κυρίου· γένοιτο μοι κατὰ τὸ ῥῆμα σου. καὶ ἀπῆλθεν ἀπ' αὐτῆς ὁ ἄγγελος».

(Λουκ. α' 26—38).

ΔΗΜΟΤΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΠΑΤΡΩΝ

Η 25 ΜΑΡΤΙΟΥ

Η ΗΜΕΡΑ ΤΟΥ ΕΘΝΟΥΣ

Ἑορτάζομεν καὶ πάλιν ἐφέτος οἱ Ἕλληνες, μὲ κάθε τιμὴν καὶ διάκρισιν τὴν 25 Μαρτίου, τὴν Μεγάλην Ἡμέραν τοῦ Ἔθνους. Διότι ἡ ἡμέρα αὐτὴ εἶναι ἡ δημιουργὸς τῆς νεωτέρας Ἑλλάδος. Αὐτὴ συνεκέντρωσε ἀλλὰ καὶ ἔθεσε εἰς ἐνέργειαν τὰς δυνάμεις τοῦ Ἔθνους. διὰ τὸ ἔργον τῆς ἀπελευθερώσεως τῆς Πατρίδος. Τὰς δυνάμεις, αἱ ὁποῖαι ἀπὸ τὴν πτῶσιν τῆς Βασιλίδος τῶν πόλεων ὡς κρυφία νοσταλγία ἀνεσάλευον τὴν ψυχὴν τῶν Πατέρων μας.

Καὶ αἱ δυνάμεις ἐκεῖναι, αἱ ὁποῖαι ἐτροφοδοτοῦντο ἀπὸ τὴν σταθερὰν καὶ ἀπόλυτον Πίστιν εἰς τὸν Θεὸν καὶ τὸ Δίκαιον τοῦ Ἀγῶνος, ἐξεμηδένισαν τὴν δουλείαν καὶ ἐχόρησαν εἰς τὴν Ἑλλάδα τὴν Ἐλευθερίαν.

Ἔκτοτε ἡ 25 Μαρτίου ἀπέβη Σύμβολον τοῦ Ἔθνους, ὅπως σύμβολα εἶναι ὅλα τὰ Μεγάλα ἱστορικὰ γεγονότα καὶ τὰ μεγάλα τῆς ψυχῆς ἐνεργήματα. Ἐκείνη ἀπετέλεσε τὸν Μεγάλον Πρόδρομον ὅλων τῶν κατόπιν ἡρωϊκῶν ἀγώνων μας. Εἰς ἐκείνην ἀπέβλεψεν καὶ ἐκείνην ἐμιμήθη καὶ ἀντέγραψε ἡ 28 Ὀκτωβρίου 1940. Ἀλλὰ καὶ ἡ Ἑλλὰς τοῦ παρόντος, ποὺ ἀγωνίζεται διὰ τὴν τιμὴν καὶ ἐλευθερίαν της κατὰ τῶν ξενοκινήτων ἐπιδρομέων, εἰς τὴν 25 Μαρτίου ἀποβλέπει καὶ ἀπὸ ἐκείνην ἀντλεῖ ὅλο τὸ νόημα τῆς θυσίας της καὶ τὴν ἀπόλυτον πίστιν της εἰς τὴν βεβαίαν καὶ ταχεῖαν νίκην της.

Ἔτσι ὡς φωτεινὸς Πυρσός, φωτίζει ἡ Ἡμέρα τοῦ Ἔθνους κάθε ἀγωνιστικὴν καμπὴν τῆς νεωτέρας Ἱστορίας μας καὶ δείχνει τὴν ἱστορικὴν πορείαν ποὺ ὁδηγεῖ τὰ πεπρωμένα τῆς αἰωνίας Πατρίδος μας. Αἱ μεγάλαι καὶ ἡρωϊκαὶ μορφαὶ τοῦ Ἀγῶνος τοῦ 21, εὗρον μιμητὰς καὶ συνεχιστὰς τοῦ ἔργου των, εἰς τοὺς ἐπιγόνους των. Διότι οἱ μαχηταὶ τῆς Ἀλβανίας καὶ τῆς Πίνδου τὸ 40 καὶ οἱ σημερινοὶ νικηταὶ τοῦ Γράμμου, τῆς Κονίτσης, τῆς Φλωρίνης κλπ. εἶναι τὰ πιστὰ ἀντίγραφα τῶν μεγάλων προτύπων δηλ. τῶν Ἐθνικῶν μας ἐκείνων φυσιογνωμιῶν αἱ ὁποῖαι κοσμοῦν τὴν ἡρωϊκὴν πινακοθήκην τοῦ Ἔθνους. Μέσα εἰς αὐτὴν θὰ σπουδάζουν τὴν ἐθνικὴν ψυχὴν αἱ μέλλουσαι γενεαὶ καὶ ἐκεῖ θὰ μανθάνουν νὰ ἀγαποῦν καὶ νὰ συγκινοῦνται ἀπὸ τὰ μεγάλα καὶ ὑψηλὰ μὲ τὰ ὁποῖα θὰ τροφοδοτοῦν εἰς τοὺς αἰῶνας τὸν ὀργανισμὸν τῆς Ἑλλάδος.

Ἐφέτος ὁ ἑορτασμὸς τῆς Ἡμέρας τοῦ Ἔθνους, εὑρίσκει τὸ Ἔθνος εἰς καθολικὸν συναγερμὸν διὰ τὴν ὁριστικὴν νίκην ἀπὸ τὴν σύγχρονον τυραννίαν. Καὶ ἡ μεγάλη αὐτὴ Ἡμέρα τοῦ Ἔθνους, γίνεται τώρα ἀντικείμενον ἰδιαιτέρας τιμῆς ἀπὸ τοὺς ἐλευθέρους λαοὺς καὶ τοὺς ἀπανταχοῦ Ἕλληνας.

Κλίνομεν καὶ ἡμεῖς εὐλαβῶς τὸ γόνυ πρὸς ὅλους ἐκείνους οἱ ὁποῖοι μᾶς ἐδώρησαν τὸ ἀναφαίρετον ἀγαθὸν τῆς ἐλευθερίας καὶ βεβαιοῦμεν ὅτι καὶ ἡμεῖς μὲ τὰ ἰδικά των σύμβολα μὲ τὴν πίστιν τοῦ Χριστοῦ καὶ τὴν ἀγάπην τῆς Πατρίδος θὰ βαδίσωμεν πρὸς τὰ ἔμπρὸς διὰ νὰ μείνῃ ἡ Ἑλλὰς στοὺς Ἕλληνες καὶ μόνον εἰς τοὺς Ἕλληνας.

Κ.

Ἡ ὁκοπιά μας

ΤΟ ΕΘΝΙΚΟΝ ΕΞΑΗΜΕΡΟΝ

Μὲ τὴν πρωτοβουλία τῆς Ἀμεριχανίδος πρέσβειρας κ. Γκραίηντυ ἀπεφασίσθη νὰ ἑορτασθῆ ἀπό τόν φιλελληνικὸ κόσμο ἡ ἑβδομάδα 20—25 Μαρτίου ὡς ἑβδομάδα τῆς ἐργασίας καὶ τῆς Νίκης. Ἡ Ἀμερικὴ ποὺ μὲ τὴν βιολογική της νεότητα — σὰν νεώτερος λαός — αἰσθάνεται τὴν ἀξία καὶ τὸν μέγα ρόλο ποὺ ἔπαιξε στόν παγκόσμιο πολιτισμό ἡ νεωτέρα Ἑλλάδα, ἀπεφάσισε νὰ τιμήση τὴν ἑβδομάδα αὐτή, ἀκριβῶς γιὰ νὰ ἐξάρη πῶς ἡ Ἐθνική μας ἐργασία εἶχε πάντοτε καὶ θὰ ἔχη καὶ τώρα ἀποτέλεσμα τὴν Ἐθνικὴ Νίκη.. Ἔτσι ὁ ἑορτασμὸς τοῦ ἑλληνικοῦ ἑξαημέρου, τοποθετημένος μέσα στὸ πλαίσιο τῆς Ἐθνικῆς μας ἑορτῆς θὰ δώση τὸν ἐξαιρετικὸ τόνο στό μεγάλο ἔργο τῆς Παλιγγενεσίας καί θὰ δείξη πῶς ἡ ἐργατικὴ τάξι ζῶντας μὲ τὴν πνευματικὴ τὰ ἰδανικά τῆς Φυλῆς, ἐπραγματοποίησαν τὴν ἀπελευθέρωσι τῆς Πατρίδας. Γι' αὐτό μὲ πολλὴ σεβασμὸ στὸν πρωταρχικό παράγοντα τῆς μεγάλης Νίκης — καὶ κάθε νίκης — ἀφιερώνεται ἡ πρώτη μέρα τοῦ ἑξαημέρου (ἡ 20ὴ Μαρτίου — Κυριακὴ) στὴν Ὀρθόδοξη Χριστιανικὴ Θρησκεία. Ἡ Θρησκεία δὲν εἶναι ἀμελητέος παράγων ἀλλὰ τό ἀσύγκριτο κίνητρο ποὺ γεννᾶ τὴν πίστι κι' ἐμψυχώνει ὅσους μάχονται γιὰ τὰ ἰδανικὰ τῆς τιμῆς καὶ τῆς ἐλευθερίας.

Ἡ ὡραία αὐτὴ πρωτοβουλία ποὺ θὰ τὴν τιμήση ὅλος ὁ ἐλεύθερος Κόσμος θὰ ζωντανέψη τὸ ἐθνικὸ μας δρᾶμα στόν ἀπανταχοῦ τῆς γῆς ἑλληνισμό καὶ μὲ τὴν ποοῦπόθεσι τῆς νίκης τοῦ 21 θὰ τρανέψη τὴν βεβαιότητα γιὰ τὴν γρήγορη Νίκη κατὰ τῶν ξενοδούλων ἐπιδρομέων.

Η ΝΙΚΗ ΤΗΣ ΦΛΩΡΙΝΗΣ

Ἐδῶ καὶ λίγες μέρες μιὰ καινούργια σελίδα Ἐθνικῆς Τιμῆς γράφθηκε στὴν ὤμορφη πόλι τῆς Μακεδονίας τὴν Φλώρινα. Οἱ λησταντάρτες ὑπακούοντες τυφλὰ στὶς διαταγές τοῦ καινούργιου των ἀρχηγοῦ Ζαχαριάδη, ἐπετέθηκαν στὴν Φλώρινα μὲ σκοπὸ νὰ τὴν καταλάβουν. Καὶ στὶς λυσσασμένες ἐπιθέσεις τους, στὰ δολοφονικά τους κτυπήματα, στὰ ὕπουλα σχέδιά τους βρῆκαν τὴν τόλμη καὶ τὴν ἀνδρεία τῶν στρατιωτῶν μας, ποὺ τοὺς σάρωσαν σ' ὀλιγόωρο χρονικὸ διάστημα. Κεῖνο δὲ ποὺ ἰδιαίτερα πρέπει νὰ γραφῆ καὶ ποῦ, ἀναμφίβολα ὑπῆρξεν τὸ κίνητρον καὶ ὁ ἐμπνευστὴς τῆς μεγάλης αὐτῆς νίκης, εἶναι ἡ Πίστις τοῦ εὐσεβοῦς Δ)τοῦ τῆς 11ας Μεραρχίας, ὁ ὁποῖος σὰν ἄλλος Βυζαντινὸς Στρατηγὸς συνιστᾶ πάντοτε εἰς τοὺς ἄνδρας του τὴν Πίστιν εἰς τὸν Θεόν, ἡ ὁποία εἶναι καὶ πίστις εἰς τὸ δίκαιον τοῦ Ἀγῶνος μας. Ἔτσι ἀνέφλεξε τὶς ψυχὲς τῶν φαντάρων μας καὶ τοὺς ὁδήγησε εἰς τὴν Νίκην τῆς Φλωρίνης, διότι ἡ πίστις εἰς τὸν Θεὸν νικᾶ καὶ κατατροπώνει τοὺς προδότας τῆς Θρησκείας καὶ τῆς Πατρίδος.

ΤΟ ΤΡΙΩΔΙΟΝ

Βρισκόμεθα στὸ Τριώδιο. Στὴν περίοδο τῆς νηστείας καὶ τῆς προσευχῆς ποὺ ὁρίζει ἡ ἐκκλησία. Μάλιστα μᾶς καθορίζει καὶ τὸν τρόπο μὲ τὸν ὁποῖο οἱ πιστοὶ «σταδιοδρόμοι» θ' ἀγωνισθοῦμε σ' αὐτὴ τὴν ξεχωριστὴ περίοδο τῆς Πίστεώς μας. Ἡ νηστεία χαρακτηρίζει τὸ Τριώδιο. Ἀλλὰ νηστεία δὲν θὰ πῆ μόνο ἡ ἀποχὴ ἀπὸ ὡρισμένα φαγητὰ ἀλλὰ κυρίως ἡ ἀποχὴ ἀπὸ ἔργα καὶ διαλογισμοὺς κακούς, ἀπὸ πράξεις ποὺ δὲν εἶναι σύμφωνες μὲ τὴν συνείδησι καὶ τὸν ἠθικὸ νόμο. Ὡραῖα ἔλεγε ὁ μέγας Χρυσόστομος: «Νηστεύεις, δεῖξον τοῦτο διὰ τῶν ἔργων σου. Ἐὰν ἴδης πένητα, ἐλέησον ἐχθρὸν καταλλάγηθι.. Τὶ γὰρ ἂν ἰχθύων καί ὀρνίθων ἀπεχόμεθα, τοὺς δὲ ἀδελφοὺς ἡμῶν δάκνωμεν καὶ κατεσθίωμεν;».

Τὸ Τριώδιον ποὺ ἀρχίζει ἀπὸ τὴν Κυριακὴν τοῦ Τελώνου καὶ Φαρισαίου καὶ κλείνει μὲ τὰ δραματικὰ γεγονότα τῶν Παθῶν (Μ. Σάββατον) τοῦ Κυρίου, ἂς γίνῃ γιὰ ὅλους μας περίοδος ἠρωϊκωτέρων σκέψεων καὶ χριστιανικωτέρας ζωῆς, γιὰ νὰ κατανοήσωμε ὕστερα ὅλη τὴ Χαρὰ τῆς Ἀναστάσεως, ὡς ἐπισφράγισι τῆς καλλίτερης προσπάθειας.

ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΒΛΑΣΦΗΜΟΥΣ

Πρὸς καταπολέμησιν καὶ ἐκρίζωσιν ἐκ τοῦ στρατεύματος τῆς ἁμαρτωλοῦ συνηθείας τῆς βλασφημίας τῶν Θείων καὶ κατόπιν ἀναγκαίων εἰσηγήσεων τῆς Θρησκευτικῆς Ὑπηρεσίας τοῦ Στρατοῦ, ἐξεδόθησαν ἤδη Διαταγαὶ τόσον τοῦ Σωματάρχου Β' Σ. Σ. κ. Καλογεροπούλου, ὅσον καὶ τοῦ Διοικητοῦ τῆς 3ης Ταξιαρχίας Ρίμινι συντ)ρχου κ. Βλάχου, ἀσφαλῶς δὲ καὶ ἄλλων Δ)σεων τοῦ Στρατεύματος. Ὁ «Φρουρὸς» μεθ' ἱκανοποιήσεως ἔλαβεν γνῶσιν τούτων ὡς καὶ τῶν εὐμενῶν σχολίων τοῦ Στρατ. τύπου, πιστεύει δὲ ὅτι ἡ ἐξαπολυθεῖσα ἐκστρατεία κατὰ τῆς βλασφημίας θὰ φέρῃ τὰ ἀναμενόμενα ἀποτελέσματα ἐπ' ὠφελείᾳ τοῦ Ἔθνους καὶ τῆς Θρησκείας τῶν πατέρων μας.

ΧΑΡΑΣ ΕΥΑΓΓΕΛΙΑ

Ὁλόκληρος ὁ ὀρθόδοξος Χριστιανικὸς κόσμος κατὰ τὴν μεγάλην ἑορτὴν τοῦ Εὐαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου θὰ μεταφερθῇ νοερῶς εἰς τὴν Ἁγίαν πόλιν τῆς Ναζαρὲτ τῆς Γαλιλαίας. Ἐκεῖ μαζὶ μὲ τὴν Θεοτόκον καὶ τὸν ἀγγελικὸν κόσμον θὰ γίνουν μέτοχοι τῆς οὐρανίας χαρᾶς ποὺ ἔφερε στὴ γῆ τὸ «χαῖρε» τοῦ οὐρανίου ἀπεσταλμένου.

Οἱ προβολεῖς τοῦ συγχρόνου πολιτισμοῦ τὰ πολυάριθμα φῶτα τῆς ἐπιστήμης, ὡς καὶ αὐτὰ ἀκόμη τὰ ἀστραπιαῖα πυρὰ τοῦ πολέμου δὲν θὰ μπορέσουν νὰ προξενήσουν μεγαλύτερο θάμβος στοὺς πνευματικοὺς ὀφθαλμοὺς τῶν πιστῶν ἀπὸ τὴν λάμψιν ἐκείνην ποὺ ἐδημιούργησε ἡ παρουσία τοῦ φωτοειδοῦς ἀρχαγγέλου. Οὐδεμία δύναμις εἶναι ἱκανὴ νὰ μετριάση τὴν χαρὰν ποὺ ἐδημιούργησε ἡ μεγαλειώδης μορφὴ καὶ τὸ σωστικὸ μήνυμα τοῦ Γαβριήλ.

Τὰ ἐμπνευσμένα τροπάρια τῆς ἁγίας ἑορτῆς, ἡ οὐρανία ἁρμονία τῆς ἐκκλησιαστικῆς μας μουσικῆς, τὰ θεόπνευστα προφητικὰ ἀποστολικὰ καὶ Εὐαγγελικὰ ἀναγνώσματα θὰ ξαναζωντανέψουν στὶς ναρκωμένες ψυχές μας τὸ σωτήριον μήνυμα, τὰς αἰωνίας ὑποσχέσεις διὰ τὴν ἀτομικὴ καὶ συνολικὴ λύτρωσι καὶ γενικὰ τὸ χαρμόσυνον Εὐαγγέλιον τοῦ Θεοῦ.

Ἀπὸ τὴν σφαῖραν τοῦ αἰσθητοῦ, τοῦ ὑλικοῦ κόσμου — ὅπου ἡ ἐγωπάθεια, ἡ κακία ἢ ἀδικία, ὁ φθόνος, ὁ φόνος.. ὁ Θάνατος βασιλεύει — τὸ ἀγγελικὸ μήνυμα, τὸ Εὐαγγέλιον αὐτὸ τῆς χαρᾶς μᾶς μεταφέρει στὴν οὐρανία κλίμακα τοῦ Θεοῦ, στὴν θεϊκὴ περιοχὴ τοῦ πνεύματος, τῆς ἁγιότητος καὶ τῆς αἰωνιότητος.

Ὅλα τὰ μιλήματα καὶ οἱ ψίθυροι, κάθε γραπτὴ ἢ προφορικὴ ἀνακοίνωσις ἀπὸ τοῦ ἀσημοτέρου ἀνθρώπου μέχρι καὶ τοῦ ἐπισημοτέρου παγκοσμίου ὀργανισμοῦ τῆς ἐποχῆς μας, ὅλα τὰ τραγικὰ μηνύματα τῶν αἱμοχαρῶν ἐχθρῶν μας καὶ αἱ φερέλπιδες ὑποσχέσεις τῶν φίλων μας μπροστὰ στὴν οὐρανόπεμπτη ἀγγελία τοῦ οὐρανίου ξένου σβύνουν, διότι τὸ περιεχόμενον τοῦ θεϊκοῦ διαγγέλματος, τοῦ Εὐαγγελίου τῆς χαρᾶς εἶνε ἐκεῖνο ἀκριβῶς ποὺ ἐνοστάλγησε, νοσταλγεῖ καὶ θὰ νοσταλγῇ κάθε ψυχὴ ἀπὸ τοῦ Ἀδὰμ μέχρι συντελείας τῶν αἰώνων.

«Χαῖρε κεχαριτωμένη ὁ Κύριος μετὰ Σοῦ. Εὐλογημένη Σὺ ἐν γυναιξί... Μὴ φοβοῦ Μαριὰμ εὗρες γὰρ χάριν παρὰ τῷ Θεῷ. Καὶ ἰδοὺ συλλήψεις ἐν γαστρὶ καὶ τέξεις υἱὸν καὶ καλέσεις τὸ ὄνομα αὐτοῦ Ἰησοῦν. Οὗτος ἔσται μέγας καὶ Υἱὸς Ὑψίστου κληθήσεται· καὶ δώσει αὐτῷ Κύριος τὸν θρόνον Δαυὶδ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ καὶ βασιλεύσει ἐπὶ τὸν οἶκον Ἰακὼβ εἰς τοὺς αἰῶνας καὶ τῆς βασιλείας αὐτοῦ οὐκ ἔσται τέλος... Πνεῦμα ἅγιον ἐπελεύσεται ἐπὶ Σὲ καὶ δύναμις Ὑψίστου ἐπισκιάσει Σοι· διὸ καὶ τὸ γεννώμενον ἐκ Σοῦ ἅγιον κληθήσεται Υἱὸς Θεοῦ... Ὅτι οὐκ ἀδυνατήσει παρὰ τῷ Θεῷ πᾶν ῥῆμα...»

Καὶ πραγματικὰ δὲν ἦλθε μὲ τὴν φλογινὴν ρομφαίαν ὁ ἀρχάγγελος τοῦ Θεοῦ ἀλλὰ μὲ τὸ μήνυμα τῆς χαρᾶς στ' ἀρχαγγελικά του χείλη ἔφερε τὸ Εὐαγγέλιον τῆς χαρᾶς.

Τὸ ἄκουσμα καὶ ἡ μελέτη τῶν λόγων τούτων γεννᾷ στὴ σκέψι καὶ στὴ καρδιὰ τοῦ Χριστιανοῦ τὰ αἰσιοδοξότερα, τὰ ὑψηλότερα συναισθήματα.

Ἡ χάρις καὶ ἡ ἀγάπη τοῦ παντοδυνάμου Θεοῦ ἀξιώνει τὴν Μαριὰμ νὰ γίνῃ μητέρα τοῦ Θεοῦ καὶ τὸν ἄνθρωπο νὰ γνωρίσῃ «ἐνώπιος ἐνωπίῳ» τὸν Δημιουργόν του.

Καὶ ἀκόμα ἡ πληροφορία ὅτι ἡ βασιλεία του θὰ εἶναι ἀτελεύτητος σκορπίζει στὶς ἀγνὲς ψυχὲς τὴ μεγαλύτερη ἱκανοποίησι καὶ χαρά.

ΘΑΔΔΑΙΟΣ

Ο ΞΕΣΗΚΩΜΟΣ ΤΟΥ 21 ΚΑΙ Η ΕΠΟΧΗ ΜΑΣ

ΜΕ ΤΗΝ ΕΝΝΟΙΑ ΤΟΥ ΧΡΕΟΥΣ

«Αὐτὸ ποὺ λέτε Πνεῦμα τῶν δικῶν σας χρόνων
εἶναι τὸ Πνεῦμα τῶν δικῶν σας τῶν Προγόνων!»
Goethe

Ἡ μεγάλη Ἑλληνικὴ Ἐπανάστασι τοῦ 1821, τῆς ὁποίας τὴν ἀνάμνησι γιορτάζει καὶ πάλι τὸ Ἔθνος, σὰν γεγονὸς ρυθμιστικὸ τῆς ἱστορικῆς του πορείας, ἔχει ἐντελῶς ξεχωριστὴ σημασία γιὰ τὴ σημερινὴ δραματικὴ περίοδο ποὺ περνᾶμε. Γιατὶ τὸ κρύφιο κίνητρο ποὺ «φτέρωσε τ' ἀφτέρωτα» κι' ἔδωσε ζωὴ ἐκεῖ ποὺ μόνο ὁ θάνατος φώλευε καὶ ἡ σκληρὴ τυραννία διαφέντευε, δὲν ἦταν τίποτε ἄλλο ἀπὸ 'κεῖνο ποὺ σὰν αἴτημα σιδερένιας πίστεως, μὲ τὴν ἔννοια τοῦ Χρέους, προβάλλει καὶ σήμερα στὸ ἀγωνιζόμενο Ἔθνος. Τετρακόσα χρόνια δουλείας, μέσα στὸ πλαίσιο τοῦ πιὸ σκληροῦ μεσαίωνα, κάτω ἀπὸ τὸ κνοῦτο τοῦ πιὸ ἀνελέητου φυλετικοῦ μίσους, μέσα στὴν παγερὴ ἀδιαφορία τῆς Εὐρώπης, μὲ τὰ ἀνθελληνικὰ συνθήματα τῶν ποικιλώνυμων Μέττερνιχ καὶ τὶς πρωτόγονες ἰδέες γιὰ τὶς μειονότητες (καρκινώματα — ,ὅπως λέγανε—μὲς στὶς αὐτοκρατορίες), κοντολογίς, μέσα σὲ μιὰ ἀπαράστατα φρικτὴ ἀντιδραστικὴ ἀτμόσφαιρα, δούλεψε, πάλεψε, μαρτύρησε· μὰ ἔζησε ἡ Ἑλληνικὴ Ψυχή, καὶ βρῆκε τὴ δύναμι γιὰ τὸ μεγάλο ἔργο τοῦ Ξεσηκωμοῦ, ποὺ τῆς χάρισε τὴ Λευτεριά της... Κράτος Ἑλληνικὸ καὶ ἐλεύθερο, δὲν γίνηκε σὰν ἀποτέλεσμα τῆς συμπαθείας τῶν Μεγάλων Δυνάμεων, οὔτε ἀπὸ ἄλλους μοιραίους ἢ καὶ σταθμισμένους ἱστορικοὺς λόγους, ἀλλὰ γίνηκε σὰν καρπὸς τοῦ προσωπικοῦ ἀγῶνα τῆς Φυλῆς, τῆς Φυλῆς ποὺ πίστεψε ἀπόλυτα πὼς πρέπει νὰ ἐλευθερωθῇ, μὲ κάθε τρόπο καὶ κάθε θυσία. Βέβαια «ἄργιε νἄρθῃ ἐκείνη ἡμέρα» γιατὶ τὸ δέντρο ἔπρεπε νὰ μεγαλώσῃ, ἀφοῦ προηγουμένως ποτισθοῦν οἱ ρίζες του μὲ ποταμοὺς αἱμάτων καὶ ὠκεανοὺς δακρύων... Ἀλλ' ὅμως ἦρθε, ἔφθασε σὰν ὥριμος καρπός, σὰν «Ἡμέρα Κυρίου». ἦρθε, σὰν «ἐλπίδα μας καὶ γλυκαπαντοχή μας», μ' ὅλους τοὺς πόνους καὶ μ' ὅλες τὶς χαρές, μ' ὅλα τὰ ὄνειρα κι' ὅλες μας τὶς ἐθνικὲς νοσταλγίες. Τὸ 1821... Ἡ ἀφετηρία τῆς νεώτερης Ἑλλάδος. Ἡ δημιουργικὴ χρονολογία τοῦ ἀθάνατου Ἔπους ποὺ ἔγραψαν μαζὺ ἡ Ἐλευθερία καὶ ἡ Δόξα!

> «Μεγάλο λόγο νὰ σᾶς πῶ δὲν ἔχω παρὰ ἕνα:
> Μεθῦστε ἀπὸ τ' ἀθάνατο κρασὶ τοῦ Εἰκοσιένα!»
>
> **Κ. ΠΑΛΑΜΑΣ**

Τώρα περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλη φορὰ ἡ ψυχή μας εἶναι προσαρμοσμένη πρὸς τὸν μεγάλο αὐτὸ ξεσηκωμὸ τῆς Πατρίδος. Βρισκόμαστε στὴν ἴδια τροχιά, στὸ ἴδιο ζώδιο, μὲ τοὺς μεγάλους προγόνους μας, τῆς Ἁγίας Λαύρας. Τὸ Ἔθνος μας ποὺ ἀγωνίζεται σήμερα γιὰ τὴν τιμὴ καὶ τὴν ὑπόστασί του, ἔχει πρόδρομο καὶ «εὐεργετικὸ προηγούμενο» τὸ Ἔθνος τοῦ 21. Γιὰ νὰ δημιουργήσουμε τὸν ἑαυτό μας ἀγωνιστήκαμε καὶ τότε, ὅπως καὶ σήμερα. Γιὰ τὸ δικαίωμα τῆς ζωῆς, ποὺ μᾶς χάρισε ὁ Θεός, πολεμήσαμε καὶ πολεμᾶμε. Γιὰ τὸ Χῶμα, μας, ποὺ ἄφηκαν οἱ πατέρες μας, — ὁ Θεός!— νὰ τὸ δουλεύουμε καὶ νὰ ζοῦμε, γιὰ τὴ Θρησκεία μας καὶ τὸ σπίτι μας, τὴν γυναῖκα μας καὶ τὰ παιδιά μας, γιὰ ὅλα αὐτά, σηκωθήκα-

με τότε, ὅπως σηκωνόμαστε καὶ σήμερα.

Γι' αὐτὸ καὶ τώρα ποὺ ἡ ἀνάμνησι τῆς Ἐθνικῆς Ἀφετηρίας μᾶς βρίσκει στὰ ὅπλα, μᾶς κάνει νὰ νοιώθουμε καὶ πολὺ διαφορετικὰ ἀπὸ ἄλλοτε τὸ νόημα τοῦ 21. Ἡ ἀπόστασι δὲν μᾶς χωρίζει πιὰ τώρα ἀπὸ τοὺς τιτάνες τῆς ἐπαναστάσεως, γιατὶ ζοῦμε στὴν ἴδια ἀτμόσφαιρα, στὸ ἴδιο περιβάλλον, ποὺ δὲν τὸ δημιουργεῖ ὅπως ἄλλοτε, ἡ ἁπλὴ φιλολογία τῆς Ἐθνικῆς Ἑορτῆς καὶ ἡ συγκινητικὴ ὕστερα ἀναπόλησις, ἀλλὰ τὸ δραματοποιεῖ ἡ πιὸ ἄτεγκτη σκηνοθεσία τῆς πραγματικότητος, μὲ τὶς ἑκατόμβες τῶν αἱμάτων καὶ τὶς κοσμοξάκουστες θυσίες... Ἔτσι μὲ τὴν ἔλλειψι τοῦ ἀποστασιακοῦ μέτρου, καὶ τὴν ἀπόλυτη αὐτὴ προσαρμοστία τῆς ψυχῆς, κάνουμε πραγματικὰ ὑπο κειμενικὸ τὸ νόημα τοῦ 21 καὶ τὸ αἰσθανόμαστε πιὸ ἐξωραϊσμένο· —πιὸ ἀπόλυτα μεγάλο καὶ πιὸ ἀπόλυτα δυνατό!...

Βέβαια μόνο εὐγνωμοσύνη ἀπέραντη καὶ εὐχαριστία ἀπροσμέτρητη θὰ χρωστάει ἡ σύγχρονη Ἑλλάδα στὰ ἡρωϊκά της 'κεῖνα παλληκάρια, ποὺ ἀγωνίζονται σήμερα γιὰ τὴ λευτεριά της. Τὶς ἴδιες ὑποχρεώσεις θὰ ἔχη καὶ ἡ Ἑλλάδα τοῦ μέλλοντος, ποὺ ἀκριβῶς γι' αὐτὸ τὸ Μέλλον, ἀγωνίζεται τώρα τὸ παρόν. Ἀλλὰ μὲ τὴν προοπτικὴ τούτη τοῦ χρέους, ἂς συλλογιστοῦμε καὶ τὸ μέγεθος τῆς εὐγνωμοσύνης ποὺ πρέπει νὰ χρωστᾶμε σὲ κείνους, ποὺ πάλεψαν 400 ὁλόκληρα χρόνια γιὰ νὰ μᾶς κάμουν Κράτος καὶ πολίτες ἐλεύθερους! Τὸ χρέος μας, σ' αὐτοὺς τοὺς ἡμίθεους — καὶ τοὺς πιὸ πίσω—ποὺ μᾶς θρέψανε μὲ τὸ Δωρικὸ γάλα καὶ μᾶς δυνάμωσαν τὸ κληρονομικό μας κλῖμα γιὰ τὰ μεγάλα Ἰδανικὰ τοῦ Ἀνθρώπου! Μέσα στὰ χρωματόσωμα τῆς ψυχῆς τοῦ Ἕλληνα τῆς ἐποχῆς μας, ποὺ τώρα καὶ 9 χρόνια ἀγωνίζεται γιὰ νὰ μείνη πραγματικὰ «ἀδούλωτος Ἕλληνας», ἀναγνωρίζουμε τὴν σπερματικὴ βλάστη τῶν Πατέρων μας τοῦ Ἀγῶνος τῆς Ἀνεξαρτησίας. Ὁ Ἐθνικός μας Στρατὸς μὲ τὴν μεγάλην του Πίστιν στὴ Θρησκεία καὶ τὸ Ἔθνος καὶ μὲ τὸ ἡρωϊκό του ἔργο ποὺ γι' αὐτὰ ἀγωνίζεται, δίδει ἔμπρακτα σ' ὅλο τὸν κόσμο τὴν ἀπόδειξι, πόσο ἀντάξια τιμᾶ καὶ πόσο ὁλοκληρωτικὰ ζῆ στὰ στήθη του τὴν Ἑλλάδα τοῦ 21!

Ἔτσι ἡ ἔννοια τοῦ Χρέους, γίνεται τὸ κρύφιο κίνητρο τῆς ἱστορίας τῆς Πατρίδος μας καὶ ὁ μεγάλος παράγων γιὰ τὴν ἑρμηνεία καὶ κατανόησι κάθε ἐποχῆς της. Καὶ μὲ αὐτὴ τὴν ἔννοια τοῦ Χρέους, ποὺ ἔχουμε ἀπέναντι τῶν προγόνων μας, σὰν ἀντάξιοι ἀπόγονοι,—δημιουργοῦμε καὶ συνεχίζουμε τὴν ἱστορικὴ μας παράδοσι, ποὺ κρατάει πάντα ἀκμαῖο τὸ ἡρωϊκὸ πνεῦμα καὶ κάνει πλούσια τὴν τροφοδοσία στὸ ἄσβυστο Φῶς τῆς Φυλῆς.

ΚΩΣΤΑΣ Δ. ΡΕΘΥΜΝΙΩΤΗΣ

Ἡ ἐπίκαιρη ποίηση

"ΤΗΝ ΩΡΑΙΟΤΗΤΑ ΤΗΣ ΠΑΡΘΕΝΙΑΣ ΣΟΥ...,,

(Ποιητικὴ μετάφρασις τοῦ "Ὑμνου)

Κατάπληκτος σὰν ἔμεινε ἀπὸ τὴν Ὀ-
(μορφάδα,
ποῦχε ἡ Παρθενικότη Σου,
Κι' ἀπὸ τὴ χάρη τὴν πολλὴ καὶ τὴ
(χρυσῆ λαμπράδα,
π' ἄστραφτεν ἡ ἀγνότη Σου,
ὁ Γαβριὴλ Ἀρχάγγελος, ὦ Δέσποινα
(Παρθένα,
σοῦλεγε εὐλαβικά.
«Ὦ ποιὸ ἀπ' τὰ παινέματα ποὺ νὰ σ'
(ἀξίζη Ἐσένα
νὰ πῶ τιμητικά,
ἢ ποιὸ ἀπ' τὰ ἐπίθετα γιὰ νὰ σὲ χαι-
(ρετήσω
νὰ βρῶ; Τὰ χάνει ὁ νοῦς,
ὁ λογισμὸς μπερδεύει μου καὶ θὰ σὲ
(προσφωνήσω,
— μονάχα αὐτὸ μοῦ μένει —
ὅπως ἐδιατάχθηκα ψηλὰ ἀπ' τὰ Οὐ-
(ράνια,
«Χαῖρε Χαριτωμένη!»

ΦΑΙΔΡΟΣ ΚΡΙΤΙΑΣ

ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΟΥ ΑΓΩΝΟΣ

Ο ΚΙΤΣΟΣ ΚΙ' Η ΧΡΥΣΩ

'Ο βορηᾶς θρασομανοῦσε. Τὸ χιόνι πυκνὸ ἔπεφτε στὸ χωριὸ τῆς Πελοποννήσου Κ... τὸν Μάρτη τοῦ 1841. Κανένας δὲν βρισκόνταν στὸ δρόμο καὶ μονάχα τὰ τριγλίσματα τῶν ἄγριων ζώων τάραζαν τὴ γαλήνη τοῦ χωριοῦ. Ἦταν σούρουπο πιά. Οἱ ἁπλοϊκοὶ κάτοικοι, κουρασμένοι κι' ἐξαντλημένοι ἀπ' τὴ σκληρότητα τοῦ ἀγῶνος ἐναντίον τῶν Τούρκων, χαιρόντουσαν στὴ θαλπωρὴ τοῦ σπιτιοῦ τώρα τὴ λευτεριά των. Εἶχαν τόσο ἀνάγκη γιὰ ξεκούρασμα ἀφοῦ τόσα χρόνια ζῆσαν στὸ βουνὸ πολεμῶντας τὴ βία τῶν τυράννων, γιὰ ν' ἀποκτήσουν τὴν λευτεριά, ποὺχαν ἑκατοντάδες χρόνια στερηθῆ.

Καὶ μιὰ τέτοια οἰκογένεια ἦταν τοῦ Κίτσου τοῦ κτηματία. Γέρος σχεδὸν τώρα, μὲ συντροφιὰ τὴν κυρὰ Χρύσω του καὶ τὰ δυό του παιδιά, τὸν Νῖκο καὶ τὴν Βασίλω, κάθεται στὸ τζάκι τοῦ σπιτιοῦ ρουφῶντας τὸ ναργιλέ του καὶ διηγῶντας παλὲς δόξες τοῦ ἀγῶνα, ποὺ ἡ Ἑλλάδα εἶχε κάμει ἐναντίον τῶν Τούρκων. Κοντά του τὰ παιδιὰ μ'ἀνοιχτὸ τὸ στόμα τὸν ἀκοῦνε, ἐνῷ ἡ κυρᾶ - Χρύσω του, κρατῶντας τὸ ἀδράχτι της στήνει ταῦτιά της στὶς ὄμορφες παλὲς ἱστορίες, γιατὶ καὶ κείνη τὶς ἔζησε καὶ νομίζει πῶς εἶναι ἡ ἴδια ὥρα.

—Πατέρα, πετάχτηκε τ' ἀγόρι του, πές μας πῶς κηρύχθηκε ἡ Ἐπανάστασι ἀπ' τὸ Δεσπότη τῶν Πατρῶν;

—Θὰ σᾶς τὸ πῶ, παιδιά μου, μιὰ κι' εἶναι παραμονὲς τῆς μέρας ἐκείνης, γιὰ νὰ ξαναζήσω τὰ ὡραῖα χρόνια τῆς λεβεντιᾶς. Σὺ ὅμως, κυρὰ - Χρύσω, βάλε δυὸ - τρία κούτσουρα στὴ φωτιά, μιὰ καὶ τὸ κρῦο δυναμώνει...

'Ο κὺρ - Κίτσος τράβηξε μιὰ ρουφηξιὰ τοῦ ναργιλὲ κι' ἄρχισε νὰ διηγῆται...

**

Ἔχουν περάσει, παιδιά μου, χρόνια πολλὰ ἀπὸ τότε, κι' ὅμως νομίζω πῶς ἔγιναν χθές! Στὸ χωριὸ τοῦτο ζοῦσε ὁ νεαρὸς Κίτσος, ἕνα παιδὶ μικρὸ σὰν καὶ σᾶς, μὲ μόνη συντροφιὰ τὴ μάννα του. Τότε μαύρη σκλαβιὰ πλάκωνε ὅλη τὴν Ἑλλάδα. Τυραννία, φωτιὰ καὶ σκοτωμὸς ἦταν τὰ μέτρα ποὺ οἱ κυρίαρχοι μᾶς εἶχαν ἐπιβάλλει. Μεῖς ζούσαμε στὸ φόβο. Δὲν ξέραμε τὶ θὰ ξετρυπώσει ἡ αὔριανή μας μέρα. Μὰ μ' ὅλα αὐτά, οἱ Ἕλληνες δὲν εἶχαν ἀπελπισθῆ. Κάθε γονιός, ποὺ στὶς φλέβες του ἔτρεχε αἷμα ἑλληνικό, φρόντιζε νὰ γαλουχῆ τὰ παιδιά του κοντὰ στὸ Χριστὸ καὶ στὴν Ἑλλάδα. Γι' αὐτὸ οἱ καλόγεροι κι' οἱ παπάδες, στιλοβάτες τοῦ ἀγῶνος, εἶχαν κάμει «τὰ κρυφὰ σχολειά» γιὰ νὰ μαθαίνουν στὰ παιδιὰ τὰ διδάγματα τῆς Θρησκείας μας καὶ τῆς Πατρίδος μας. Σ' αὐτὸ τὸ σχολειό, κοντὰ στὸν παπᾶ - Εὐσέβιο εἶχε πάει κι' ὁ Κίτσος. Καὶ ἔμαθε τί θὰ πῆ λευτεριὰ καὶ κοντά του ὁραματίσθηκε τὴν πατρίδα ἐλεύθερη κι' ὁρκίσθηκε στὸ Χριστὸ πῶς θὰ πολεμήση γιὰ τὴν ἐξολόθρευση τῶν Τούρκων.

> Ἡ ἀποστολὴ τῆς Ἑλλάδος στὸν Κόσμο, εἶναι προμαχοῦσα νὰ θυσιάζεται, διὰ νὰ ἐξασφαλίζῃ εἰς τοὺς ἄλλους Λαούς, τὴν Ἐλευθερίαν, τὴν ἀξιοπρέπειαν καὶ τὸν Πολιτισμόν.

Πέρασαν λίγα χρόνια κι' ὁ Κίτσος, λεβέντης τώρα 20 χρόνων, ἑτοιμάζεται γιὰ τὸν ἀγῶνα μ' ἄλλα παλληκάρια τοῦ χωριοῦ. Στὴ γειτονιά του ὅλοι τὸ ξέρουν καὶ πιὸ πολύ, ἡ ἀρραβωνιαστικιά του ἡ Χρύσω, μιὰ ἀγνὴ λιγερόκορμη ἑλληνοπούλα, ποὺ τὸν βοηθᾶ στὸν ἀγῶνα. Τὸ ξεύρει καὶ κείνη πῶς θὰ φύγῃ. Ξεύρει πῶς θὰ χάση τὸν καλό της, μὰ τί νὰ κάνῃ; Ὤ, πῶς θυμᾶμαι τὴ βραδυὰ τοῦ χωρισμοῦ!

—Μὰ πατέρα, διακόπτει ὁ Νικόλας, ὁ Κίτσος σᾶς τὰ εἶπε; Τὴ στιγμὴ τοῦτη οἱ ματιὲς τοῦ Κίτσου καὶ τῆς Κυρὰ-Χρύσως διεσταυρώθηκαν. Τί νάλεγε τοῦ παιδιοῦ;

—Ναί παιδί μου! ἦταν πολὺ φίλος μου... καὶ γι' αὐτὸ τὰ ξέρω... Ἀλλ' ἂς εἶναι.

Κεῖνο τὸ βράδυ, εἴχαμε ὅλοι μαζευτῆ στὸ σπίτι τοῦ Κίτσου. Ἡ μητέρα του, γρηὰ στὸ κρεβάτι, μὲ δάκρυα στὰ μάτια μᾶς δεχόνταν στὸ κελλάρι της γιὰ νὰ μᾶς δώσει τὴν εὐχή της. Κοντά της ἦταν κι' ἡ Χρύσω. Τὰ ὑγρά της μάτια μαρτυροῦσαν τὴν ταραχή. Κάθε τόσο τὴν ἔβλεπα νὰ στρέφη τὸ βλέμμα της στὸ εἰκόνισμα τῆς Παναγιᾶς ποὺ ἦταν στὴ

γωνιὰ τοῦ δωματίου. Ἡ γρηὰ μᾶς κάλεσε ὅλους ἐκεῖ.

—Παιδιά μου, εἶπε, ὁ Θεὸς κι' ἡ Παναγιὰ νὰ εὐλογήσουν τὸν ἀγῶνα. «Καλύτερα ὁ θάνατος παρὰ ἡ σκλαβιά»! Ἐγὼ θὰ πεθάνω, μὰ σεῖς πᾶρτε τὸ καρυοφύλλι γιὰ νὰ διώξετε τοὺς ἄπιστους ἀπ' τοῦ Χριστοῦ καὶ τῆς Ἑλλάδος τὰ χωριά. Καὶ σὺ εὐλογημένο μου παιδί, σῦρε στὸ καλό. Πολέμησε τὸν ἐχθρὸ κι' ὕστερα σὰν ἡ Πατρίδα ἥσυχη θ' ἀναπνεύῃ τ' ἀέρι τῆς λευτεριᾶς, πᾶρε μὲ τὴν εὐχή μου τὴ Χρύσω καὶ κάμε την γυναῖκα σου. Σοῦ ἀξίζει γιατὶ τέτοιες ἑλληνοποῦλες τιμοῦν τὴν Πατρίδα.

Τὰ μάτια μας εἶχαν βουρκώσει. Σκεπτόμαστε πὼς ὁ Κῖτσος μποροῦσε νὰ μὴν ξανάβλεπε τὴ γρηὰ μάννα του. Ἀλλὰ τί νὰ κάμῃ; Ἔπρεπε νὰ θυσιάσῃ τὴ μάννα ποὺ τὸν γέννησε γιὰ τὴν ἀγάπη τῆς Μεγάλης μας Μάννας, τῆς Ἑλλάδος! Καὶ φιλῶντας τὸ χέρι τῆς γρηᾶς βγήκαμε ἀπ' τὸ κελλί της. Μαζί μας ἀκολουθεῖ κι' ἡ Χρύσω. Ἔξω σκοτάδι. Κανεὶς δὲν μᾶς παίρνει εἴδησι. Ὅλοι μὲ τὰ ὅπλα στὸ χέρι φεύγουμε γιὰ τὸ βουνό, γιὰ νὰ κτυπήσουμε τὸν ἄπιστο καὶ νὰ χαρίσουμε τὴ νίκη στὴν Ἑλλάδα. Ὁ Κῖτσος χειροπιαστὰ μὲ τὴν Χρύσω, ἀκολουθεῖ. Μὰ εἶν' ἡ ὥρα καὶ κείνη νὰ γυρίσῃ στὸ χωριό. Φθάσαμε στὸ ξωκκλῆσι τοῦ Ἀη-Λιὰ κι' ὅλοι σταθῆκαν στὴν αὐλὴ νὰ ξεκουρασθοῦν. Ὁ Κῖτσος κι' ἡ Χρύσω προχωροῦσαν στὸ ἐσωτερικὸ τῆς ἐκκλησίας καὶ κεῖ γονατιστοὶ μπρὸς στὴν εἰκόνα τῆς Παναγιᾶς, προσεύχονται.... Ἄραγε θὰ ξαναϊδωθοῦν; Θὰ ἀξιωθῇ νὰ γίνῃ ἡ Χρύσω γυναῖκα του; Μονάχα ὁ Θεὸς τὸ γνώριζε...

⁂

Φθάσαμε στὶς κορφὲς τῶν ἐλεύθερων βουνῶν. Ἕνας ἄλλος ἀέρας, γεμᾶτος Ἑλλάδα, φυσοῦσε κεῖ πάνω. Δουλειά, καρτέρι καὶ προετοιμασία γιὰ τὸν ἀγῶνα ἦταν ἡ μόνη μας φροντίδα. Καὶ περιμέναμε τὸ σύνθημα.

Μάρτης ἦταν καὶ τότε τοῦ 1821, σὰν μ' ἄλλους λεβέντες ξεκινήσαμε γιὰ τὸ μοναστῆρι τῆς Ἅγιας-Λαύρας. Κεῖ συναντήσαμε πολλοὺς ἀρχηγοὺς τοῦ ἀγῶνος καὶ σὰν πρῶτο τὸν Δεσπότη Παλαιῶν Πατρῶν Γερμανό, ποὺ μᾶς σύναξε γιὰ νὰ μᾶς μιλήσῃ. Τὰ λόγια του μᾶς ἄναψαν φλόγες στὴν καρδιά, λές καὶ πετοῦσαν φωτιὰ ἄσβεστη... Ἔκαμε μιὰ γενικὴ ἀνασκόπησι γιὰ τὴν κήρυξι τοῦ ἀγῶνος καὶ κατέληξε «Ἐλευθερία ἢ θάνατος, ἂς εἶναι τὸ σύνθημά μας».

Κι' ὅταν στὶς 25 τοῦ Μάρτη οἱ καμπάνες τοῦ μοναστηριοῦ κτυποῦσαν γιὰ νὰ μηνύσουν στὴν ἀνθρωπότητα τὸν Εὐαγγελισμὸ τῆς Παρθένου, σύγχρονα κτυποῦσαν καὶ τὰ σήμαντρα γιὰ τὸν Εὐαγγελισμὸ τῆς Ἑλλάδος! Ὅλοι ἐκεῖ στὴν ἐκκλησιὰ γονατιστοὶ παίρνουμε τὴν Ἅγια Μετάληψι καὶ τὴ στιγμὴ ποὺ ὁ Δεσπότης ὑψώνει τὸ λάβαρο τῆς Ἅγιας Λαύρας φωνάζοντας «Ἀναστήτω τὸ Ἔθνος», ὁρκιζόμαστε στὸ Θεὸ νὰ πολεμήσουμε γιὰ τὴ Λευτεριὰ τῆς Πατρίδος. Καὶ ἀπὸ τότε ἄναψε ἡ φωτιά. Κτυπιέται ὁ Τοῦρκος παντοῦ καὶ τὰ βουνὰ ἀντιλαλοῦν ἀπ' τὶς νικηφόρες κραυγές...

⁂

Ὁ ἐχθρὸς ξερνοῦσε φωτιὰ σκορπίζοντας τὸ θάνατο στὸν ἄμαχο πληθυσμό. Οἱ νέοι καὶ νέες φεύγουν στὰ βουνὰ κι' ἑνώνονται μὲ τοὺς πολεμιστὲς τῆς Ἑλλάδος. Οἱ κλέφτες κι' ἁρματωλοὶ τοὺς δέχονται πρόθυμα καὶ τοὺς ὁπλίζουν...

Κι' ἕνα ἀπόγευμα τ' Ἀπρίλη, καθισμένοι ὅλοι μας στὴ δροσερὴ πηγὴ ἑνὸς βουνοῦ ἀντικρύζουμε τοὺς καινούργιους νέους τῶν χωριῶν, π' ἀφίνοντας τὰ πάντα ἦλθαν κοντά μας γιὰ ν' ἀναπνεύσουν τ' ἀέρι τῆς χαρᾶς καὶ τῆς νίκης. Καὶ μαζὶ μ' αὐτοὺς κι' ἡ Χρύσω.

Δὲν περιγράφονται οἱ στιγμὲς ἐκεῖνες. Ὁ Κῖτσος ζητᾶ πληροφορίες γιὰ τὸ χωριό. Ἡ μάννα του ζοῦσε ἀκόμα καὶ τοῦστελνε τὴν εὐχή της. Δὲν σᾶς κουράζω μὲ λεπτομέρειες, μὰ τὴν ἄλλη μέρα ἕνας λεβέντης παπᾶς, στὸ ξωκκλῆσι ἑνὸς βουνοῦ, εὐλόγησε τὸ γάμο τοῦ Κῖτσου καὶ τῆς Χρύσως. Ἀπὸ τότε ἦταν μαζί, ζωσμένοι τὸ καριοφύλλι πιὸ πολὺ πολεμιστὲς τῆς Πατρίδος, παρὰ σύζυγοι...

***

Πέρασαν χρόνια στὸ βουνό. Ἡ σημαία μας ἐλεύθερη κυμάτιζε στὴν Ἑλλάδα. Κι' ὁ Κῖτσος κι' ἡ Χρύσω παίρνοντας τὸ στρατὶ φθάνουν στὸ χωριὸ τοῦτο, ὅπου τοὺς δέχονται οἱ γέροντες ποὺ ἔχαν ζήση. Ἡ μάννα του γεμάτη χαρὰ τοὺς φιλεῖ καὶ τοὺς εὔχεται μὲ τὴν καρδιά της ἐνῶ ἐκεῖνοι χαρούμενοι κι' ἀγαπημένοι φτιάχνουν τὸ σπιτικό τους. Ὁ Θεὸς τοὺς χαρίζει δυὸ χαριτωμένα παιδάκια, ποὺ σήμερα τὰ χαίρονται!...

—Μὰ πατέρα, ρωτᾷ ὁ Νικόλας, κι' ὁ Κῖτσος τώρα ζῇ;

—Ναὶ παιδίμου, εἶναι κοντά σας τὴ στιγμὴ τούτη καὶ διηγεῖται ἱστορίες στὰ παιδιά του, ἐνῶ ἡ Χρύσω του σᾶς καμαρώνει...

Α. ΜΑΥΡ.

Ἡ Βλασφημία τῶν Θείων

ὑπὸ Κ. Καικιλίου

Ε΄.

Εἰς τῶν βλασφήμων τὴν κατηγορίαν κατατακτέοι καὶ οἱ ἀρνούμενοι τὴν Θεότητα τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. Οὗτοι, μάλιστα, εἶναι οἱ κατ' ἐξοχὴν βλάσφημοι· διότι ὁ ἀρνούμενος τὴν Θεότητα τοῦ Υἱοῦ ἀρνεῖται καὶ τὸν Θεὸν Πατέρα. «Ἐγὼ καὶ ὁ Πατὴρ ἕν ἐσμεν» (Ἰωάν. 1,30) «ὁ ἐμὲ δεχόμενος δέχεται τὸν ἀποστείλαντά με» (Λουκ. 1,40). Ὁ μὴ δεχόμενος ἑπομένως τὸν Ἰησοῦν, οὔτε καὶ τὸν ἀποστείλαντα Αὐτὸν δέχεται.

Τῆς βλασφήμου ταύτης διδασκαλίας εἰσηγητὴς ὑπῆρξεν ὁ τῆς Ἀλεξανδρινῆς ἐκκλησίας πρεσβύτερος Ἄρειος, ὃν ἀνεθεμάτισε καὶ κατεδίκασεν ὡς αἱρετικόν, ἡ Α΄. ἐν Νικαίᾳ τῆς Βιθυνίας συνελθοῦσα ἐν ἔτει 325 Ἁγία καὶ Οἰκουμενικὴ Σύνοδος τῶν 318 Θεοφόρων Πατέρων. Ἡ κατηγορία αὕτη ἔχει, δυστυχῶς, καὶ σήμερον πολλοὺς Ἀρείους, πρὸς τοὺς ὁποίους πᾶσα Χριστιανικὴ ψυχὴ ὁλοθέρμως εὔχεται μετάνοιαν, ἵνα μὴ καταλάβῃ αὐτοὺς ἐν μέσῃ ὁδῷ τὸ φρικτὸν καὶ ἐλεεινὸν τέλος τοῦ διδασκάλου αὐτῶν.

Οἱ εἰς τὰς μνημονευθείσας κατηγορίας ἀνήκοντες καὶ εἴ τινες ἕτεροι καθίστανται ἔτι περισσότερον ἐπικίνδυνοι, διότι αἱ κάπως κεκαλυμμέναι βλασφημίαι των, διαφεύγουν τῶν πολλῶν τὴν ἄμεσον ἀντίληψιν καὶ κακουργοῦν οὕτως ὑπούλως καὶ ἐντέχνως ἐμμέσως δὲ καὶ ἐν πάσῃ ἀνέσει κατὰ τῆς Κοινωνίας. Ἀνενόχλητοι δὲ οὗτοι σχεδὸν χρησιμοποιοῦν, ἐν ὀνόματι δῆθεν, τῆς Ἐπιστήμης πολλάκις καὶ πάντα τὰ μέσα καὶ ὅλας τὰς μεθόδους, ἃς καὶ αὐτὸ τοῦτο τὸ πονηρὸν καὶ ζοφῶδες πνεῦμα, μεθ' οὗ συνεργάζονται, ἀγνοεῖ διὰ νὰ μολύνουν διά τε τῆς γραφίδος καὶ τῆς ἀκαθάρτου καὶ ἀμετροέπου γλώσσης αὐτῶν ὅ,τι εἰς αἰῶνας διαμένει αὐτὸ καθ' ἑαυτὸ ἄσπιλον καὶ ἀμόλυντον καὶ ἄμωμον, τὸ Θεῖον!

Ἰδοὺ ποῦ πρέπει νὰ ἀναζητήσωμεν τὴν πηγὴν ἢ τὰς πηγὰς ἐξ ὧν ποτε καὶ αἱ συνήθεις τῶν Θείων βλασφημίαι ἐξεπήγασαν. Ὅταν τοιαῦται, οἷαι αἱ προαναφερθεῖσαι, βλάσφημοι ἰδέαι καὶ διδασκαλίαι, ἀνατρέπει καὶ τῶν πάντων, μετξὺ τοῦ Λαοῦ μας ἐνσπείρωνται, εἴπατέ μοι, παρακαλῶ, τὶ τῶν ἐγκοσμίων, θὰ συγκοατήσῃ τὴν ἀσεβῆ ἀνθρωπίνην γλῶσσαν ἀπὸ τὴν ἀχαρακτήριστον βλάσφημον φρασεολογίαν της;

Ἰδοὺ τὸ σημεῖον εἰς ὃ δέον νὰ στραφῇ ἡ προσοχὴ ἐκείνων, οἵτινες σοβαρῶς ἐπιθυμοῦν νὰ ἀναλάβουν πραγματικὴν κατὰ τῆς βλασφημίας σταυροφορίαν.

Καταπολέμησις τῶν ἀρχικῶν αἰτίων τῆς βλασφημίας, ὡς προλαβόντες ἐξεθέσαμεν ταῦτα δι' ὀλίγων, διὰ μεθοδικῆς καὶ διαφωτιστικῆς διδασκαλίας, ἱκανῆς νὰ διασείσῃ ἐκ βάθρων τὰ σαθρὰ τῆς ἀπιστίας καὶ ὀλιγοπιστίας θεμέλια, εἰς τὰ Σχολεῖα, εἰς τὰ Πανεπιστήμια, εἰς τὰ στρατόπεδα, παντοῦ ὅπου θὰ συναντήσωμεν τοὺς νέους καὶ τὴν ἐφηβικὴν καὶ παιδικὴν ἡλικίαν.

Οἱ νέοι μας, οἵτινες — κατὰ κανόνα διακρίνονται πάντοτε διὰ τὴν λεπτότητα καὶ εὐγένειαν τῶν αἰσθημάτων αὐτῶν, ὡς δύναται νὰ διακριβώσῃ πᾶς τις ὁ εἰς ἐπαφὴν μετ' αὐτῆς ἐρχόμενος, ἂς εἴαεθα βέβαιοι, θὰ ἀκολουθήσουν τὸν δρόμον τοῦ ἀληθοῦς ἐπὶ γῆς προορισμοῦ των, ποὺ θὰ τοὺς χαραχθῇ. Ἀοκεῖ οἱ Ταγοί της νὰ δείξουν τὸ προσῆκον ἐνδιαφέρον καὶ πρὸ παντός πρῶτοι αὐτοὶ τὸ καλὸν παράδειγμα ποός μίμησιν.

Μὴ λησμονῶμεν δὲ ποτέ, ὅτι ἔχοντες οὗτοι ἐν ἑαυτοῖς ὑπὲρ πᾶσαν ἄλλην ἡλικίαν ζωὴν σφίζουσαν, ἐπιθυμοῦν νὰ ἐξωτερικεύσουν τὰ διακατέχοντα αὐτὴν συναισθήματα· εἶναι δὲ φυσικὸν ὡς ἐκ τούτου νὰ ἀναζητήσουν καὶ εὕρουν διεξόδους.

Ἔχομεν τὸ διδακτικώτατον παράδειγμα. Ὅτε οὐδεὶς σχεδὸν δι' αὐτὴν σοβαρῶς ἐνδιεφέρετο, αὕτη ἐστράφη κατὰ πλειονότητα, γοργῷ δὲ τῷ ποδί, πρὸς τὸν ἐκμαυλίσαντα ταύτην ἄθεον κομμουνισμόν, τὴν μερίδα ταύτην τοῦ διαβόλου... ἐδιδάχθη δὲ νὰ ἀντικαθιστᾷ τὸν Θεὸν οὐχὶ μετὰ πολλῆς τῆς δυσκολίας διὰ τῆς λατρείας τοῦ Λένιν· λατρείας μεταφτρεφούσης τὴν ἀνθρωπίνην ζωὴν ἀπὸ τῆς πνευματικότητος αὐτῆς εἰς τὴν καθαρῶς κτηνώδη. «Ἔπε ἄφρων ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτοῦ· οὐκ ἔστιν Θεός». «Ἄνθρωπος ἐν τιμῇ ὢν οὐ συνῆκε· παρασυνεβλήθη τοῖς κτήνεσι τοῖς ἀνοήτοις καὶ ὡμοιώθη αὐτοῖς».

Ἂς ἐμπνεύσωμεν εἰς τὴν φερέλπιδα νέαν μας Γενεὰν τὰ ἰδανικὰ ἐκεῖνα δι'

ΑΠΟΛΟΓΗΤΙΚΑ

Η ΑΞΙΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗΝ ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑΝ

Στὰ μεγαλα προβλήματα καὶ ἐρωτηματικὰ ποὺ ἀπασχολοῦν τὸν ἄνθρωπο ἡ Χριστιανικὴ διδασκαλία δίδει τὴν ἀπάντησιν ποὺ τὸν ἱκανοποιεῖ καὶ διερμηνεύει τὴν ἀλήθεια στοὺς ἐπιβάτας τῆς γῆς.

«Ποία εἶναι ἡ ἀξία τῆς ζωῆς;»

Ἐρωτηματικὸ ποὺ ἔχει ἀπασχολήσει κάθε ἄνθρωπο. Καὶ ὅταν πλοῦτος, ὑγεία καὶ χαρὰ μᾶς περιβάλλει, καὶ ὅταν στὰ κουρέλια, στὸ κρεβάτι τοῦ πόνου καὶ στὴ δυσπυχία γενικὰ περνᾶμε τὶς μέρες μας, πάντοτε σὲ στιγμὲς ἤρεμες διερωτώμεθα «ποία εἶναι ἡ ἀξία καὶ τὸ βαθύτερο νόημα τῆς ζωῆς;»

Ἡ φιλοσοφία, ἡ ἐπιστήμη, καὶ ὅλες οἱ Θρησκεῖες ἠσχολήθησαν μὲ τὸ μεγάλο αὐτὸ ζήτημα· ἡ ἀπάντησις ὅμως ποὺ ἱκανοποιεῖ τὸν ἄνθρωπον, ποὺ τοῦ ἀποδίδει τὴν τιμὴν ποὺ ἀνήκει σ' αὐτὸν καὶ ποὺ διερμηνεύει τὴν ἀλήθειαν διὰ τὸ μεγάλο αὐτὸ πρόβλημα, δὲν ἐδόθη ποτέ.

Στὰ πολύτιμα λάφυρα τῆς ἀρχαιότητος, στὰ ἀπομεινάρια τῶν ἀρχαίων σοφῶν δὲν βρίσκει κανεὶς διδασκαλίες ποὺ νὰ τὸν ἱκανοποιοῦν σχετικὰ μὲ τὸ ζήτημα τῆς ἀξίας τῆς ζωῆς. Καὶ γιὰ νὰ εἴμεθα εἰλικρινεῖς καὶ ἀμερόληπτοι, ἕνας Πλάτων σὰν κωδικογράφος καὶ συγγραφεὺς τῶν ἰδεῶν τοῦ Σωκράτους μᾶς δίδει πλούσιο περιεχόμενο θεωρητικῆς διδασκαλίας διὰ τὴν ψυχὴν τοῦ ἀνθρώπου, κατὰ συνέπειαν διὰ τὴν ἐξαιρετικὴν θέσιν ποὺ ἔχει ἀνάμεσα στ' ἄλλα δημιουργήματα, ἀλλὰ σχετικὰ μὲ τὴν ἀξίαν τοῦ σώματος δὲν ἔδωσε τὴν ὀφειλομένην ἐξήγησιν καὶ τὴν τιμὴν ποὺ ἀνήκει στὸ ἐξαιρετικὸ δημιούργημα τοῦ Θεοῦ.

Ὁ Μέγας αὐτὸς φιλόσοφος σὰν δεσμωτήριο τῆς ψυχῆς θεωρεῖ τὸ σῶμα τοῦ ἀνθρώπου καὶ διὰ τοῦτο μεγάλην ἀδιαφορίαν δεικνύουν σ' αὐτὸ οἱ ὀπαδοὶ τῆς θεωρίας αὐτῆς τοῦ Πλάτωνος. Ἀλλὰ καὶ ἡ διδασκαλία τῶν Ἐπικουρείων φιλοσόφων «φάγωμεν, πίωμεν, αὔριον γὰρ ἀποθνήσκομεν», τὰ νομοθετικὰ ἀποφθέγματα τῶν ἀρχαίων νομοθετῶν Λυκούργου, Ζαλεύκου καὶ ἄλλων ἐργατῶν τῆς Θέμιδος, ποὺ μὲ περιφρόνησι προσέβλεψαν στὰ ἀσθενικὰ σώματα τῶν συνανθρώπων τους, ὅλα μαζὺ σ' ἕνα συμπέρασμα ὡδήγησαν τὴν σκέψιν τοῦ ἀνθρώπου, ὅτι τὴν ἀξίαν τῆς ἀνθρωπίνης ζωῆς ἐξισώνουν μὲ τὴν ἀξίαν τῶν ἀλόγων ζώων. Αὐτὰ μᾶς παρέχει ἡ παλαιὰ φιλοσοφία. Ἡ δὲ νεωτέρα φιλοσοφία καὶ ἡ ἐπιστήμη ἡ χωρὶς Χριστὸν σοφία τοῦ ἀνθρώπου ἢ δὲν ἔδωσε καμμίαν ἀπάντησιν σχετικὰ μὲ τὸ ζήτημα τοῦτο ἢ διὰ στόματος ἑνὸς Δαρβίνου καὶ τῶν ὀπαδῶν του ἐδίδαξε ὅτι τὸ παράστημα ἑνὸς Ὁμήρου, ἑνὸς Σωκράτους, ἑνὸς Ἀριστοτέλους, ἑνὸς Κομφουκίου, ἑνὸς Κικέρωνος, ἑνὸς Μωϊσέως, ἑνὸς Ἠσαΐου, ἑνὸς Παύλου.... πὼς εἶναι ἀπόγονοι ἑνὸς Γορίλα, ἑνὸς Χιμπατζῆ, ἑνὸς οὐρακοτάγκου, ἢ κάποιου ἀγνώστου πιθήκου τῆς ἀρχαιότητος.

Καὶ ἔτσι ἐκεῖνο ποὺ σὰν ἔλεγχο, σὰν θλιβερὸ κατάντημα καὶ σὰν προφητεία ἔψαλλε ὁ Δαυΐδ «ἄνθρωπος ἐν τιμῇ ὢν οὐ συνῆκεν, παρεσυνεβλήθη τοῖς κτήνεσιν τοῖς ἀνοήτοις καὶ ὡμοιώθη αὐτοῖς» ἡ κακῶς ἐνοουμένη φιλοσοφία καὶ ἐπιστήμη πρὸς καταισχύνην τοῦ ἀνθρώπου τὸ ἀνήγαγεν— ἀλοίμονον — σὲ ἐπιστημονικὸν καὶ λαϊκὸν δόγμα!

Βλέπουν τὸν ἄνθρωπον ὑποκείμενο στὴν φθορά, στὰ μικρόβια, καὶ μὲ πεῖσμα θέλουν νὰ ἀγνοοῦν, ὅτι εἶναι διπλοῦς κατὰ φύσιν δηλαδὴ φθαρτὸς καὶ θνητὸς κατὰ τὸ σῶμα αἰώνιος δὲ καὶ ἀθάνατος κατὰ τὴν ψυχήν. Τὸν νομίζουν μηδὲν μπροστὰ στὴν ἱστορία καὶ τὰ εὑρήματα τῶν αἰώνων διότι δὲν θέλουν νὰ πιστεύουν ὅτι ὁ ἄνθρωπος ὑπέρκειται τῶν χρόνων τῶν αἰώνων καὶ τῆς Ἱστορίας γενικῶς.

Μήπως ὅμως τὴν ἀλήθειαν διὰ τὴν πραγματικὴν ἀξίαν τῆς ζωῆς τὴν ἐδίδαξαν, αἱ ἀρχαῖαι θρησκεῖαι;

Οἱ δώδεκα θεοὶ τοῦ Ὀλύμπου, ἡ πλουσιωτάτη μυθικὴ θρησκειολογία τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων ἀπαξιοῦν ν' ἀσχοληθοῦν μὲ τὴν ἀξιοποίησιν τοῦ

ὧν ἐνεπνέοντο οἱ καὶ ἑαυτοὺς καὶ τὴν Πατρίδα δοξάσαντες εὐκλεεῖς ἡμῶν πρόγονοι. τὴν πίστιν καὶ τὴν ἀγάπην, λέγω, πρὸς τὸν Ἅγιον Θεὸν καὶ τὴν Πατρίδα. Εἶναι τὰ δύο ὕψιστα ἰδανικὰ διὰ τὰ ὁποῖα ἔζησαν οἱ εὐσεβεῖς καὶ φιλοπάτριδες Πατέρες μας.

Ἐὰν μὲ τὰ ἅγια αὐτὰ νάματα ποτισθῇ ἡ νέα μας Γενεά, θὰ ἐκλείψῃ ἐκ τοῦ μέσου ἡμῶν, καὶ πολὺ συντόμως, σὺν πάσῃ κακίᾳ. καὶ ἡ θεομίσητος βλασφημία ἡ τοιοῦτον ἐκθέτουσα ἡμᾶς εἰς τὴν θείαν ὀργὴν καὶ καταρίπτουσα τὸν ἀνθρωπισμόν μας εἰς τῶν ξένων τὴν συνείδησιν καὶ αὐτῶν ἔτι τῶν ἀπίστων.

(Συνεχίζεται)

ἀνθρώπου. Ἕνας Μολώχ, ἕνας Βάαλ καὶ ἄλλοι μισάνθρωποι καὶ περίεργοι θεοὶ τῆς ἀνατολῆς δέχονται εἰς τὰς πεπυρακτωμένας ἀγκάλας των ἑκατόμβας νηπίων καὶ ἐνηλίκων καὶ νοσταλγοῦν τὴν κνίσαν ἀπὸ τὸ ἀνθρώπινον λίπος. Νεώτεραι Ἀνατολικαὶ θρησκεῖαι Βραχμανισμός, Βουδδισμός... ἀξιοποίησαν τὴν γνῶσιν καὶ ἐπειδὴ ταύτην δὲν τὴν ἀποκτοῦν τὴν μόνωσιν, καὶ τελικὰ τὸν θάνατον.

Ἀνάγκη λοιπὸν νὰ ἀκούσωμεν καὶ τὴν φωνὴν τῆς Χριστ. Πίστεως σχετικὰ με τὸ ζήτημα της ἀξιας τῆς ζωῆς τοῦ ανθρώπου. Καὶ οἱ μεγαλύτεροι ποιηταὶ στὴν πιὸ ποιητική τους ἔξαρση δὲν θὰ μποροῦσαν νὰ συλλάβουν τὸ περιεχομενο, τὸ νόημα καὶ τὴν ἀξιαν ποὺ ἔδωσε ἡ Χριστ. διδασκαλία εἰς τὴν ἀνθρώπινη ζωή. Ἡ Π. Διαθήκη διὰ τοῦ μεγίστου νομοθέτου προφήτου καὶ διδασκάλου, τοῦ Μωϋσέως μᾶς λέγει ὅτι ὁ ἄνθρωπος εἶναι «εἰκὼν Θεοῦ» δηλαδὴ μία σκιαγραφία τοῦ Θεοῦ κατὰ τὰς πνευματικὰς δυνάμεις, ὅτι προορίζεται νὰ γίνη ὅμοιος μὲ τὸν Θεὸν «καθ' ὁμοίωσιν» καὶ νὰ «ἐξουσιάση πάσης τῆς κτίσεως». Διὰ τοῦ προφητάνακτος Δαυὶδ ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ μᾶς λέγει ὅτι ὁ ἄνθρωπος ἐδημιουργήθη ἀπὸ τὸν Θεὸν κατά τι μικρότερος ἀπὸ τοὺς ἀγγέλους καὶ ἔχει στεφανωθῆ μὲ θεϊκὴ δόξα καὶ τιμὴ «ἠλαττώσας αὐτὸν βραχύ τι παρ' ἀγγέλους, δόξῃ καὶ τιμῇ ἐστεφανώσας αὐτόν». Ἡ δὲ Κ. Διαθήκη διὰ τοῦ Ἰ. Χριστοῦ μᾶς διδάσκει, ὅτι δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ συγκριθῆ ἡ ἀξία τοῦ ἀνθρώπου μὲ ὅλα τὰ δημιουργήματα ἐφ' ὅσον ἔχει ψυχὴν αἰωνίαν «τί γὰρ ὠφελεῖται ἄνθρωπος ἐὰν τὸν κόσμον ὅλον κερδήσῃ, τὴν δὲ ψυχὴν αὐτοῦ ζημιωθῆ;» καὶ «τί δώσει ἄνθρωπος ἀντάλλαγμα τῆς ψυχῆς αὐτοῦ;» Καὶ ὑπερτονίζεται βεβαίως ἡ ἀξία τῆς ψυχῆς μὲ τοὺς λόγους αὐτοὺς τοῦ Κυρίου ἀλλ' ἐφ' ὅσον πάντες εἶναι μέτοχοι τοῦ θείου αὐτοῦ στοιχείου ἄρα τονίζεται καὶ ἡ ἀξία αὐτῆς ταύτης τῆς ὑποστάσεως καὶ τῆς ζωῆς τοῦ ἀνθρώπου. Ἐκεῖνο ὅμως ποὺ ἀνυπολόγιστον ἀξίαν δίδει στὴν ζωὴν τοῦ ἀνθρώπου κατὰ τὴν νοιστιανικὴν θρησκείαν εἶναι ἡ ἐνανθρώπησις τοῦ Θεοῦ ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ὄχι σὰν ἄγγελος, ἀλλὰ σὰν ἄνθρωπος ἦλθεν εἰς τὴν γῆν ὁ Δημιουργὸς τοῦ Σύμπαντος. Ὄχι διὰ νὰ δοξασθῆ, ἀλλὰ διὰ νὰ διδάξη, νὰ δοξάση, νὰ ἀνυψώση καὶ νὰ θεοποιήση τὸν ἄνθρωπον. Ἡ Σταυρικὴ θυσία τοῦ Ἰησοῦ αὐτὸ τὸ νόημα ἔχει καὶ τοιαύτην τιμὴν καὶ ἀξίαν ἔνει δώσει εἰς τὴν ζωὴν τοῦ ἀνθρώπου ὅπως ἐπιγραμματικὰ μᾶς λέγει ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς μὲ τὰ ἑξῆς λόγια «οὕτω γὰρ ἠγάπησεν ὁ Θεὸς τὸν κόσμον, ὥστε τὸν υἱὸν αὐτοῦ τὸν μονογενῆ ἔδωκεν, ἵνα πᾶς ὁ πιστεύων εἰς αὐτὸν μὴ ἀπόλυται, ἀλλ' ἔχει ζωὴν αἰώνιον». Καὶ τέλος ὁ οὐρανοβάμων Παῦλος ἀποδίδων ἐξαιρετικὴν τιμὴν καὶ εἰς τὸ σῶμα, ἀποκαλεῖ αὐτὸν «Ναὸν Θεοῦ» καὶ ἐντέλλεται σεβασμὸν καὶ ἀγάπην πρὸς αὐτὸ μὲ τὰ ἑξῆς λόγια: οὐκ οἴδατε ὅτι ὑμεῖς ναὸς Θεοῦ ἐστε ζῶντος;» Ἀλλὰ ἀλλοίμονον ἡ Χριστιανικὴ διδασκαλία περὶ τῆς ἀξίας τῆς ζωῆς τοῦ ἀνθρώπου μένει ἄγνωστη στοὺς πολλούς. Ξαναζοῦμεν στὰ χρόνια τῆς εἰδωλολατρείας καὶ τῆς ἀγριότητος. Τὸ ἀνθρώπινο αἷμα προσφέρεται σὰν θυσία ὄχι στοὺς θεοὺς Βάαλ καὶ Μολώχ, ἀλλὰ στὸν αἱμοχαρῆ θεὸ τοῦ πολέμου ΑΡΗ. Ἡ ἐσφαλμένη καὶ παταγωδῶς χρεωκοπημένη θεωρία τοῦ Δαρβίνου καὶ τῶν ὀλίγων ὀπαδῶν του ὄχι σὰν διδασκαλία διότι δὲν στέκει πλέον στὶς ἀξιώσεις τῆς λογικῆς καὶ τῆς ἠθικῆς, ἀλλὰ σὰν πραγματικότης ἐφηρμοσμένη ἔχει πιθηκοποιήσει τὸν ἄπιστο ἄνθρωπο.

Σφάζει καὶ σφάζεται, αὐτικτονεῖ ἀμέσως ἢ ἐμμέσως διότι ἐπιμένει ν' ἀγνοῆ, ὅτι ὁ Θεὸς εἶναι Κύριος τῆς ζωῆς του. Μὲ τὸ μαχαῖρι, μὲ τὸ δηλητήριο ἢ μὲ τὴν ἄσωτη καὶ ἀπειθάρχητον ζωή του ὁδηγεῖται στὸ θάνατο, διότι δὲν ἐγνώρισε τὴν διδασκαλίαν τοῦ Παύλου, ὁ ὁποῖος φωνάζει «εἴ τις τὸν Ναὸν τοῦ Θεοῦ φθείρει φθερεῖ τοῦτον ὁ Θεός».

Ἀγαπητοὶ Ἀναγνῶσται, εἴμεθα τὰ ἐξαιρετικώτερα δημιουργήματα τοῦ Θεοῦ, βασιλεῖς τῆς κτίσεως, εἰκὼν καὶ δόξα τοῦ Θεοῦ. Ἡ Χριστιανικὴ πίστις μάς ἀποδίδει τοιαύτην τιμὴν ποὺ μᾶς ἱκανοποιεῖ ψυχολογικῶς καὶ ἠθικῶς. μᾶς χαρίζει τέτοιαν δόξαν ποὺ ἄλλη διδασκαλία δὲν τὴν διετύπωσε ποτέ.

Τέλειος ἄνθρωπος, πραγματικὸς σοφός, ἀληθὴς Χριστιανός, εἶναι ἐκεῖνος ποὺ μὲ πλήρη συναίσθησιν καὶ μὲ πολλὴν ταπείνωσιν θὰ γίνη κάτοχος τῶν τίτλων τιμῆς ποὺ προσδίδει ἡ Χριστιανικὴ διδασκαλία στὸν ἄνθρωπο, σχετικῶς μὲ τὴν ἀξίαν τῆς ζωῆς του. Καὶ τέλος συνειδητὸς ὀπαδὸς τῆς Χριστ. πίστεως θὰ εἶναι ἐκεῖνος ποὺ θὰ ρυθμίζει τὴν ζωήν του τοιουτοτρόπως, ὥστε καὶ μὲ τὸ πνεῦμα του καὶ μὲ τὴν ζωήν του ἕνας ὕμνος, μία δοξολογία νὰ ἀναπέμπεται πρὸς τὸν Θεὸν σύμφωνα καὶ μὲ τὴν προτροπὴν τοῦ ἀποστόλου Παύλου : «Δοξάσατε τὸν Θεὸν ἐν τῷ σώματι ὑμῶν καὶ ἐν τῷ πνεύματι, ἅτινα ἐστι τοῦ Θεοῦ».

Θ. Ν.

ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΥΣ ΤΗΣ ΘΕΟΤΟΚΟΥ

Η ΠΑΡΘΕΝΟΣ ΤΗΣ ΔΟΞΗΣ

«Χαῖρε δι' ἧς ἐνεδύθημεν Δόξαν!...» Τ.Π.:

Χαιρετίζει τὸ Ἑλληνικὸ Ἔθνος καὶ ἡ Ἑλληνικὴ Ὀρθοδοξία τὴν Παναγία Παρθένο, μὲ τὴν ἀκολουθία τῶν «Χαιρετισμῶν», ποὺ ψάλλεται διότι Παρασκευή, ψάλλει ἀρρωγὴν εἰς μας. Καὶ εἶναι διὰ τὸ λαμπρὸν ἀπὸ τὸς ὁ διακριτικὸν περιοδικὸν ΦΡΟΥΡΟΣ. μέρος μας ἐν λόγῳ περιοδικοῦ ἀπηλκε πρὸς παντὸς τοῦ θορυβώδους καὶ δογ ἠθικῶς ἐπιληψίμου, κεκορεσμένη δὲ ἀπὸ ἁγνὸν Ἑλληνικὸν καὶ Χριστιανικὸν φρόνημα, εἶναι ὁ ἀπαραίτητος σύντροφος τοῦ ὑπὲρ τοῦ δικαίου καὶ τῆς ἐλευθερίας ἀγωνιζομένου Ἑλληνικοῦ ἡμῶν Στρατοῦ. Ἀλλὰ καὶ πᾶς τις εἰς τὸν Φρουρὸν εὑρίσκει ὀξιόλογον ἐθνικοθρησκευτικὸν ὑλικόν, ὅπερ σπανιώτατα ἐν συνόλῳ συναντᾷ εἰς τὰ σύγχρονα περιοδικά».

—Ὁ κ. Στ. Ἀβραμίδης, δικηγόρος, μᾶς γράφει: «Τὸ περιεχόμενον τοῦ Φρουροῦ σας εἶναι ὅ,τι πράγματι χρειάζεται στὸν μαχόμενον Στρατιώτην μας. Μόνον ὁ Φρουρὸς παρουσιάζει εἰς ἕκαστον τεῦχος του τὸν Χριστιανισμὸν καὶ τὸν Ἑλληνισμόν, ἀπὸ κοινοῦ νὰ συνεργάζονται διὰ τὸ μεγαλεῖον τῆς Πατρίδος. Τοῦτο εἶναι ἡ σταθερὰ καὶ διαρκὴς τροφὴ τοῦ Περιοδικοῦ σας, τῆς ὁποίας ἡ γεῦσις δημιουργεῖ τὰ ἰδανικὰ ἐπάνω εἰς πὰ ὁποῖα στηρίζεται ἡ εὐτυχία καὶ ἡ καθόλου εὐημερία τῆς Πατρίδος».

Ὁ κ. Ἀ. Π. Χαλκίς, μᾶς γράφει: Ἔτυχε νὰ εὕρω ἕνα Φρουρὸν καὶ ὁμολογῶ ὅτι ὅταν ἤρχισα νὰ τὸν διαβάζω δὲν μοῦ ἦτο δυνατὸν κατόπιν νὰ τὸν διακόψω. Μὲ τὸ περιοδικὸν αὐτὸ ὁ Στρατὸς ἀποκτᾷ ὅλο ὑγείαν καὶ ζωὴν καὶ μαθαίνει νὰ ζῇ ὅ,τι ἰδανικὰ ἀπεδείχθησαν ὅτι ἔχουν αἰωνίαν ἀξίαν. Ὅτι ἐπιστημονικῶς ἀκριβὲς ὑπάρχει καὶ θρησκευτικῶς ἀληθές, ὁ Φρουρὸς τὰ προσφέρει μὲ τὸν πλέον γλαφυρὸν τρόπον. Ὁ Θεὸς πάντα νὰ σᾶς βοηθῇ».

μάθουν οἱ ἐχθροὶ τῆς Ἑλλάδος ὅτι Ἕλλην θὰ πῇ «ψυχὴ» καὶ ἡ ψυχὴ εἶναι ἀθάνατη, ἄϋλη, ἀνίκητη! Νά, λοιπόν, γιατὶ οἱ Ἕλληνες ἔκαμαν τὸ 1821, νά, γιατὶ πολέμησαν καὶ λευτέρωσαν τότε τὴν Πατρίδα, νά γιατὶ καὶ σήμερα πολεμοῦν καὶ νικοῦν τὸν κακὸ ἐχθρὸ τῆς φυλῆς τῶν Ἑλλήνων.

Α. ΤΗΝΙΑΚΟΣ

[illegible] μεγάλης προσοχῆς. Ἀδυνατῶ νὰ περιγράψω τὰ συναισθήματα καὶ τὴν ἱκανοποίησιν ποὺ ἐδημιουργήθηκε μέσα μου μελετῶντας τὸ ὑπέροχο περιοδικό σας. Εἶναι ἀναμφισβήτητο ὅτι ἐπιτελεῖται ἱερὸ καθῆκον καὶ ὕψιστον προορισμόν...

—Ὁ Μητροπολίτης Κεφαλληνίας κ. Γερμανός: Ἐθαύμασα, ἐπαινῶ καὶ εὐλογῶ τὸ πολύτιμον ἔργον Σας. Εἶμαι ὡς γνωστὸν δύσκολος εἰς ἐπαίνους διότι προσέχω νὰ ἐπαινῶ μόνον τὰ ὄντως ἄξια ἐπαίνου. Ὁ Φρουρὸς μὲ τὸ ποικίλον εὐλαβές, χριστιανικόν, πατριωτικόν, ἐπίσημον καὶ ἀνιδιοτελὲς περιεχόμενόν του θὰ φρουρήσῃ τὰς καρδίας τῶν στρατιωτῶν μας ἀπὸ πάσης φανερᾶς καὶ ὑποχθονίου ἐπιβουλῆς καὶ ἀπὸ τοῦ θανατηφόρου δηλητηρίου τοῦ Κομμουνισμοῦ.

—Καὶ ὁ κ. Κ. Καλαμιώτης Δ. 36ον ΕΣΕ μᾶς γράφει: «Πιστεύσατέ με ὅτι ζητῶ συγγνώμην πού δὲν ἐσκέφθην γρηγορώτερα νὰ φυλάττω τὸν Φρουρὸ γιὰ νὰ ἔχω ἕνα τόμο ἀπὸ τὸ ἔργον ποὺ τόσο καλὸ κάνει στὶς πονεμένες ψυχές. Στὴν ἀρχὴ τὸ ξεφύλισα ἐπιπολαίως. Ἀλλὰ ἅμα ἐδιάβασα τὸ τεῦχος ἐκεῖνο ποὺ ὁ Θεὸς ἔριξε στὰ χέρια μου ἄρχισα νὰ αἰσθάνομαι ἄλλος ἄνθρωπος»

ΤΙΜΗ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑΝ

Διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 446 Ἐγκυκλίου Διαταγῆς τοῦ Ὑπουργείου Στρατιωτικῶν ἀπευθυνομένης πρὸς ἁπάσας τὰς Στρατιωτικὰς Ἀρχὰς τοῦ Κράτους, ἀπενεμήθη Μετάλλιον ἐξαιρέτων πράξεων εἰς τοὺς σεβασμιωτάτους Μητροπολίτας, Βερροίας κ. Ἀλέξανδρον, Ἐδέσσης κ. Παντελεήμονα, Ἀλεξανδρουπόλεως κ. Ἰωακείμ, Νευροκοπίου κ. Ἀγαθάγγελον, Μεσσηνίας κ. Χρυσόστομον καὶ τὸν Θεοφιλέστατον Ἀπαμείας κ. Σπυρίδωνα, διότι ἔργοις καὶ λόγοις ἐβοήθησαν τὸ Ἐθνοσωτήριον ἔργον τοῦ μαχομένου Ἐθνικοῦ μας Στρατοῦ.

Ὁ Φρουρὸς συγχαίρων τοὺς ἀξίους τιμωμένους Ἱεράρχας ὑπογραμμίζει τὸ ἔργον τῆς Ἐκκλησίας εἰς τὰς παρούσας στιγμὰς ὅπου διέρχεται ἡ Πατρὶς καὶ, εὔχεται εἰς αὐτοὺς τὴν ἀπὸ Θεοῦ ὑγείαν καὶ μακρότητα ἡμερῶν ἐπ' ἀγαθῷ τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ Ἔθνους.

25 ΜΑΡΤΙΟΥ 1821

Η ΨΥΧΙΚΗ ΑΚΜΗ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ

τόμβας νηπιακὰ χαμόγελα ριγοῦν κι' σταλγοῦν τὴν κνίσαν ψυχὴ γῆ σκιρτᾷ πινον λῖπος. Νεώτεραι Ἀνα[illegible] τῆς ἀθρησκεῖαι Βραχμανισμός, Βουδδισμός... ἀξιοποίησαν τὴν γνῶσιν καὶ ἐπειδὴ ταύτην δὲν τὴν ἀποκτοῦν τὴν μόνωσιν, καὶ τελικὰ τὸν θάνατον.

Ἀνάγκη λοιπὸν νὰ ἀκούσωμεν καὶ τὴν φωνὴν τῆς Χριστ. Πίστεως σχετικὰ με τὸ ζήτημα τῆς ἀξίας τῆς ζωῆς τοῦ ἀνθρώπου. Καὶ οἱ μεγαλύτεροι ποιηταὶ στὴν πιὸ ποιητική τους ἔξαρση δὲν θὰ μποροῦσαν νὰ συλλάβουν τὸ περιεχομενο, τὸ νόημα καὶ τὴν ἀξιαν ποὺ ἔδωσε ἡ Χριστ. διδασκαλία εἰς τὴν ἀνθρώπινη ζωή. Ἡ Π. Διαθήκη διὰ τοῦ μεγίστου νομοθέτου προφήτου καὶ διδασκάλου, τοῦ Μωϋσέως μᾶς λέγει ὅτι ὁ ἄνθρωπος εἶναι «εἰκὼν Θεοῦ» δηλαδὴ μία σκιαγραφία τοῦ Θεοῦ κατὰ τὰς πνευματικὰς δυνάμεις, ὅτι προορίζεται νὰ γίνη ὅμοιος μὲ τὸν Θεὸν «καθ' ὁμοίωσιν» καὶ νὰ «ἐξουσιάση πάσης τῆς κτίσεως». Διὰ τοῦ προφητάνακτος Δαυὶδ ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ μᾶς λέγει ὅτι ὁ ἄνθρωπος ἐδημιουργήθη ἀπὸ τὸν Θεὸν κατά τι μικρότερος ἀπὸ τοὺς ἀγγέλους καὶ ἔχει στεφανωθῆ μὲ θεϊκὴ δόξα καὶ τιμὴ «ἠλαττώσας αὐτὸν βραχύ τι παρ' ἀγγέλους, δόξῃ καὶ τιμῇ ἐστεφανώσας αὐτόν». Ἡ δὲ Κ. Διαθήκη διὰ τοῦ Ἰ. Χριστοῦ μᾶς διδάσκει, ὅτι δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ συγκριθῆ ἡ ἀξία τοῦ ἀνθρώπου μὲ ὅλα τὰ δημιουργήματα ἐφ' ὅσον ἔχει ψυχὴν αἰωνίαν «τί γὰρ ὠφελεῖται ἄνθρωπος ἐὰν τὸν κόσμον ὅλον κερδήσῃ, τὴν δὲ ψυχὴν αὐτοῦ ζημιωθῇ;» καὶ «τί δώσει ἄνθρωπος ἀντάλλαγμα τῆς ψυχῆς αὐτοῦ;» Καὶ ὑπερτονίζεται βεβαίως ἡ ἀξία τῆς ψυχῆς μὲ τοὺς λόγους αὐτοὺς τοῦ Κυρίου ἀλλ' ἐφ' ὅσον πάντες εἶναι μέτοχοι τοῦ θείου αὐτοῦ στοιχείου ἄρα τονίζεται καὶ ἡ ἀξία αὐτῆς ταύτης τῆς ὑποστάσεως καὶ τῆς ζωῆς τοῦ ἀνθρώπου. Ἐκεῖνο ὅμως ποὺ ἀνυπολόγιστον ἀξίαν δίδει στὴν ζωὴν τοῦ ἀνθρώπου κατὰ τὴν χριστιανικὴν θρησκείαν εἶναι ἡ ἐνανθρώπησις τοῦ Θεοῦ ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ὄχι σὰν ἄγγελος, ἀλλὰ σὰν ἄνθρωπος ἦλθεν εἰς τὴν γῆν ὁ Δημιουργὸς τοῦ Σύμπαντος. Ὄχι διὰ νὰ δοξασθῆ, ἀλλὰ διὰ νὰ διδάξη, νὰ δοξάση, νὰ ἀνυψώση καὶ νὰ θεοποιήση τὸν ἄνθρωπον. Ἡ Σταυρικὴ θυσία τοῦ Ἰησοῦ αὐτὸ τὸ νόημα ἔχει καὶ τοιαύτην τιμὴν καὶ ἀξίαν ἔχει δώσει εἰς τὴν ζωὴν τοῦ ἀνθρώπου ὅπως ἐπιγραμματικὰ μᾶς στὴ δυναμικότητα τῆς φυλῆς, ἂν πολιορκῇ ψύχραιμα τ' αὐτιά μας ὁ παγκόσμιος σάλος, ἂν κυλιέται στὴ δίνη τοῦ πολέμου ἀκόμα ἡ Πατρίδα, ἂν [illegible]τενίζουμε μὲ βαθειὰ πίστη τὸ μέλ[illegible]σμόν [illegible] ποὺ σίγουρα εἶναι δικό μας — ἐξῆς λόγια [illegible]ρέει στὶς φλέβες τῶν Ἑλλοίμονον ἡ Χριστι[illegible]πλληπτη Ἱστορία χιπερὶ τῆς ἀξίας τῆς ζω[illegible]ιαι γιατὶ τὰ λεβεν[illegible]που μένει ἄγνωστη στοῦ[illegible]τα κλείνουν Ξαναζοῦμεν στὰ χρόνια τῆς ὁρμὴ καὶ λατρείας καὶ τῆς ἀγριότητος. Τὸ [illegible] προθρώπινο αἷμα προσφέρεται σὰν θυσία ὄχι στοὺς θεοὺς Βάαλ καὶ Μολώχ, ἀλλὰ στὸν αἱμοχαρῆ θεὸ τοῦ πολέμου ΑΡΗ. Ἡ ἐσφαλμένη καὶ παταγωδῶς χρεωκοπημένη θεωρία τοῦ Δαρβίνου καὶ τῶν ὀλίγων ὀπαδῶν του ὄχι σὰν διδασκαλία διότι δὲν στέκει πλέον στὶς ἀξιώσεις τῆς λογικῆς καὶ τῆς ἠθικῆς, ἀλλὰ σὰν πραγματικότης ἐφηρμοσμένη ἔχει πιθηκοποιήσει τὸν ἄπιστο ἄνθρωπο.

Σφάζει καὶ σφάζεται, αὐτικτονεῖ ἀμέσως ἢ ἐμμέσως διότι ἐπιμένει ν' ἀγνοῇ, ὅτι ὁ Θεὸς εἶναι Κύριος τῆς ζωῆς του. Μὲ τὸ μαχαῖρι, μὲ τὸ δηλητήριο ἢ μὲ τὴν ἄσωτη καὶ ἀπειθάρχητον ζωή του ὁδηγεῖται στὸ θάνατο, διότι δὲν ἐγνώρισε τὴν διδασκαλίαν τοῦ Παύλου, ὁ ὁποῖος φωνάζει «εἴ τις τὸν Ναὸν τοῦ Θεοῦ φθείρει φθερεῖ τοῦτον ὁ Θεός».

Ἀγαπητοὶ Ἀναγνῶσται, εἴμεθα τὰ ἐξαιρετικώτερα δημιουργήματα τοῦ Θεοῦ, βασιλεῖς τῆς κτίσεως, εἰκὼν καὶ δόξα τοῦ Θεοῦ. Ἡ Χριστιανικὴ πίστις μάς ἀποδίδει τοιαύτην τιμὴν ποὺ μᾶς ἱκανοποιεῖ ψυχολογικῶς καὶ ἠθικῶς, μᾶς χαρίζει τέτοιαν δόξαν ποὺ ἄλλη διδασκαλία δὲν τὴν διετύπωσε ποτέ.

Τέλειος ἄνθρωπος, πραγματικὸς σοφός, ἀληθὴς Χριστιανός, εἶναι ἐκεῖνος ποὺ μὲ πλήρη συναίσθησιν καὶ μὲ πολλὴν ταπείνωσιν θὰ γίνη κάτοχος τῶν τίτλων τιμῆς ποὺ προσδίδει ἡ Χριστιανικὴ διδασκαλία στὸν ἄνθρωπο, σχετικῶς μὲ τὴν ἀξίαν τῆς ζωῆς του. Καὶ τέλος συνειδητὸς ὀπαδὸς τῆς Χριστ. πίστεως θὰ εἶναι ἐκεῖνος ποὺ θὰ ρυθμίζει τὴν ζωήν του τοιουτοτρόπως, ὥστε καὶ μὲ τὸ πνεῦμα του καὶ μὲ τὴν ζωήν του ἕνας ὕμνος, μία δοξολογία νὰ ἀναπέμπεται πρὸς τὸν Θεὸν σύμφωνα καὶ μὲ τὴν προτροπὴν τοῦ ἀποστόλου Παύλου : «Δοξάσατε τὸν Θεὸν ἐν τῷ σώματι ὑμῶν καὶ ἐν τῷ πνεύματι, ἅτινα ἐστι τοῦ Θεοῦ».

Θ. Ν.

'Ομιλοῦν οἱ 'Επιστήμονες

ΤΙ ΜΑΣ ΓΡΑΦΟΥΝ ΓΙΑ ΤΟΝ ΦΡΟΥΡΟ

Ποιὰ ἀπήχησιν ἔχει ὁ «Φρουρός», στὶς καρδιὲς τῶν αἰσθανομένων ἀνθρώπων δείχνουν τὰ πάρα κάτω γράμματα:

'Ο κ. Θωμᾶς Παπαϊωάννου Γυμνασιάρχης, μᾶς γράφει: 'Ο 'Ελληνικὸς Στρατὸς δύναται νὰ καυχᾶται διότι ἔχει τώρα ἐνθουσιώδη ἀρρωγὴν εἰς τὸ μέγα του ἔργον, τὸ λαμπρὸν ἀπὸ πάσης πλευρᾶς περιοδικὸν ΦΡΟΥΡΟΣ. 'Η ὕλη τοῦ ἐν λόγῳ περιοδικοῦ ἀπηλλαγμένη παντὸς τοῦ θορυβώδους καὶ τοῦ ἠθικῶς ἐπιληψίμου, κεκορεσμένη δὲ ἀπὸ ἀγνὸν 'Ελληνικὸν καὶ Χριστιανικὸν φρόνημα, εἶναι ὁ ἀπαραίτητος σύντροφος τοῦ ὑπὲρ τοῦ δικαίου καὶ τῆς ἐλευθερίας ἀγωνιζομένου 'Ελληνικοῦ ἡμῶν Στρατοῦ. 'Αλλὰ καὶ πᾶς τις εἰς τὸν Φρουρὸν εὑρίσκει ἀξιόλογον ἐθνικοθρησκευτικὸν ὑλικόν, ὅπερ σπανιώτατα ἐν συνόλῳ συναντᾷ εἰς τὰ σύγχρονα περιοδικά».

—'Ο κ. Στ. 'Αβραμίδης, δικηγόρος, μᾶς γράφει: «Τὸ περιεχόμενον τοῦ Φρουροῦ σας εἶναι ὅ,τι πράγματι χρειάζεται στὸν μαχόμενον Στρατιώτην μας. Μόνον ὁ Φρουρὸς παρουσιάζει εἰς ἕκαστον τεῦχος του τὸν Χριστιανισμὸν καὶ τὸν 'Ελληνισμόν, ἀπὸ κοινοῦ νὰ συνεργάζονται διὰ τὸ μεγαλεῖον τῆς Πατρίδος. Τοῦτο εἶναι ἡ σταθερὰ καὶ διαρκὴς τροφὴ τοῦ Περιοδικοῦ σας, τῆς ὁποίας ἡ γεῦσις δημιουργεῖ τὰ ἰδανικὰ ἐπάνω εἰς τὰ ὁποῖα στηρίζεται ἡ εὐτυχία καὶ ἡ καθόλου εὐημερία τῆς Πατρίδος».

'Ο κ. 'Α. Π. Χαλκίς, μᾶς γράφει: "Ετυχε νὰ εὕρω ἕνα Φρουρὸν καὶ ὁμολογῶ ὅτι ὅταν ἤρχισα νὰ τὸν διαβάζω δὲν μοῦ ἦτο δυνατὸν κατόπιν νὰ τὸν διακόψω. Μὲ τὸ περιοδικὸν αὐτὸ ὁ Στρατὸς ἀποκτᾷ ὅλο ὑγείαν καὶ ζωὴν καὶ μαθαίνει νὰ ζῇ ὅ,τι ἰδανικὰ ἀπεδείχθησαν ὅτι ἔχουν αἰωνίαν ἀξίαν. "Οτι ἐπιστημονικῶς ἀκριβὲς ὑπάρχει καὶ θρησκευτικῶς ἀληθές, ὁ Φρουρὸς τὰ προσφέρει μὲ τὸν πλέον γλαφυρὸν τρόπον. 'Ο Θεὸς πάντα νὰ σᾶς βοηθῇ».

—'Ο Κ. 'Ορφανουδάκης, 515 Τ.Π.: "Ελαβα τὸν Φρουρὸν καὶ τὸν διάβασα μετὰ μεγάλης προσοχῆς. 'Αδυνατῶ νὰ περιγράψω τὰ συναισθήματα καὶ τὴν ἱκανοποίησιν ποὺ ἐδημιουργήθηκε μέσα μου μελετῶντας τὸ ὑπέροχο περιοδικό σας. Εἶναι ἀναμφισβήτητο ὅτι ἐπιτελεῖται ἱερὸ καθῆκον καὶ ὕψιστον προορισμόν...

—'Ο Μητροπολίτης Κεφαλληνίας κ. Γερμανός: 'Εθαύμασα, ἐπαινῶ καὶ εὐλογῶ τὸ πολύτιμον ἔργον Σας. Εἶμαι ὡς γνωστὸν δύσκολος εἰς ἐπαίνους διότι προσέχω νὰ ἐπαινῶ μόνον τὰ ὄντως ἄξια ἐπαίνου. 'Ο Φρουρὸς μὲ τὸ ποικίλον εὐλαβές, χριστιανικόν, πατριωτικόν, ἐπίσημον καὶ ἀνιδιοτελὲς περιεχόμενόν του θὰ φρουρήσῃ τὰς καρδίας τῶν στρατιωτῶν μας ἀπὸ πάσης φανερᾶς καὶ ὑποχθονίου ἐπιβουλῆς καὶ ἀπὸ τοῦ θανατηφόρου δηλητηρίου τοῦ Κομμουνισμοῦ.

—Καὶ ὁ κ. Κ. Καλαμιώτης Δ. 36ον ΕΣΕ μᾶς γράφει: «Πιστεύσατέ με ὅτι ζητῶ συγγνώμην πού δὲν ἐσκέφθην γρηγορώτερα νὰ φυλάττω τὸν Φρουρὸ γιὰ νὰ ἔχω ἕνα τόμο ἀπὸ τὸ ἔργον ποὺ τόσο καλὸ κάνει στὶς πονεμένες ψυχές. Στὴν ἀρχὴ τὸ ξεφύλισα ἐπιπολαίως. 'Αλλὰ ἅμα ἐδιάβασα τὸ τεῦχος ἐκεῖνο ποὺ ὁ Θεὸς ἔρριξε στὰ χέρια μου ἄρχισα νὰ αἰσθάνομαι ἄλλος ἄνθρωπος»

μάθουν οἱ ἐχθροὶ τῆς 'Ελλάδος ὅτι "Ελλην θὰ πῇ «ψυχὴ» καὶ ἡ ψυχὴ εἶναι ἀθάνατη, ἄϋλη, ἀνίκητη! Νά, λοιπόν, γιατὶ οἱ "Ελληνες ἔκαμαν τὸ 1821, νά, γιατὶ πολέμησαν καὶ λευτέρωσαν τότε τὴν Πατρίδα, νά γιατὶ καὶ σήμερα πολεμοῦν καὶ νικοῦν τὸν κάθε ἐχθρὸ τῆς φυλῆς τῶν 'Ελλήνων.

Α. ΤΗΝΙΑΚΟΣ

ΤΙΜΗ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑΝ

Διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 446 'Εγκυκλίου Διαταγῆς τοῦ 'Υπουργείου Στρατιωτικῶν ἀπευθυνομένης πρὸς ἁπάσας τὰς Στρατιωτικὰς 'Αρχὰς τοῦ Κράτους, ἀπενεμήθη Μετάλλιον ἐξαιρέτων πράξεων εἰς τοὺς σεβασμιωτάτους Μητροπολίτας, Βερροίας κ. 'Αλέξανδρον, 'Εδέσσης κ. Παντελεήμονα, 'Αλεξανδρουπόλεως κ. 'Ιωακείμ, Νευροκοπίου κ. 'Αγαθάγγελον, Μεσσηνίας κ. Χρυσόστομον καὶ τὸν Θεοφιλέστατον 'Απαμείας κ. Σπυρίδωνα, διότι ἔργοις καὶ λόγοις ἐβοήθησαν τὸ 'Εθνοσωτήριον ἔργον τοῦ μαχομένου 'Εθνικοῦ μας Στρατοῦ.

'Ο Φρουρὸς συγχαίρων τοὺς ἀξίως τιμωμένους 'Ιεράρχας ὑπογραμμίζει τὸ ἔργον τῆς 'Εκκλησίας εἰς τὰς παρούσας στιγμὰς ὅπου διέρχεται ἡ Πατρὶς καὶ, εὔχεται εἰς αὐτοὺς τὴν ἀπὸ Θεοῦ ὑγείαν καὶ μακρότητα ἡμερῶν ἐπ' ἀγαθῷ τῆς 'Εκκλησίας καὶ τοῦ "Εθνους.

ΟΤΑΝ ΤΟ ΡΑΣΟ ΠΟ

ΣΤΗ σκοτεινιὰ τόσων χρόνων σκλαβιᾶς, ἡ ἀδούλωτη ἑλληνικὴ ψυχὴ σὰν τὸ λαμπερὸ ξέφωτο τῆς ἁγιασμένης χαραυγῆς ζύγωσε, πετάχθη ρακένδυτη ἀπ' τὸ σωρὸ τῆς στάχτης κι' ἀπ' τὰ αἵματα, γιὰ νὰ ζητήση τὴ λευτεριά της. Κι' ὅταν τὸ ἡρωϊκὸ χέρι τοῦ Δεσπότη σήκωνε τὸ λάβαρο γιὰ νὰ ὁρκίση τὰ παλληκάρια στὸν ἱερὸ ἀγῶνα, ὅταν ἡ γενναία φωνή του «Ἀναστήσω τὸ Ἔθνος» γινόταν σύνθημα κι' ἀστραπὴ καὶ μήνυμα χαρωπό, ποὺ τῶσυραν οἱ αὔρες καὶ τὄφεραν στὰ πέρατα τῆς γῆς, τὸ ράσο πρωτοπόρο στὸν ἀγῶνα ξανεμίζεται καὶ ὑψώνει μαζὶ μὲ τὸ σταυρὸ καὶ τὸ καριοφῦλλι εὐλογῶντας το, γιατὶ πίστεψε ἀπ' τὴν ἀρχὴ στὴν ἱερότητα τοῦ ἀγῶνος.

Ἀναρίθμητοι εἶναι οἱ ρασοφορεμένοι πολεμιστὲς ποὺ ἔτρεξαν στὸ μεγάλο προσκλητήριο τῆς Ἑλλάδος νὰ πολεμήσουν γιὰ τὴν πίστη καὶ γιὰ τὴν Πατρίδα, ὅπως ἀμέτρητα εἶναι τὰ κατωρθώματά τους κι' οἱ θυσίες τους. Μέσα στὴν πονεμένη τους ψυχὴ λάμπει ἀκοίμητο τὸ κανδῆλι τῆς Πίστεως καὶ τῆς Πατρίδος καὶ αὐτὸ τοὺς μεταμορφώνει ἀπὸ σκλάβους σὲ ἥρωας καὶ τοὺς χαλυβδώνει τὰ νεῦρα.

Ὁ Πατριάρχης, σὰν ἐθνάρχης τοῦ Γένους, πρωτοστατεῖ. Ἡ Ἐκκλησία περιθάλπει, παρηγορεῖ, ἐνισχύει καὶ ἐμψυχώνει τὶς καρδιὲς τῶν ξεσηκωμένων Ἑλλήνων καὶ βαδίζει μαζὶ μὲ τὴν Πατρίδα τὸ δρόμο τῆς νίκης καὶ τῆς τιμῆς. Ξέρει πὼς τὰ Ἑλληνόπουλα δὲν θὰ καταπατήσουν τὸν ὅρκο ποὺ δώκαν στὸ κρυφὸ σχολειό, κάτω ἀπ' τὸ θαμπὸ καὶ τρεμάμενο φῶς τοῦ κελλιοῦ ἑνὸς ἀσπρομάλλη καλόγερου, ποὺ τοὺς γαλούχησε στὰ ἁγνὰ τῆς Ἑλλάδος ἰδανικά.

Μὰ καὶ στὶς ὑπεραν θρώπινες θυσίες πρῶτοι οἱ ρασοφόροι διακρίνονται.

Νὰ ὁ καλόγηρος Σαμουήλ, μὲ τὸ ἀνατίναγμα τοῦ μοναστηριοῦ του. Ὅλο μαρτυρεῖ τὴν ἀκαταγώνιστη δύναμι ποὺ ἔχει ἡ ἀγάπη πρὸς τὴν Πατρίδα σὰν ἐμψυχώνεται ἀπ' τὴν Θρησκεία καὶ τὴν Πίστι...

Ἐπρόβαλ' ὁ καλόγερος, τὸ πρόσωπό του φέγγει
στὰ λαβωμένα χέρια του βαστοῦσ' ἕνα βαρέλι
πῶκλειε μέσα θάνατο, φωτιὰ κι' ἀπελπισία...
καὶ τρεῖς φορὲς τὸ βλόγησε καὶ τρεῖς φορὲς τὸ φχιέται
νὰ νᾶταν ἅγια τράπεζα, σὰ νᾶταν ἀρτοφόρι!...
Ἐπίθωσ' ὁ καλόγερος ἐπάνω τὸ ποτῆρι
καὶ σιωπηλὸς κι' ἀτάραχος ἄναψε θειαφοκέρι...

Ἡ θυσία του, ὅπως κι' ὅλες οἱ ἄλλες δείχνουν πραγματικὰ ὅτι στὸ βάθος τῆς ψυχῆς των ὑπῆρξε πάντα ἡ πίστις ποὺ θριάμβευε.

Μήπως ὁ Ἀθανάσιος Διάκος ἀπ' τὸν ἴδιο πόθο, τὴν ἴδια ὁρμὴ δὲν ξεκίνησε ἀναδιπλώνοντας τὰ ράσα του, ἁρπάζοντας τὸ γιαταγάνι του καὶ χυμῶντας στὸν ἀγῶνα γιὰ τὴ Λευτεριά; Κι' ὅταν ἀργότερα πιάστηκε ἀπ' τοὺς τυράννους τοῦ Ἑλληνισμοῦ, γεμᾶτος ἀνδρεία, καρτερότητα, ἐνθουσιασμὸ καὶ πίστι κιὰ τὴν ἔκβασι τῆς ἐπαναστάσεως, ὑπέμεινε ἀγόγγυστα, ἐνατενίζοντας στὸν οὐράνιο Πατέρα, τὸν διὰ τοῦ σουβλισμοῦ ὀδυνηρὸν θάνατον!

Ὄχι πιὸ λίγη ἀνδρεία καὶ μεγαλόψυχη ξεπροβάλλει μπροστά μας ἡ μορφὴ τοῦ Παπαφλέσσα. Δυναμικὸς καὶ τολμηρός, γίνεται ὁ τρόμος τοῦ ἐχθροῦ. Κι' αὐτὸς ὁ Ἰμπραΐμ θαυμάζει τὸ παράστημά του. Τὸν γιγαντώνει ὁ πόνος, τοῦ δίνει πνοὴ τὸ

μαρτύριο γιὰ τὴν πίστι τοῦ Χριστοῦ καὶ τὶ πολεμιστὲς καὶ πέφτει ἡρωϊκὰ σ' ἡς 10 τοῦ Ἀξίζει νὰ γραφῇ μιά του ἐπιστολὴ πρὸς τ ἀπὸ τὶ χαρίσματα ἦταν προικισμένος ὁ γε

«Νικήτα,

Ἔλαβον τὴν ἐπιστολήν σου καὶ εἰς ἀπό σὰν καὶ σὲ καὶ σὰν τὸν κουμπάρο σοι ἀπὸ ρᾶχι σὲ ρᾶχι σὰν τοὺς Ἀϊ-λιάδες. Ἐ αἷμα μου εἰς τὴν ἀνάγκην τῆς πατρίδος δὲ εἰς τὸν Θεὸν πρώτη μπάλα τοῦ Ἰμβραΐμ διότι σᾶς γράφω νὰ ταχύνετε τὸν ἐρχομόν ραφέξαλα».

ΘΡΗΣΚΕΙΑ - ΠΑΤΡΙΣ

ΡΑΣΟ ΠΟΛΕΜΟΥΣΕ

οῦ Χριστοῦ καὶ τὴν Ἑλλάδα! Ἐμψυχώνει τοὺς ωϊκὰ σ[illegible] 10 τοῦ Μάη τοῦ 1825 στὸ Μανιάκι. υ ἐπιστολὴ πρὸς τὸν ἀδελφόν του, γιὰ νὰ δειχθῇ τροικισμένος ὁ γενναῖος αὐτὸς κληρικός.

ν σου καὶ εἰς ἀπάντησιν σοῦ λέγω, ὅτι δὲν εἶμαι ὸν κουμπάρο σου τὸν Κεφάλα, ὅπου τρέχετε ὺς Ἀϊ-λιάδες. Ἐγὼ ἄπαξ ὡρκίσθην νὰ χύσω τὸ ν τῆς πατρίδος καὶ αὐτὴ εἶναι ἡ ὥρα. Εὔχομαι άλα τοῦ Ἰμβραΐμ νὰ μὲ πάρῃ εἰς τὸ κεφάλι νετε τὸν ἐρχομόν σας καὶ σεῖς μοῦ γράφετε κου-

Μὲ τέτοια μεγαλοφροσύνη καὶ αὐτὸς καὶ ὅλοι οἱ ἄλλοι ρασοφόροι ἦταν στολισμένοι καὶ γι' αὐτὸ μάχονται σὰν Ἕλληνες ἐμπνεόμενοι ἀπ' τὴν Πατρίδα, μὰ μάχονται καὶ σὰν κληρικοὶ ἐμπνεόμενοι ἀπ' τὴν πίστη τοῦ Χριστοῦ. Ὁ κυρίαρχος ὅμως ἀποφασίζει νὰ θέση ἐκτὸς μάχης τὴν κεφαλὴ τοῦ Ἔθνους τὸν Πατριάρχη! Ὁ Γρηγόριος Ε΄ συλλαμβάνεται καὶ ὁδηγεῖται στὸ μαρτύριο καὶ μαζὺ του 12 Συνοδικοὶ χύνουν τὸ αἷμα των, θυσία καὶ αὐτὸ στὸν ἅγιο ἀγῶνα τοῦ Γένους! Τὸ Φανάρι μένει νεκρό. Τὸ ἁγιασμένο σχοινὶ τοῦ Ἐθνομάρτυρα Δεσπότη ζωντανεύει ἀργότερα καὶ γίνεται φεῖδι γιὰ νὰ πνείξη τὸν δράκοντα δυνάστη.

«Καὶ κάθε κῦμα ποῦρχεται νὰ ξαπλωθῆ στὴν ἄμμο
»ξερνῶντας αἷμα καὶ φωτιὰ φωνάζει, Πολεμάρχοι,
»ἐκδίκησι ἄσπλαγχνη παντοῦ... κρεμνοῦν τὸν Πατριάρχη».

Ὁ θάνατος τοῦ ἀρχηγοῦ τῆς Ἑλλάδος καὶ τοῦ Χριστιανισμοῦ ὅπως καὶ τόσων ἄλλων γνωστῶν καὶ ἀγνώστων κληρικῶν ἀγωνιστῶν τοῦ 1821, μαρτυρεῖ πόσο πολύτιμη κι' ἀνεκτίμητη ἦταν ἡ συμμετοχὴ αὐτῶν στὸν ὑπὲρ πάντων ἀγῶνα γιατὶ «σὰν τὸ ρασο πολεμοῦσε» θερμαινόνταν κι' ἐθνικὴ ψυχὴ καὶ χάριζε ἄφθαστες κι' ἀπερίγραπτες νίκες στὴν πατρίδα.

Στὴν πατρίδα ἐκείνην ποὺ πολέμησε ἀψήφησε καὶ περιφρόνησε θάνατο, μὰ βγῆκε νικήτρια ἀπ' τὸν σκληρὸ αἱματηρὸ κι' ἄνισο ἀγῶνα καὶ δημιούργησε τὴν Ἑλλάδα κράτος ἐλεύθερο καὶ σεβαστὸ στοὺς ξένους...

⁂

Μὰ τὸ ρασο μὲ τὸ ἴδιο παλμό, μὲ τὴν ἴδια ψυχὴ ἀργότερα στὴν Ἤπειρο, στὴ Μακεδονία, στὴ Θράκη, στὴν Μ. Ἀσία καὶ στὴν Ἀλβανία ἔλαβε μέρος στὰ τρόπαια τῶν νέων ἀγωνιστῶν τῆς Ἑλλάδος καὶ δὲν εἶναι λίγο τὸ αἷμα τῶν κληρικῶν ποὺ πότισε τὰ χώματα καὶ χύθηκε γιὰ τὸν κοινὸ ὑπὲρ τῆς Ἑλλάδος ἀγῶνα.

Πάνω ἀπὸ 300 τοὺς ἀνεβάζουν τὰ ἐπίσημα χαρτιά, ὅλους ἐκείνους τοὺς ρασοφόρους στὰ τελευταῖα ἐννιὰ χρόνια πρωστάται καὶ ὑπέρμαχοι τῶν ἰδανικῶν τῆς Ἑλλάδος καὶ τῆς Θρησκείας ἔπεσαν σὰν μάρτυρες στοὺς καινούργιους γιὰ τὴν ἀνεξαρτησία μας ἀγῶνες. Δεκάδες ἀντίκρυσαν τὸ μισαρὸ ἐκτελεστικὸ ἀπόσπασμα, πεντάδες ἔπεσαν κάτω ἀπ' τὸ μαχαῖρι τοῦ ἄπιστου ἐχθροῦ, πολλοὶ ἄφησαν τὸ κορμί τους στὴν ἔξορία ἢ τῶν βουνῶν τὶς ἄγριες κορφὲς ἄπειροι πέταξαν στοὺς οὐρανίους θόλους ἀπ' τὴν καταστροφικὴ μανία τῶν Σλάβων, ἀναρίθμητοι σύρθηκαν σὰν κακοῦργοι καὶ ξεψύχησαν ἀπ' τὰ φρικτὰ βασανιστήρια καὶ μερικοὶ σταυρώθηκαν! σὰν λῃστὲς καὶ ὑπομένοντας σὰν τὸν Χριστό, ἄφηκαν τὸ πνεῦμα στὰ χέρια τοῦ Ζωοδότη Θεοῦ! Κι' ὅλα αὐτὰ γιὰ νὰ μὴν μείνῃ τὸ ρασο μακρυὰ καὶ ξένο ἀπ' τοὺς ἡρωϊκοὺς καὶ δίκαιους ἀγῶνες ποὺ ἡ Ἑλλάδα διεξήγαγε!

⁂

Ἔτσι πολέμησε τὸ ρασο. Ἔτσι ἔλαβε μέρος σ' ὅλα τὰ τρόπαια τῆς Πατρίδος. Ἔτσι ματωμένο καὶ ἡρωϊκὸ στάθηκε καὶ στέκεται στὸ πλευρὸ τῆς Ἑλλάδος γιατὶ πίστεψε καὶ πιστεύει πῶς ἡ Ἑλλάδα εἶναι τὸ Ἔθνος ποὺ κρατᾶ σφιχτὰ τὴν πίστη καὶ μάχεται πάντα γιὰ τὴν Ἐλευθερία καὶ τὴν Δικαιοσύνη!

ΑΜς

ΘΡΗΣΚΕΙΑ ΗΡΩΩΝ

Ο τιμητικώτατος τίτλος τοῦ ἥρωος, στὴ παλιὰ ἐποχή, ὅπως μᾶς πληροφοροῦν τ' ἀρχαῖα κλασσικὰ κείμενα, ἐδίδετο σ' ἐκείνους ποὺ παράλληλα πρὸς τὴν ἀνδρεία καὶ τὴν αὐτοθυσίαν εἶχαν καὶ τὰ προτερήματα τῆς τιμιότητος, τῆς ἀρετῆς, τῆς εὐσεβείας καὶ τῆς ἀξιοπρεπείας.

Μοναδικὸ ἐλατήριο ποὺ ὡδηγοῦσε τὸν ἥρωα στὸ πόλεμο, στὸν ἀγῶνα καὶ στὴ θυσία ἦταν ἡ πίστις του στοὺς θεοὺς καὶ ἡ ἀφοσίωσίς του στὴν Πατρίδα, ἀντικειμενικὸς σκοπὸς δὲ κάθε ἐνεργείας του ἡ τιμὴ πρὸς τοὺς θεοὺς καὶ τὸ καλὸ πρὸς τοὺς συνανθρώπους του.

Γι' αὐτὸ οἱ ἥρωες ὠνομάζοντο «διογενεῖς» καὶ «ἡμίθεοι», ἐθεωροῦντο θρησκευτικὲς προσωπικότητες καὶ ἀπελάμβανον θεϊκῶν τιμῶν.

Καὶ εἶναι καθολικὴ ἡ ἀντίληψις αὐτὴ ἀνάμεσα σ' ὅλους τοὺς λαοὺς ὅλων τῶν πολιτισμένων ἐποχῶν. Ἀνδρεῖος λοιπὸν κατὰ τὸ σῶμα, ἀλλὰ πρωτίστως γενναῖος κατὰ τὸ φρόνημα καὶ ὑγιὴς κατὰ τὴν ψυχὴν πρέπει νὰ εἶναι ὁ πραγματικὸς ἥρως. Δὲν εἶναι δὲ ὑπερβολὴ ἂν ποῦμε ὅτι αὐτὰ εἶναι τὰ κύρια χαρακτηριστικὰ τοῦ ἥρωος.

Ὁ χωλὸς Τυρταῖος μὲ τὰ ἐμπνευσμένα ποιήματά του ποὺ ἦσαν ξεχείλισμα τῆς μεγαλειώδους ψυχῆς του, ἡ Σπαρτιᾶτις μὲ τὸ ἐπιγραμματικὸ καὶ ἐπιτακτικὸ «ἢ τὰν ἢ ἐπὶ τᾶς» ποὺ φανέρωνε τὸν πλοῦτον τῆς δυνάμεως τῆς καρδιᾶς της, ὁ κληρικὸς ποὺ δίδασκε στὸ κρυφὸ σχολεῖο κάτω ἀπὸ τὸ κατανυκτικὸ φῶς τῆς κανδήλας τοῦ Χριστοῦ καὶ τῆς Παναγίας, ἡ χριστιανὴ γιαγιὰ ποὺ μὲ παραμύθια καὶ μ' ἀληθινὲς ἱστορίες ποὺ ἐζωγράφιζε στὶς ἀγνὲς ψυχὲς τῶν ἐγγονιῶν της τὴν ἐλεύθερη Ἑλλάδα καὶ ἀπεθανάτιζε στὶς τρυφερές τους καρδιὲς τὰ κατωρθώματα τῶν Ἑλλήνων τοῦ περασμένου καιροῦ καὶ γενικὰ οἱ ἄνθρωποι ποὺ ἀγωνίζονται ἰδεολογικὰ ἐφ' ὅσον δὲν τοὺς ἐπιτρέπει ἡ ὑγεία ἢ ἡ δύναμις τοῦ σώματος, ἐναντίον κάθε ἐχθροῦ μὲ ὅπλα τὴν ἀληθινὴ πίστι καὶ τὴν πραγματικὴ ἠθικὴ ζωή, ὅλοι αὐτοὶ εἶναι μεγάλοι ἥρωες. Ἔχουν θέσι στὸ πάνθεον τῶν ἡρώων μαζὶ μὲ τὸν Ἡρακλῆ τῆς μυθολογίας, τὸν Ἡράκλειο τῆς Βυζαντινῆς ἐποχῆς, τὸν Κολοκοτρώνη καὶ τοὺς ἀπειραρίθμους ἥρωας τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως.

Δίδεται λοιπὸν καὶ πρέπει νὰ δίδεται μεγάλη προσοχὴ στὸν πνευματικὸ καταρτισμό, στὴν ἠθικὴ ἀκεραιότητα καὶ στὸ ψυχικὸ μεγαλεῖο τοῦ ἥρωος. Καὶ εἶναι ἀκόμα μεγαλύτερη ἀνάγκη ν' ἀναζητῆται ἡ πηγὴ ἐκείνη ποὺ χαλυβδώνει τὴν καρδιά, γιγαντώνει τὸ ἠθικὸ φρόνημα, γυμνάζει τὴ ψυχὴ καὶ μεταβάλλει τὸ καχεκτικὸ κορμὶ σ' ἀτσαλένιο ἥρωα ἕτοιμο γιὰ κάθε ἀγῶνα, γιὰ κάθε θυσία ποὺ ἀπαιτοῦν οἱ καιροί.

Χωρὶς περιστροφές, χωρὶς ἐπιστημονικὴ εἰσαγωγικὴ ἐπιχειρηματολογία ὑψώνουμε τὴ φωνή μας καὶ διακηρύττομεν, ὅτι μοναδικὸ στάδιο γιὰ τὴν ἄσκησι τῆς ψυχῆς εἶναι ἡ χριστιανικὴ πίστις, ἡ κατὰ Θεὸν ζωὴ ἡ ἁγία μας Θρησκεία. Εἶπαν οἱ συστηματικώτεροι καὶ πιὸ ἐπικίνδυνοι ἐχθροὶ τῆς ἐκκλησίας μας πὼς κάθε Θρησκεία, μάλιστα δὲ ἡ Χριστιανικὴ εἶναι «τὸ ὄπιον τοῦ λαοῦ», τὸ ναρκωτικὸ φάρμακο ποὺ ἀποκοιμίζει καὶ ἐξασθενεῖ τὸ πνεῦμα τοῦ ἀνθρώπου. Ἡμεῖς δὲ κράζομεν μὲ ὅλη τὴ δύναμι τῆς ψυχῆς μας καὶ λέγομεν ὅτι ἡ Χριστιανικὴ Θρησκεία εἶναι ἀκένωτος πηγὴ δυνάμεων, εἶναι ὁ ζωντανώτερος παράγων τῆς ζωῆς, εἶναι πολιτιστικὴ δύναμις, εἶναι ΘΡΗΣΚΕΙΑ ΗΡΩΩΝ.

Ὁ Χριστιανός, ὁ πραγματικὸς Χριστιανός, ἐκεῖνος ποὺ πίστευσε στὸ γράμμα καὶ στὸ πνεῦμα τῆς Ἐκκλησίας μας εἶναι ὁ συνεχὴς ἀγωνιστής. Βρίσκεται πάντοτε στὴν παλαίστρα τῶν ὑψηλῶν καθηκόντων ποὺ τοῦ ἀναθέτει ἡ Πατρὶς καὶ τοῦ ἐπιβάλλει ἡ χριστιανική του συνείδησις. Παλεύει συνεχῶς στὸ Στάδιο τῶν ἀρετῶν γιὰ τὴν τελειοποίησι τοῦ ἑαυτοῦ του, τὴν ἀξιοποίησι τῆς προσωπικότητός του. Ὁ Συνειδητὸς Χριστιανὸς

ποὺ θέλει νὰ νεκρώση «τὸν παλαιὸν ἄνθρωπον σὺν τοῖς παθήμασι αὐτοῦ καὶ ταῖς ἐπιθυμίαις» πιστεύει ὅτι ἀπαλλάσσεται ἀπὸ τὶς ἀδυναμίες ἀλλὰ συγχρόνως ὅτι ἐφοδιάζεται μὲ κάθε δύναμι. Ὅπως καὶ ὁ Ἡρακλῆς ἐπιτελεῖ καθημερινῶς ἄθλους γιὰ τὸ καλὸ τῶν συνανθρώπων του, διὰ τὴν δόξαν τοῦ Θεοῦ. Σὰν τὸν Θησέα, τὸ παιδὶ τοῦ Αἰγέα τοῦ Βασιλέως τῶν Ἀθηνῶν ποὺ εἶχε ἀντιληφθῆ ὅτι εἶναι ὑποχρεωμένος νὰ χρησιμοποιῆ τὴ δύναμί του γιὰ νὰ ἐξαφανίση τὸ θηρίο ἐκεῖνο — τὸ Μινώταυρο τῆς Κρήτης— ποὺ ἦταν πρόξενος μεγάλων συμφορῶν, ἔτσι καὶ ὁ Χριστιανὸς δίδει τὸν ἑαυτό του στὴν ὑπηρεσία τοῦ συνόλου. Καὶ ἀληθινά, ὁ ἀληθινὸς Χριστιανὸς εἶναι ὁ ἄνθρωπος τῶν μεγάλων θυσιῶν, γιατὶ αὐτὸς μόνος ἔχει γνωρίσει τὸν ἠθικὸ νόμο καὶ αὐτὸς μόνος βρίσκεται σιμὰ στὸ ταμεῖον [illegible] δυνάμεων ποὺ προσφέρει ἡ πί- [illegible] ἡ ἁγία του Θρησκεία, ποὺ [illegible] ΗΡΩΩΝ. [illegible] τὶς τόσες [illegible] στὸν δυστυχῆ πληθυσμό, [illegible] μαρτύρια, ἡ ἀνταρσία. Ἐκεῖνοι εἶναι [illegible] ὁ θάναχουν καὶ συνεργάζονται σὲ βοηθόν. Ὁ- κὲς ὑπηρεσίες τοῦ Στρατοῦ μας, [illegible] τὰ σπεύδουν μέσα στοὺς κινδύνους νὰ συνδράμουν τοὺς ἥρωές μας, ποὺ φροντίζουν γιὰ τὴν ψυχαγωγία τους.

Μὲ τέτοιους ἥρωες, λοιπόν, ποὺ συμμετέχουν στὸν ἀγῶνα μας, στὴ πρώτη γραμμὴ καὶ στὰ μετόπισθεν, εἴμεθα βέβαιοι, ὅτι θὰ ἐλευθερωθῆ ὁ τόπος μας πολὺ σύντομα ἀπὸ τοὺς ξένους καὶ ξενόδουλους ἐχθρούς. Στὶς φλέβες τῶν ἡρώων μας, ρέει αἷμα Ἑλληνικὸν καὶ Χριστιανικόν. μεταγγίζεται τακτικὰ τὸ αἷμα τοῦ Χριστοῦ ποὺ τοὺς ἁγιάζει καὶ τοὺς δυναμώνει σῶμα καὶ ψυχή. Οἱ ἥρωές μας, ἀναπνέουν τὸ ἄρωμα τῆς προσευχῆς καὶ τροφοδοτοῦνται μὲ τὰ Ἑλληνοχριστιανικὰ κηρύγματα καὶ ἀναγνώσματα ποὺ τοὺς προσφέρει ἡ ἁρμοδία πρὸς τοῦτο ὑπηρεσία μας. Τὰ ἐλατήριά τους εἶναι ἁγνά, ὑψηλά, ἰδεώδη, χριστιανικά. Δὲν ἀποβλέπουν στὰ χιμαιρικὰ ὄνειρα καὶ στὶς παχυλὲς ὑποσχέσεις τοῦ ὑλισμοῦ καὶ τῆς ἀπάτης. Ἀγωνίζονται γιὰ τὴ πίστι τους, τὴν Πατρίδα τους, τὴν τιμή τους, γιὰ νὰ ἐπιστρέψουν νικηταὶ στὰ εἰρηνικά τους ἔργα, στὸ Βασίλειο τῆς οἰκογενείας τους, στὴ νοικοκυρεμένη, στὴ Χριστιανική τους ζωή. Οἱ Ἥρωές μας, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τοὺς λησταί, εἶναι πιστοὶ στὴ Θρησκεία τοῦ Ναζωραίου, ποὺ εἶναι δύναμις καὶ δόξα, ποὺ εἶναι ΘΡΗ- [illegible] ΣΚΕΙΑ ΗΡΩΩΝ.

Ἥρωες Χριστιανοὶ Στρατιῶτες [illegible] πολῖτες, μένετε πιστοὶ στὸ στά- [illegible] τῶν ἀρετῶν καὶ στὴ παλαίστρα [illegible] καθήκοντος. Μάθετε ὅτι ὅσον αὐ- [illegible] νει ἡ πίστις μας καὶ ἡ ζωή μας [illegible] σαρμόζεται μὲ τὴ ζωὴ τοῦ ἀρχη- [illegible] τῆς ζωῆς τοῦ Χριστοῦ, τόσο πλου- [illegible] ροι θὰ ἀναδεικνυόμεθα σὲ ἡρω- [illegible] καὶ τόσο συντομώτερη θὰ εἶναι [illegible] τικὴ συντριβὴ τῶν ἐχθρῶν μας [illegible] ἔνδοξη νίκη μας. Ἔτσι θὰ εἴ- [illegible] ξιοι ὁπαδοὶ τῆς Θρησκείας [illegible] θος του τὸ [illegible] ἀπολαμβάνωμεν τῶν πλου- [illegible] ξει νεκρό. [illegible] λεῶν της μαζὶ καὶ τῆς περι- [illegible] Νίκη! [illegible] ΕΙΡΗΝΗΣ, γιατὶ αὐτὴ μό- [illegible]

Καὶ ὅταν [illegible] θρησκεία ἁγίων καὶ ΘΡΗ- [illegible] σε στὴν Ἀγ[illegible] ΩΩΝ. [illegible] τὴν ἄλλη ἡμέ[illegible] μὲ περηφάνια: [illegible]

ΘΑΛΗΣ

«Ἔγινες ἄξιος [illegible] μασκηνέ!».

Καὶ εἶχε γίνει πράν[illegible] ἐφης τὸ [illegible] Ἡ θυσία του ἦτο[illegible] πολλὲς θυσίες ποὺ [illegible] θεν στὴν Πατρίδα [illegible] καὶ κάπως ξεχωρι[illegible] ἐπάνω της στάθηκε [illegible] ριά!

ΣΩΤΗΡΙΟ[illegible]

ἄλλη μεριά, ὄχι βολικὴ τόσο στοὺς Ραγιάδες, ποὺ παραφύλαγαν.

«Ὄχι ἀπ' ἐδῶ» φώναξε Τουρκικά. Οἱ Γραικοὶ σᾶς στήνουν καρτέρι πειὸ κάτω. Μὲ ἔστειλε ὁ Διοικητής μου νὰ δώσω τὴν εἰδοποίησι. Στρίψετε δεξιά.

Καὶ τοὺς ὑπεδείκνυε ἔτσι νὰ πᾶνε πρὸς τὸ μέρος, ὅπου τοὺς παραφύλαγαν ἀληθινὰ οἱ Ἕλληνες, γιὰ νὰ πέσουν καλύτερα στὰ χέρια τους καὶ τὴν πάθανε.

Πίστεψαν πὼς πράγματι ἦταν δικός τους ἀγγελιοφόρος καὶ ἄλλαξαν πορεία. Στρίψανε δεξιά.

⁂

Λίγα λεπτὰ κατόπιν οἱ Ἕλληνες ἔκαναν μιὰ σπουδαία ἐπιτυχία. Τοὺς ἔπεσαν μιὰ χαρὰ στὰ χέρια καὶ τοὺς πετσόκοψαν. Ἀπὸ τοὺς 200, πολὺ λίγοι γλυτώσανε. Ὁ αἰφνιδιασμὸς καὶ ἡ ἐνέδρα τοὺς σάστισε καὶ τὰ Ἑλληνόπουλα ἔκαμαν μιὰ μεγάλη ἐπιτυχία. Γέμισε ὁ τόπος πτώματα τουρκικά. Καὶ ἦταν ἡ Νίκη σημαντική! Δώσανε τὰ Ἑλληνικὰ ὅπλα τοῦ Ἀγώνα, τὴν λευτεριὰ στὴν πρώτη περιο-

ΧΡΟΝΙΚΑ ΤΟΥ ΑΓΩΝΟΣ

ΤΟ ΚΑΛΟΓΕΡΟΠΑΙΔΙ ΔΑΜΑΣΚΗΝΟΣ

Στὸ ἡλιοβασίλεμα τῆς παραμονῆς τῆς μεγάλης ἡμέρας τοῦ Ἔθνους οἱ τρανοὶ πρόκριτοι τοῦ Γένους, ποὺ ἀρκίστηκαν στὴν Ἅγια Λαύρα, εἶχαν μαζευτῆ στὸ κελὶ τοῦ Γέρο - Ἀνθίμου, ποὺ ἦταν ὁ πετὸ σεβαστὸς μέσα στὸ Μοναστῆρι, μετὰ τὸν ἡγούμενο (στὸ κελὶ τοῦ ὁποίου ἔμενε ὁ Παλαιῶν Πατρῶν Γερμανὸς ἐκεῖνες τὶς δυὸ ἡμέρες) καὶ συζητοῦσαν — τὶ ἄλλο; — γιὰ τὸ μεγάλο ξεσήκωμα τῶν σκλαβωμένων.

Στὸ λιτὸ σαρακοστιανὸ τραπέζι, ποὺ τὸ καλογεροπαῖδι τοῦ γέρο-Ἀνθίμου, τὸ ἀτρόμητο παλληκάρι τοῦ Μοναστηριοῦ, ὁ Δαμασκηνός, εἶχε στρώσει, ὁ Λόντος καὶ ὁ Πετμεζᾶς ἔδιναν τὶς τελευταῖες συμβουλὲς καὶ ὁδηγίες σὲ 2 — 3καπετανάιους, ἀνώνυμους δυστυχῶς ἀπὸ τὴν Ἱστορία καὶ τὶς παραδόσεις, καὶ θέρμαιναν τὴν ἀτμόσφαιρα μὲ λόγια πατριωτικά, λόγια, ποὺ ἔλεγαν γιὰ τῆς Ἑλλάδος τὸ μεγαλεῖο, ποὺ ὅλοι ὠνειρεύονταν!

Ὁ Δαμασκηνός, τὸ καλογεροπαῖδι, ποὺ ἔκανε καὶ χρέη τραπεζοκόμου, πήγαινε κι' ἐρχόταν στὶς διάφορες δουλειὲς γιὰ τὴν περιποίησι, ποὺ ἦταν ὑποχρεωμένος νὰ κάμῃ, ἀλλὰ αὐτί του ἤτανε ὅλο πίσω στὸ δωμ τιο τοῦ τραπεζιοῦ, γιὰ νὰ ἀκούῃ ὅλο νὰ ἀκούῃ, γιὰ νὰ μὴ τοῦ ξεφύ τίποτε ἀπὸ ὅσα ἐλέγοντο, γιὰ Ἐκ νο, ποὺ τοῦ ἐφλόγιζε τὴν καρδιά

Γιὰ τὴν λευτεριὰ τῆς Πατρίδο

«Δαμασκηνὲ φέρε κι' ἄλλες ἐλιοτοῦ ἔλεγε ὁ γέροντάς του. «φέρτο ἄλλο ψωμί, φέρε κι' ἄλλη α ἀφέρε καὶ φέρε...

Καὶ ὁ Δαμασκηνὸς ἔτρεχε ληψις ραστος. λαοὺς

Σκεπτόταν πὼς ἦταν ἡ ν. Ἀνύχτα, ποὺ θὰ καθόταν στ ἀλλὰ στῆρι καὶ ὅτι ἂν δὲν ξανα φρόνηκρός, γιὰ νὰ κηδευθῆ, ὅπω πρέπει ὅτι θὰ γινόταν, ὅταν θὰ ὡς. Λὲν στὴν Ἅγια Λαύρα, θὰ ἔ ὅτι αὐ ἀετὸς — καὶ ὄχι σὰν τ κτηριστικὰ τὸν φόβο πάντα — καὶ ποῦσε τὶς καμπάνες, τὰ ἐμπνευλέση τοὺς ξεσκλαβωμ ἦσαν ξεχεί πάνδημη πρωτοφανῆ, ὡς ψυχῆς του, κοινὴ γιορτή. ἐπιγραμματικὸ

Τὴν γιορτὴ τῆς ἐν ἢ ἐπὶ τᾶς» ποὺ ὀν τῆς δυνάμεως κληρικὸς ποὺ δί-

Καὶ ἔτρεχε στὶς δό ὁλεὶ κάτω ἀπὸ σκηνός, ἔτρεχε ἀκ τῆς κανδήλας αὐτιά του ἔμεναν πίσω, Παναγίας, ἡ παραμύθια σῃ καλά, καλά, ὅσα θὰ ἔκανε κι' αὐτός, μαζὶ μὲ ὅλα τὰ παλληκάρια ἀπὸ τὸ ἄλλο πρωΐ.

*

Ὁ Λόντος μὲ τὴν ἔξυπνη ματιά του, ἐψυχολόγησε τὴν πατριωτικὴ φλόγα τῆς ψυχῆς τοῦ Δαμασκηνοῦ καὶ γυρίζοντας στὸν Χαραλάμπη, τὸν γνωστὸ ἐπίσης πρόκριτο, τοῦ εἶπε σιγανά:

«Αὐτὸ τὸ καλογεροπαῖδι, ὁ Δαμασκηνός, θὰ κάμῃ θαύματα στὸν Ἀγῶνα! Τὰ μάτια του τὸ λένε πὼς ἡ Ἑλλάδα γι' αὐτὸν εἶναι τὸ πᾶν! Γιὰ πρόσεξέ τον καλά. Μοιάζει σὰν νᾶναι λιοντάρι, ποὺ ἀνυπομονεῖ, πότε θὰ βγῇ ἀπὸ τὸ κλουβί, ποὺ τὸ ἔχουν κλεισμένο, γιὰ νὰ χυμήξῃ ἔξω ὁρμή».

Καὶ ὁ Χαραλ ὁ τοῦ ἠ ἀκόμα μεγαλύτερη ἠτῆται ἡ πηγὴ ἐκείνη ὠνει τὴν καρδιά, γιγαν

Πέρασ θικὸ φρόνημα, γυμνάζει τὴν χῆ καὶ μεταβάλλει τὸ καχεκτι κορμὶ σ' ἀτσαλένιο ἥρωα ἕτοιμο γιὰ κάθε ἀγῶνα, γιὰ κάθε θυσία ποὺ ἀπαιτοῦν οἱ καιροί.

Χωρὶς περιστροφές, χωρὶς ἐπιστημονικὴ εἰσαγωγικὴ ἐπιχειρηματολογία ὑψώνουμε τὴ φωνή μας καὶ διακηρύττομεν, ὅτι μοναδικὸ στάδιο γιὰ τὴν ἄσκησι τῆς ψυχῆς εἶναι ἡ χριστιανικὴ πίστις, ἡ κατὰ Θεὸν ζωὴ ἡ ἁγία μας Θρησκεία. Εἶπαν οἱ συστηματικώτεροι καὶ πιὸ ἐπικίνδυνοι ἐχθροὶ τῆς ἐκκλησίας μας πὼς κάθε Θρησκεία, μάλιστα δὲ ἡ Χριστιανικὴ εἶναι «τὸ ὄπιον τοῦ λαοῦ», τὸ ναρκωτικὸ φάρμακο ποὺ ἀποκοιμίζει καὶ ἐξασθενεῖ τὸ πνεῦμα τοῦ ἀνθρώπου. Ἡμεῖς δὲ κράζομεν μὲ ὅλη τὴ δύναμι τῆς ψυχῆς μας καὶ λέγομεν ὅτι ἡ Χριστιανικὴ Θρησκεία εἶναι ἀκένωτος πηγὴ δυνάμεων, εἶναι ὁ ζωντανώτερος παράγων τῆς ζωῆς, εἶναι πολιτιστικὴ δύναμις, εἶναι ΘΡΗΣΚΕΙΑ ΗΡΩΩΝ.

Ὁ Χριστιανός, ὁ πραγματικὸς Χριστιανός, ἐκεῖνος ποὺ πίστευσε στὸ γράμμα καὶ στὸ πνεῦμα τῆς Ἐκκλησίας μας εἶναι ὁ συνεχὴς ἀγωνιστής. Βρίσκεται πάντοτε στὴν παλαίστρα τῶν ὑψηλῶν καθηκόντων ποὺ τοῦ ἀναθέτει ἡ Πατρὶς καὶ τοῦ ἐπιβάλλει ἡ χριστιανική του συνείδησις. Παλεύει συνεχῶς στὸ Στάδιο τῶν ἀρετῶν γιὰ τὴν τελειοποίησι τοῦ ἑαυτοῦ του, τὴν ἀξιοποίησι τῆς προσωπικότητός του. Ὁ Συνειδητὸς Χριστιανὸς

ΟΙ ΣΥΝΕΡΓΑΤΑΙ ΤΟΥ ΣΤΡΑΤΟΥ ΜΑΣ

ΟΙ ΕΛΛΗΝΕΣ ΠΡΟΣΚΟΠΟΙ

Ὁ Φρουρός, ποὺ παρακολουθεῖ μὲ ξεχωριστὴ χαρὰ τὴν κίνησι τῆς νεότητος καὶ ἐνδιαφέρεται ἰδιαιτέρως γιὰ τὰ προβλήματά της, αἰσθάνεται ὑποχρέωσι νὰ ἐξάρῃ ἀπὸ τὶς στῆλες του τὴν πολύμορφη δρᾶσι τῶν Ἑλλήνων Προσκόπων καὶ Ὁδηγῶν, κατὰ τὶς μέρες μάλιστα αὐτὲς ποὺ δοκιμάζεται ἡ Πατρίδα μας. Τόσον στὴν Κόνιτσα, στὴν Καρδίτσα καὶ τὴ Νάουσα, ὅσο καὶ στὶς ἄλλες συμμοριόπληκτες περιοχές, οἱ Πρόσκοποι ἔδειξαν καὶ δείχνουν ἐξαιρετικὴν αὐταπάρνησι καὶ ὑποδειγματικὴ μέριμνα γιὰ τὶς τόσες ἀνάγκες, ποὺ στὸν δυστυχῆ πληθυσμό, δημιουργεῖ ἡ ἀνταρσία. Ἐκεῖνοι εἶναι ποὺ τρέχουν καὶ συνεργάζονται σὲ βοηθητικὲς ὑπηρεσίες τοῦ Στρατοῦ μας, ποὺ σπεύδουν μέσα στοὺς κινδύνους νὰ συνδράμουν τοὺς ἥρωές μας, ποὺ φροντίζουν γιὰ τὴν ψυχαγωγία τους, ποὺ ἐνδιαφέρονται ἀκόμα καὶ γιὰ τὶς οἰκογένειές τους. Σὲ τόσα χειμαζόμενα παιδάκια, ποὺ βρίσκονται τώρα στὴ θαλπωρὴ τῶν Παιδουπόλεων, αὐτοὶ πάντα πρόθυμοι, σκορπίζουν τὴν χαρὰ καὶ τὴν ζεστασιὰ τοῦ σπιτιοῦ, τοὺς μοιράζουν ὡραῖα βιβλία καὶ γλυκίσματα, ροῦχα καὶ πολλὰ ἄλλα χρήσιμα δῶρα. Εἶναι ἡ νεολαία μας ποὺ πρὶν τῆς ἔρθη ὁ καιρὸς γιὰ τὰ Ὅπλα, προσφέρει τὶς ὑπηρεσίες της μὲ τὴν ἴδια συνείδησι, τὴν ἴδια πάντοτε πεποίθησι, τὴν ἴδια δρεξι καὶ τὴν ἴδια ἀγάπη καὶ αὐτοθυσία γιὰ τὸ μεγαλεῖο καὶ τὴ δόξα καὶ μόνον τῆς Πατρίδος.

Ἑλλάδα μου δὲν σ' ἔφτασε μάγα
καμμιὰ στὴ γέννα!
Εἰς τὸ τραγούδι, στ' ἄρματα, στὴ
λεβεντιὰ στὴν πέννα;
Νεράϊδα μὲς στὰ πέλαγα, στὸν
κάμπον ἀμαζόνα
Λιοντάρι πάνω στὰ βουνά, καὶ
στὴν τιμή: ΚΟΡΩΝΑ!

Α ΠΑΡΑΣΧΟΣ

Τὸ Ἔθνος καμαρώνει ὑπερήφανο αὐτὴ τὴν «Πρώτη του Νεότητα», ποὺ πλάϊ στοὺς γενναίους στρατιῶτες μας, ἑτοιμάζει γρήγορα τὸ λαμπρὸ καὶ ἄξιο τῆς ἱστορίας του μέλλον.

ἄλλη μεριά, ὄχι βολικὴ τόσο στοὺς Ραγιάδες, ποὺ παραφύλαγαν.

«Ὄχι ἀπ' ἐδῶ» φώναξε Τουρκικά. Οἱ Γραικοὶ σᾶς στήνουν καρτέρι πειὸ κάτω. Μὲ ἔστειλε ὁ Διοικητής μου νὰ δώσω τὴν εἰδοποίησι. Στρίψετε δεξιά.

Καὶ τοὺς ὑπεδείκνυε ἔτσι νὰ πᾶνε πρὸς τὸ μέρος, ὅπου τοὺς παραφύλαγαν ἀληθινὰ οἱ Ἕλληνες, γιὰ νὰ πέσουν καλύτερα στὰ χέρια τους καὶ τὴν πάθανε.

Πίστεψαν πὼς πράγματι ἦταν δικός τους ἀγγελιοφόρος καὶ ἄλλαξαν πορεία. Στρίψανε δεξιά.

⁂

Λίγα λεπτὰ κατόπιν οἱ Ἕλληνες ἔκαναν μιὰ σπουδαία ἐπιτυχία. Τοὺς ἔπεσαν μιὰ χαρὰ στὰ χέρια καὶ τοὺς πετσόκοψαν. Ἀπὸ τοὺς 200, πολὺ λίγοι γλυτώσανε. Ὁ αἰφνιδιασμὸς καὶ ἡ ἐνέδρα τοὺς σάστισε καὶ τὰ Ἑλληνόπουλα ἔκαμαν μιὰ μεγάλη ἐπιτυχία. Γέμισε ὁ τόπος πτώματα τουρκικά. Καὶ ἦταν ἡ Νίκη σημαντική! Δώσανε τὰ Ἑλληνικὰ ὅπλα τοῦ Ἀγώνα, τὴν λευτεριὰ στὴν πρώτη περιοχή! Γιατὶ στὴν περιφέρεια αὐτὴ μονάχα ἐκεῖνο τὸ τμῆμα τὸ ἐχθρικὸ ὑπῆρχε. Καὶ ὅλα αὐτά, ὅλη αὐτὴ ἡ ἐπιτυχία, χάρις στὸ τέχνασμα τοῦ Δαμασκηνοῦ...

⁂

Μέσα στοὺς σκοτωμένους, ὅμως, ἀπὸ τοὺς Ἕλληνες — εἶχαν κι' αὐτοὶ μερικοὺς σκοτωμένους—ἦταν καὶ ὁ Δαμασκηνός! Μιὰ σφαῖρα στὸ στῆθος του τὸ λιονταρίσιο, τὸν εἶχε ρίξει νεκρό. Μὰ ἡ Νίκη, ἦταν δική του Νίκη!

Καὶ ὅταν ὁ γέρο - Ἄνθιμος ἐμίλησε στὴν Ἅγια Λαύρα, ὅταν γινόταν τὴν ἄλλη ἡμέρα ἡ κηδεία του, εἶπε μὲ περηφάνια:

«Ἔγινες ἄξιος τῆς Πατρίδος Δαμασκηνέ!».

Καὶ εἶχε γίνει πράγματι ἄξιος.

Ἡ θυσία του ἦτανε μιὰ ἀπὸ τὶς πολλὲς θυσίες ποὺ προσέφερε ἀνέκαθεν στὴν Πατρίδα τὸ ράσο, ἀλλ' ἦταν καὶ κάπως ξεχωριστὴς ἀξίας: Γιατὶ ἐπάνω της στάθηκε ἡ πρώτη λευτεριά!

ΣΩΤΗΡΙΟΣ Ι. ΑΙΓΙΩΤΗΣ

ΣΕΛΙΔΕΣ ΠΙΣΤΕΩΣ ΚΑΙ ΔΟΞΗΣ

«Ἀπ' τὰ κόκκαλα βγαλμένη τῶν Ἑλλήνων τὰ ἱερά...»

Εἰκοστὴ πέμπτη Μαρτίου, ἡμέρα θρησκευτικῆς καὶ Ἐθνικῆς παλιγγενεσίας, ἡ ὁποία προσφέρει εἰς τὸ Πανελλήνιον τὴν εὐκαιρίαν διπλῆς ἑορτῆς. Κάθε πραγματικὸς Ἕλλην ὑποχρεοῦται κατὰ τὴν ἡμέραν ταύτην νὰ σραφῇ εὐλαβῆς προσκυνητὴς τῆς ἁγίας τοῦ Χριστοῦ Πίστεως, ἀλλὰ καὶ ὁλόψυχος θαυμαστὴς τῆς ἀθανάτου Ἑλληνικῆς Πατρίδος.

Κατὰ τὴν ἡμερομηνίαν ταύτην ὁ Χριστιανισμὸς καὶ ὁ Ἑλληνισμὸς ἐχάρισαν εἰς τὸν κόσμον τὴν ἰδέαν τῆς Ἐλευθερίας.

Ὁ χαιρετισμὸς τοῦ Ἀρχαγγέλου πρὸς τὴν Παρθένον τῆς Ναζαρέτ, ἦτο ἡ προειδοποίησις τῆς ἐνσαρκώσεως τοῦ Λυτρωτοῦ τῆς ἀνθρωπότητος, καὶ τὸ σάλπισμα τοῦ Παλαιῶν Πατρῶν Γερμανοῦ ἦτο ἡ προφητεία καὶ ἡ ἔναρξις τῆς ἀναστάσεως τῆς Ἑλλάδος.

Ἡ προαιώνιος δουλεία ὑπὸ τὴν διπλῆν αὐτῆς μορφὴν εἶχεν ὁριστικῶς παταχθῆ.

Ἡ ψυχικὴ δουλεία ἤρχισεν ἀπὸ τῆς στιγμῆς καθ' ἣν τὰ συνταρακτικὰ γεγονότα μιᾶς ἀνθρωπίνης παρακοῆς πρὸς τὴν ἐντολὴν τοῦ Δημιουργοῦ εἶχον γίνει ἀφορμὴ τῆς κατοχῆς τοῦ κακοῦ. Αἱ σκοτειναὶ φάλαγγες τῆς ἁμαρτίας κατέκλυσαν τὴν ἀνθρωπότητα καὶ ὁ ἄνθρωπος αὐτὴ αὕτη ἡ ἀμαυρωθεῖσα εἰκὼν τοῦ Θεοῦ ἐφέρετο πρὸς μίαν δουλείαν ἀφανιστικήν. Ὅ,τι καλόν, ὅ,τι ὡραῖον, ὅ,τι εὐγενὲς εἶχε δημιουργήσει εἰς τὴν ψυχὴν τοῦ ἀνθρώπου ὁ Δημιουργός, ἤρχετο νὰ κρημνίση καὶ νὰ ἐρειπώση ὁ κυκλὼν τοῦ ἐχθροῦ. Ὁ ἐπιδρομεὺς κατέκτα ὁλονὲν τὴν κατ' ἀριθμὸν καὶ ἔκτασιν αὐξανομένην ἀνθρωπίνην κοινωνίαν. Πλάνη, ψεῦδος, σκότος καὶ ἐξαθλίωσις ἦσαν τὰ ἐπακόλουθα τῆς ἐχθρικῆς κυριαρχίας. Ἡ ὀλισθηρὰ κατωφέρεια ὡδήγει ἀσυγκράτητος πρὸς τὸ ἠθικὸν βάραθρον, ὅπου τὸ ἀπέραντον στρατόπεδον τῆς συγκεντρώσεως τῶν αἰχμαλώτων ἀνθρώπων ἐγέμιζε τὸ στόμα τοῦ Ἀδηφάγου Ἅιδου. Οὐδεμία ἀκτὶς σωτηρίας ἐφαίνετο.

Ἀπέλπιδες χεῖρες ὑψοῦντο καὶ κουρασμένοι ὀφθαλμοὶ ἐστρέφοντο ματαίως πρὸς τὴν ἀνθρωπίνην ἀντίληψιν καὶ βοήθειαν. Ἦτο ὅμως ἀδύνατον εἰς τὸν τυφλὸν φιλόσοφον καὶ εἰς τὸν δοῦλον ἠθικολόγον νὰ δώσωσι χεῖρα βοηθείας καὶ νὰ χαρίσουν σανίδα σωτηρίας. Ὁμολόγουν καὶ οἱ ἴδιοι τὴν ἀδυναμίαν των νὰ ἐπέμβουν καὶ νὰ σώσουν. Καὶ ἡ ἐλευθερία παρέμεινεν διακαὴς μέν, ἀλλ' ἀνεκπλήρωτος πόθος καὶ ἐπιθυμία ἀπραγματοποίητος.

Κατὰ τὴν ἡμέραν ὅμως τῆς 25ης Μαρτίου «ὁ Θεὸς λύτρωσιν ἀπέστειλε τῷ λαῷ αὐτοῦ». Ὁ φωτεινὸς θεῖος ἀπεσταλμένος σκορπίζει τὸ χαρμόσυνον ἄγγελμα τῆς διὰ τῆς ἐνσαρκώσεως τοῦ θείου ἐλευθερωτοῦ, ἀπολυτρώσεως τοῦ ἀνθρωπίνου γένους.

Ἡ ἐπίσκεψίς του εἶναι μήνυμα θείας ἀντιλήψεως πρὸς τὴν ἀνθρωπίνην ἀθλιότητα. Εἶναι ἡ γλυκεῖα ἀνατολὴ φωτὸς εἰς τὸ σκότος τῆς ἀνθρωπότητος καὶ ἡ χορήγησις τῆς διακαῶς ποθουμένης ἐλευθερίας παρ' Ἐκείνου ὅστις ἦλθεν κηρῦξαι «αἰχμαλώτοις ἄφεσιν καὶ τυφλοῖς ἀνάβλεψιν».

Ἡ ἄλλη δουλεία, ἡ Ἑλληνικὴ δουλεία, εἶχεν ἀρχίσει ἀπὸ τῆς θυελλώδους ἐκείνης ἡμέρας τῆς 29ης Μαΐου 1453.

Ἡ ἀκμὴ ἑνὸς γιγαντιαίου πολιτισμοῦ τοῦ Ἑλληνικοῦ πολιτισμοῦ εἶχεν ἐκπέσει καὶ ἡ γενέτειρα τοῦ πολιτισμοῦ τούτου, ἡ Ἑλλάς, θαμμένη εἰς τὸν τάφον μιᾶς ξενικῆς καὶ βαρβάρου δουλείας, ἐθρήνει καὶ ἐστέναζε ὑπὸ τὸ πέλμα ἑνὸς πανισχύρου Κατακτητοῦ. Ὁ ἀθάνατος Ἑλληνισμὸς ἐνομίσθη πρὸς στιγμὴν ἀπὸ τὸν κόσμον ὁλόκληρον, ὅτι εἶχεν ἐκλείψει. Ἐνομίσθη ὅτι, πᾶν ὅ,τι αἱ χιλιετηρίδες τῆς ζωῆς του εἶχον δημιουργήσει, εἶχον σβεσθῆ διὰ τῆς κατακτήσεως. Ἡ ὑλικὴ βία ἐγένετο τότε κυρίαρχος τῆς ἐλευθερίας τοῦ πνεύματος. Ἡ ποσότης εἶχεν ἐπικρατήσει τοῦ ποιοῦ, ἡ ἀγριότης εἶχεν ἐπιπλεύσει τοῦ πολιτισμοῦ, ἡ ἀταξία εἶχεν θριαμβεύσει ἐπὶ τῆς τάξεως. Οἱ δύο κόσμοι εἶχον συγκρουσθῆ, καὶ καθὼς ἄλλοτε εἰς τὴν πνευματικὴν δουλείαν, οὕτω καὶ τώρα ὁ κόσμος τῆς βίας εἶχεν ἐπικρατήσει. Ὁ ἀὴρ τῆς ἐλευθερίας τὸν ὁποῖον ὁ Δημιουργὸς τοῦ κόσμου ἀπὸ τὴν πρώτην ὥραν τῆς δημιουργίας ἐνεφύσησεν ὡς ζωογόνον αὔραν, εἶχε παύση καὶ αὐτὸς νὰ θωπεύη τὸν Ἑλληνικὸν ὁρίζοντα. Καὶ ὁ Ἕλλην, ὁ πρωτοπόρος τοῦ πολιτισμοῦ, ὁ λαμπαδοῦχος τῶν φώτων καὶ τῶν ἐλευθεριῶν ἐδέχετο τὰ κτυπήματα τῆς σκληρᾶς καὶ βαρβάρου ὑποταγῆς ἀναμένων καρτερικός, ἀκμαῖος, ἀνένδοτος πρὸ τῶν μεγάλων κινδύνων, ἀλλὰ πλήρης ἐλπίδων τὴν ἀνατολὴν τῆς νέας αὐγῆς ἥτις θὰ διέλυε τὰ σκότη τῆς δουλείας

Ἐπέρασαν αἰῶνες, ὁλόκληροι, αἰῶνες ἀτελείωτοι, οἱ ὁποῖοι παρ' ὅλα τὰ μαρτύρια δὲν ἐστάθησαν ἱκανοὶ νὰ μειώσουν τὴν νοσταλγίαν τῆς ἀ-

πελευθερώσεως.

Ὅταν κάποτε εἶχεν ἐπιστῇ ἡ ὥρα τῆς ἀπολυτρώσεως τοῦ ἀνθρωπίνου γένους θεῖον πρόσωπον εἶχε προαναγγείλει αὐτήν.

Ὅταν ἐπέστη ἡ ὥρα τῆς ἀπολυτρώσεως τοῦ Ἑλληνισμοῦ ἐκ τῆς δουλείας, θεῖον καὶ πάλιν πρόσωπον προαναγγέλλει αὐτήν.

Ὁ ἐμπνευσμένος καὶ πολυὸς Ἱεράρχης ὁ παλαιῶν Πατρῶν Γερμανὸς ἀντιπρόσωπος καὶ οὗτος τοῦ Δημιουργοῦ ἐπὶ τῆς γῆς. ὑψώνει τὴν σημαίαν τοῦ ἱεροῦ ἀγῶνος εἰς μίαν νέαν Ναζαρέτ τὴν Ἁγίαν Λαύραν, καὶ εὐαγγελίζεται τὴν ἀνάστασιν τῆς Πατρίδος καὶ τὴν δόξαν τοῦ νέου Ἑλληνισμοῦ, ἀκριβῶς κατὰ τὴν αὐτὴν ἡμέραν τοῦ Εὐαγγελισμοῦ, τὴν 25ην Μαρτίου 1821.

Δὲν εἶναι τυχαία ἡ σύμπτωσις τῶν δύο χρονολογιῶν, ὅσον δὲν ὑπῆρξεν ἄστοχος ἡ ἕνωσις τῶν δύο πνευματικῶν κόσμων. Ὁ Χριστιανισμὸς εὗρεν εἰς τὸν Ἑλληνισμὸν τὸν μεγαλύτερον Ἀπόστολον αὐτοῦ. καὶ ὁ Ἑλληνισμὸς ἀπέκτησεν ἐν τῷ Χριστιανισμῷ τὸ ἰσχυρότερον στήριγμα.

Ἔχοντες πίστιν καὶ ἀκολουθοῦντες τὰ διδάγματα τῶν προγόνων των, τὰς ἀληθείας τοῦ Εὐαγγελίου καθ, ἃς εἰς διώξει χιλίους καὶ δέκα μετακινήσωσι μυριάδας ἐξεγείρονται ὡς εἷς ἄνθρωπος κατὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην, καὶ διὰ τῶν εὐλογιῶν τῆς Ἐκκλησίας ἀναλαμβάνουν ἀγῶνα τιτάνειον κατὰ τῆς τυραννίας, καὶ μόνοι διεξάγουν τὸν ἀγῶνα τὸν ἄνισον καὶ ἀπεγνωσμένον κατὰ τοῦ δυσαριθμήτου κολοσσοῦ τῶν βαρβάρων. Ἔχοντες μίαν σκέψιν, τὴν ἐλευθερίαν ἢ τὸν θάνατον. Καὶ αἱ παράτολμοι πράξεις κινοῦνται ἀποφασιστικῶς ὡς πράξεις μοναδικαὶ εἰς τὴν ἱστορίαν τοῦ κόσμου. καὶ ἀποτυποῦνται ἵνα παραμείνουν ὡς αἰώνιον μνημεῖον εἰς ὅλον τὸν κόσμον. Τὸ Σοῦλι, τὸ Ζάλογγον, τὸ Δραγατσάνι, τὸ Χάνι τῆς Γραβιᾶς, ἡ γέφυρα τῆς Ἀλαμάνας, τὸ ἡρωϊκὸ Μεσολόγγι, τὸ Μανιάκι παρουσιάζονται ὡς αἱ λαμπρότεραι ἐκδηλώσεις ἡρωϊσμοῦ ἔχοντος ὑπεράνθρωπον χαρακτῆρα. Ἐνώπιον τῶν κατορθωμάτων τοῦ Γιωργάκη Ὀλυμπίου, τοῦ Ἀνδρούτσου, τοῦ Ἀθανασίου Διάκου, τοῦ Χρήστου Καψάλη, τοῦ Παπαφλέσσα. τοῦ Νικηταρᾶ, τῶν Κολοκοτρωναίων, τῶν Τζαβελαίων. τοῦ Καραϊσκάκη. τοῦ Μιαούλη, τοῦ Κατσώνη, τοῦ Κανάρη μὲ τὰ ὁλοκαυτώματα τοῦ Σουλίου, τοῦ Μεσολογγίου καὶ τῶν Ψαρρῶν. οἱ ποιηταὶ τῶν ξένων Ἐθνῶν οἱ συγκρίναντες τὰ διὰ μέσου τῶν αἰώνων, πολεμικὰ κατορθώματα πρὸς τὰ τῶν Ἑλλήνων τοιαῦτα ἀπεκάλεσαν τοὺς Ἕλληνας γίγαντας καὶ ἡμιθέους. Εἰς πάσας τὰς δεινὰς περιστάσεις ἡ ἀξία τῆς Ἑλληνικῆς φυλῆς ἐξεδηλώθη εἰς ἰδεώδεις ἐμπνεύσεις καὶ εἰς ζωτικότητα ὑπεράνθρωπον.

Ἡ διὰ μέσου τῶν αἰώνων διάσωσις τοῦ Ἑλληνισμοῦ ἀπὸ τῆς ἐξοντώσεως καὶ τῆς ἀπὸ τῆς σκηνῆς τοῦ Κόσμου ἐξαλείψεως αὐτοῦ, εἶναι αὐτόχρημα θαῦμα, διότι ἀνθρωπίνως οὔτε ἐννοεῖται οὔτε ἑρμηνεύεται. Διότι μία δράξ ἡρώων ἐναντίον πολυαρίθμων βαρβάρων στρατιῶν λαβοῦσα τὴν χάριν τοῦ Θυσιαστηρίου ὁρμᾷ ἀπὸ τῆς ἱστορικῆς ἔκτοπε καταστάσης πλατάνου τῆς Ἁγίας Λαύρας. Ἥρωες τῆς Πίστεως καὶ τῆς Πατρίδος. Ὁ ἐμπνευσμένος Ἱεράρχης Παλαιῶν Πατρῶν Γερμανὸς ἡγεῖται τοῦ τολμήματος ὑψῶν τὴν σημαίαν τῆς Ἐλευθερίας.

Ἦσαν τὰ πράγματα τοιαῦτα καὶ αἱ συνθῆκαι τῆς δουλείας τόσον ἀποτρεπτικαί, ὥστε οὐδεμία νὰ ὑπολείπεται ἀμφιβολία ὅτι ὁ νοῦς καὶ ἡ καρδία τῶν ἡρώων τούτων ἰθύνοντο ἐκ τοῦ οὐρανοῦ. Δὲν ἦσαν ἁπλῶς γενναῖοι, ἀλλ' ἐμπνεσμένοι ἐκ τῆς ἀκραδάντου πίστεως ὅτι ὑπῆρχε Παντοδύναμος Θεός. Ἔχοντες εἰς τὰ ὦτα τῆς ψυχῆς τὰς λέξεις τοῦ Θεανθρώπου «Θαρσεῖτε, ἐγὼ νενίκηκα τὸν κόσμον» εἰς οὐδὲν ὑπελόγιζον τὴν κολοσσιαίαν τῶν τυράννων δύναμιν, καὶ διὰ τῆς μικρᾶς των ἐκείνης δυνάμεως ἀποτινάξαντες τὸν ζυγὸν τῆς δουλείας ἔθεσαν τὴν βάσιν τοῦ νέου Ἑλληνικοῦ Κράτους. τὸ ὁποῖον ἔμελλε νὰ εὐεργετήσῃ τὴν ἀνθρωπότητα ἐν τῇ νέᾳ αὐτῆς περιόδῳ. Τὸ εἰς τὸν ἀγῶνα ὑπὲρ τῶν ὅλων σύνθημα ἀληθὲς λεοντόκαρδον ἐν τῇ ἀφαντάστου ἀνισότητος πάλῃ «γιὰ τοῦ Χριστοῦ τὴν πίστιν τὴν ἁγίαν, γιὰ τῆς Πατρίδος τὴν Ἐλευθερίαν, γι' αὐτὰ τὰ δύο πολεμῶ κι' ἂν δὲν τὰ ἀποκτήσω τί μὲ ὠφελεῖ κι' ἂν ζήσω», ἀναγκάζει πᾶσαν Ἑλληνικὴν ψυχὴν νὰ συναισθάνεται βαθύτατα τὴν μεγαλουργοῦσαν ἱερὰν φιλοτιμίαν καὶ νὰ κατανοῇ τὴν ἀναπόφευκτον ὑποχρέωσιν ἔναντι τῆς Πίστεως καὶ τῆς Πατρίδος.

Διὰ τῆς ἀκάμπτου θελήσεως καὶ ἀποφασιστικότητος τῶν ἐνδόξων τούτων προγόνων μας ἡ θριαμβεύσασα Ἑλληνικὴ φυλή, ἀπέδειξεν εἰς ὅλον τὸν πεπολιτισμένον κόσμον, ὄχι μόνον διὰ τῶν τιμωμένων σήμερον προγόνων. ἀλλὰ καὶ διὰ τῶν νεωτέρων ἡρώων τῶν ἐνδόξων πολέμων 1912—1913 καὶ τῶν προσφάτως τοιούτων τοῦ Ἀλβανικοῦ Ἔπους, τὰ ἀπαράγραπτα καὶ κληρονομικὰ δικαιώματα τῆς Ἑλληνικῆς Φυλῆς, ἥτις γνωρίζει νὰ μάχεται πρὸ τῆς βίας καὶ νὰ πίπτῃ, ἀλλ' οὐδέποτε νὰ ὑποχωρῇ. Πρὸ τῶν ἀθανάτων τούτων ἡρώ-

«ΕΜΕΙΣ Η ΝΕΑ ΓΕΝΕΑ...»

(Σ. Σ.) Μᾶς ἀπεστάλη ἡ κατωτέρω ἐπιστολὴ τῆς Ζ' τάξεως τοῦ Γυμνασίου Κυπαρισσίας πρὸς τοὺς ἡρωϊκοὺς πολεμιστὰς τοῦ Ἐθνικοῦ μας Στρατοῦ ἀπευθυνομένη.

Τὴν ἐπιστολὴν ταύτην συνώδευαν καὶ δέματα μὲ βιβλία καθαρῶς ἐθνικοῦ καὶ θρησκευτικοῦ περιεχομένου. Τὴν δημοσιεύομεν εὐχαρίστως διὰ νὰ γνωσθῇ διὰ μίαν ἀκόμη φορὰν ὅτι ἡ νεωτέρα γενεὰ ἀκολουθεῖ τὰ ἴχνη τῶν γενναίων ἀγωνιστῶν μας.

Ἡρωϊκοί μας Στρατιῶται,

Περήφανοι γιὰ τοὺς προγόνους Σας, βαθειὰ ποτισμένοι μὲ τὰ ἰδανικά τους κι' ἐμψυχωμένοι ἀπὸ τὸ μεγαλεῖο τους, διεξάγετε σήμερα ἕνα σκληρὸ μὰ ὑπέροχο ἀγῶνα...

Ἐδῶ σ' αὐτὴ τὴ μικρὴ γωνιὰ τῆς γῆς, ποὺ ἔλαχεν ἡ μοῖρα νὰ ριζώσετε καὶ ν' ἀντριωθῆτε, ὀρθώνεσθε γιὰ μιὰ ἀκόμη φορὰ μὲ τὰ ὅπλα στὸ χέρι ὑπερασπισταὶ τῆς ἐλευθερίας καὶ τοῦ πολιτισμοῦ...

Ἀγωνίζεσθε γιὰ μιὰ ἀκόμη φορὰ γιὰ τὰ ἴδια τὰ αἰώνια ἰδανικά, ποὺ ἔθρεψαν τόσες χιλιάδες ψυχὲς Ἑλλήνων... Στὶς φλέβες Σας ρέει αἷμα ἀγνό, Ἑλληνικό, ὅμοιο μὲ ἐκεῖνο ποὺ χύθηκε πολλὲς φορὲς στὰ Ἑλληνικὰ βουνά, ποὺ ποτίστηκε καὶ βλάστησε ἕνας ἀμάραντος καὶ χρυσαφένιος ἀνθός, ποὺ λέγεται Ἐλευθερία!

Τὰ καθημερινά Σας κατορθώματα εἶναι ἐκεῖνα ποὺ ἀποκρυσταλλώνουν τὰ πατριωτικά Σας αἰσθήματα καὶ τοὺς πατριωτικούς Σας παλμούς... Τόσα χρόνια τώρα μὲ τόσες κακοκαιρίες... καὶ χιόνια... χωρὶς τὰ ἀπαραίτητα μέσα... μένετε πάντοτε ἀκλόνητοι ὑπερασπισταὶ τῆς Μεγάλης μας πατρίδος...

Δὲν θὰ θέλαμε νὰ πιστέψουμε, πὼς ὑπάρχει αὐτὴ τὴ στιγμὴ καμμιὰ Ἑλληνικὴ ψυχή, ποὺ νὰ μὴν ἔχῃ χαμηλώσει εὐλαβικὰ τὶς φτεροῦγες της καὶ νὰ μὴν ἔχῃ συγκινηθῆ ἀπὸ τὰ τόσα κατορθώματά Σας!!..

Ἐπ' ἄπειρον ὁλόκληρος ἡ ἀνθρωπότης θὰ στρέφῃ πρὸς Σᾶς τὴν προσοχήν της γιὰ νὰ ἀντλῇ ἀπὸ Σᾶς παραδείγματα ἀνδρείας, τόλμης, αὐτοθυσίας!...

Ἂν καὶ δὲν εἴμεθα κοντά Σας, ἐν τούτοις ὅμως μᾶς πυρώνει τὰ στήθη ἡ φλόγα τοῦ θαυμασμοῦ. Καὶ νά!.. Ἐρχόμεθα τώρα νὰ Σᾶς πλέξωμε μὲ τὰ ἀκίνητα χέρια τῆς ἀγνῆς Ἑλληνικῆς μας ψυχῆς, τὸ ἐγκόλπιο τοῦ θαυμασμοῦ μας!!!

Πάντα ἡ σκέψις μας σὰν σκιὰ ἀκολουθεῖ τὸ παράδειγμά Σας!... Πάντα μέσα στὴν ψυχήν μας πάλλουν ὅμοιοι παλμοὶ μὲ τοὺς δικούς Σας!!

Γι' αὐτὸ θὰ τάξωμε καὶ μεῖς ὡς μοναδικό μας σκοπό μέσα στὴ ζωή μας, τὴν δόξαν καὶ τὸ μεγαλεῖον τῆς Μεγάλης μας Ἑλλάδος!!!...

Μὲ ἄπειρο θαυμασμὸ καὶ
εὐγνωμοσύνη
ἡ ἑβδόμη τάξις
τοῦ Γυμνασίου Κυπαρισσίας.

ων τῆς Ἑλληνικῆς Πατρίδος, σύμπας ὁ Ἑλληνισμὸς προσέρχεται σήμερον ἐν εὐλαβῇ συγκινήσει ἵνα ἀποτίσῃ φόρον τιμῆς καὶ εὐγνωμοσύνης πρὸς τοὺς θεμελιωτὰς τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἔθνους, ἀλλὰ καὶ νὰ διακηρύξῃ συγχρόνως ὅτι θὰ κρατήσῃ σεβαστὰ καὶ ἀπαραβίαστα τὰ ἀπαράγραπτα Ἐθνικά του δικαιώματα.

Σήμερον, τὴν ἐπομένην μιᾶς σκληρᾶς δοκιμασίας προελθούσης ἐκ μιᾶς βαρβάρου ξενικῆς κατοχῆς, δυνάμεθα νὰ ἔχωμεν νωπὴν τὴν ἐντύπωσιν τῆς δουλείας. «Ἡ Πατρὶς ἀξίζει ὅταν τὴν κατοικεῖ κανεὶς ἐλευθέραν ἔλεγεν ὁ μέγας ρήτωρ τῆς Ἑλλάδος, ὁ Δημοσθένης. Ἡμεῖς θὰ προσθέσωμεν ὄχι μόνον ἐλευθέραν ἀλλὰ καὶ πιστεύουσαν, διότι σωματικὴ ἐλευθερία, μὲ ψυχικὴν δουλείαν εἶναι εὐεργέτημα ἄχρηστον. (Ἀντλοῦντες παραδείγματα ἐκ τῶν ἐνδόξων προγόνων μας τῶν σήμερον Πανελληνίως τιμωμένων ἂς προσηλώσωμεν ἑαυτοὺς εἰς τὰ Ἐθνικὰ ἰδανικὰ τῆς Πίστεως καὶ τῆς Πατρίδος, τῶν ὁποίων ὁ Ἑλληνισμὸς θὰ πανηγυρίσῃ τὰ διπλὰ ἐλευθέρια. Διότι ὁ μετὰ τὸ 1821 Ἕλλην ὀφείλει ἀποβλέπων εἰς τὰ τελεσθέντα τοῦ ἡρωϊσμοῦ θαύματα, νὰ εἶναι ὁ ἰδεώδης τῆς πνευματικῆς ἐλευθερίας ἄνθρωπος, ὁ δουλεύων εἰς τὸ ἀγαθὸν καὶ ἀποτροπιαζόμενος τὸ κακόν, ἐμπνεόμενος ἀπὸ τῆς φιλοπατρίας τῶν ἀθανάτων προγόνων του καὶ ἀποδεικνύων ὅτι ἔχει τὸ καθῆκον τῆς τιμῆς ν' ἀναδειχθῇ ἀντάξιος τοιούτων προγόνων).

Εἰς τοὺς προμάχους τῆς ἐλευθερίας τῆς Ἑλλάδος Τιμὴ καὶ Δόξα ἡ δὲ μνήμη αὐτῶν ἔσται ἀγήρως.

ΝΙΚΟΣ ΜΠΟΥΚΟΥΒΑΛΑΣ

Μέγας Λογοθέτης τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Νικοπόλεως — Πρεβέζης

ΜΟΡΦΕΣ ΠΟΥ ΠΑΝΤΑ ΖΟΥΝ

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΤΟΥ ΘΕΟΥ

Ὁ Ἀλέξιος! Ἄγνωστος στοὺς πολλούς. Μὰ στοὺς νέους, ποὺ πιστεύουν στὰ ἰδανικὰ καὶ ἀκολουθοῦν στὸ περπάτημα τους τὶς αἰώνιες ἀξίες τῆς πίστεως καὶ τῆς ἀρετῆς, εἶναι καύχημα στολίδι ζηλευτό. Εἶναι τὸ τρυφερὸ ἀνοιξιάτικο λουλοῦδι, ποὺ ξεπετιέται ἀπ' τὸ αἱματοποτισμένο χῶμα τῆς Ρωμαϊκῆς Ἐκκλησίας. Στὴν ἀγνὴ καὶ ἄδολη καρδιά του δὲν κυριαρχεῖ παρὰ ὁ νεανικὸς παλμός ὁ φλογερὸς ἐνθουσιασμός, τὸ ἡρωϊκὸ πνεῦμα. Ἀνήσυχος πάντα ζητᾶ κάτι ποὺ εἶναι πολὺ πιό ἀνώτερο ἀπὸ τὴν ὕλη. Δὲν ἀκολουθεῖ τὴν τρελλὴ ζωὴ σὰν πολλοὺς σύγχρονους νέους. Δὲν ἱκανοποιεῖται στὰ θέλγητρα καὶ στὶς χαρὲς ποὺ προσφέρει ἐτοῦτος ὁ κόσμος. Ξεφεύγει μὲ τὰ φτερὰ τοῦ πνεύματος τὰ στενὰ καὶ πιστικὰ τῆς ὕλης πλαίσια καὶ θαυμάζει τὸ αἰώνιο. Ζῆ μέσα στὸ μυστήριο, στὴν ἀτμόσφαιρα τῆς αἰωνιότητος. Κοντὰ στὸ Θεό...

Τὸ εὐχάριστο εἶναι πῶς ἡ καρδιά του ἐνῶ φτερουγίζει στοὺς πνευματικοὺς κόσμους τῆς θείας γαλήνης κτυπᾶ ἐξακολουθητικὰ τὸν ἀνθρώπινον παλμό, νοιώθοντας ἔτσι τὸν ἀνθρώπινον πόνον σὲ κάθε του μορφὴ πνευματικὴ καὶ ὑλική. Ὁ πόνος! Εἶναι κάτι ποὺ τὸν συναρπάζει. Καὶ πονᾶ γιατὶ πονοῦν οἱ ἄρρωστοι. Καὶ κλαίει γιατὶ κλαῖνε τὰ ὀρφανά. Ἔμαθε ἀπὸ τοὺς γονεῖς του πολὺ καλὰ τὸ μάθημα τῆς συμπόνοιας, τῆς ἔμπρακτης ἀγάπης. Ὁ Βασιλιᾶς τοῦ πόνου ὁ Ἰησοῦς, ποὺ γαϊδεύει στοργικὰ κάθε πονεμένο σπογγίζοντάς του κάθε δάκρυ μὲ τὴ φλόγα τῆς θεϊκῆς ἀγάπης, εἶναι γιὰ τὸν Ἀλέξιο τὸ πρότυπο, στ' ἀγνάρια τοῦ ὁποίου βαδίζει πιστὰ μὲ αὐξανόμενο ἐνθουσιασμό. Ἀπὸ τὰ μικρὰ του χρόνια, τὰ παιδικά, θεία χαρὰ πλημμύριζε τὸν ἐσωτερικό του κόσμο σὰν γινόταν ὑπηρέτης τῶν φτωχῶν ποὺ καλοῦσε ὁ πατέρας στὸ σπιτικό του γιὰ νὰ φᾶνε. Δὲν εἶχε φίλους παρὰ τὰ ὀρφανὰ ποὺ μάζευε ἡ μητέρα στοὺς δρόμους.

Καὶ ὅσο ἡ ἡλικία του προχωρεῖ καὶ μεστώνει ὁ Ἀλέξιος καὶ μπαίνει πιὸ βαθειὰ στὴ χριστιανικὴ πίστι, τόσο καὶ ἡ ἐργασία του παίρνει ξέχωρη καὶ πιὸ συγκεκριμένη μορφή. Γίνεται πιό θετικὰ καὶ συστηματικά. Καθορίζει τώρα ὁ Ἀλέξιος καλλίτερα μὲ τὴ λαμπικαρισμένη κρίσι του τὴ γραμμὴ τῆς δουλειᾶς. Τὸ πρόσωπο τοῦ συνανθρώπου δὲν περνάει μπροστὰ του σὰν νούμερο, σὰν οἰκονομικὴ μονάδα ἢ σὰν κάτι ποὺ ζυγίζει τόσες ὀκάδες κρέας καὶ κόκκαλα. Καὶ τὴν πόρτα τῆς ἀγάπης του δὲν κτυποῦν μόνο τὰ τραύματα τοῦ σώματος, ἡ ὀρφάνεια ἡ πεῖνα, ἡ γύμνια. Τὸ Ἀλεξιανὸ μάτι μπαίνει πιὸ βαθειὰ καὶ ἀνακαλύπτει τὴ ψυχή. Τὴ ψυχὴ ποὺ τὴν πλακώνουν τόσες φορὲς οἱ πόνοι καὶ τὴν ἀνακουφίζουν τόσο σπάνια οἱ χαρές. Θεωρεῖ τὸν ἄνθρωπο σὰν προσωπικότητα — ὅπως καὶ εἶναι — μὲ σῶμα καὶ ψυχή. Καὶ χωρὶς νὰ παραπρέχη τὸ σῶμα, στέκεται κοντὰ στὴ ψυχὴ τοῦ ἄλλου καὶ ἀκούει μὲ πόνο τὸν πόνο τῆς καὶ μὲ ἐνδιαφέρον τὰ αἰτήματά της.

Εἶναι νέος ὁ Ἀλέξιος. Καὶ ἡ εὐχαρίστησίς του εἶναι νὰ συναναστρέφεται τοὺς νέους. Οἱ νέοι ἔχουν ἀνάγκες, πόθους προβλήματα... Καὶ ὀργανώνει συγκεντρώσεις νέων καὶ μελετοῦν ἀπὸ κοινοῦ βιβλία διαφωτιστικά, ὠφέλιμα, ἐνισχυτικά. Συνάπτει μὲ νέους φιλικοὺς δεσμοὺς καὶ πολλὲς φορὲς ἀδελφικούς. Καὶ ἡ ἐπίδρασις τοῦ χριστιανικοῦ χαρακτῆρος του ἦταν τέτοια ὥστε πολλοὶ γονεῖς παρακινοῦσαν τὰ παιδιά τους νὰ συναναστρέφωνται τὸν Ἀλέξιο. Μαζὶ μὲ τοὺς νέους του ὁ Ἀλέξιος κατήρτιζε τὰ σχέδια εὐρείας κοινωνικῆς ἐργασίας πάνω στὶς γραμμὲς τῆς χριστιανικῆς πίστεως. Καὶ ἐνῶ ἐξωρμοῦσαν στὰ φτωχικὰ σπίτια, στὰ νοσοκομεῖα ἢ σὲ ἄλλα μέρη γιὰ νὰ προσφέρουν τὴ χαρὰ δὲν λησμονοῦσαν τὸν ἑαυτό τους. Ἐφρόντιζαν γιὰ τὸν ἀτομικό τους καταρτισμό. Κι' αὐτὴ ἡ φροντίδα, τοῦ ἁγιασμοῦ τῆς ψυχῆς τους, καίτοι ἄγνωστη στοὺς πολλοὺς ἦταν ἡ πιὸ ζωντανὴ καὶ ἡ πιὸ οὐσιώδης. Γνώρισαν τὸ μυστικὸ τῆς ἐπιτυχίας: «Γιὰ νὰ γίνῃ μιὰ κοινωνικὴ ἐργασία βιώσιμη, σταθερὴ καὶ καρποφόρα, οἱ ἐργάτες της πρέπει νὰ εἶναι διακεκριμένες προσωπικότητες, ἄνθρωποι τῆς ἀρετῆς καὶ τῆς πίστεως». Ἀθρυβα, λοιπόν, καλλιεργοῦσαν τὸ χαρακτῆρα τους. Μελετοῦσαν καθημερινὰ τὸ λόγο τοῦ Θεοῦ ἀπὸ τὴν Ἁγία Γραφὴ καὶ ἄλλα θρησκευτικὰ βιβλία. Ἐξωμολογοῦντο συχνὰ καὶ κοινωνοῦσαν τῶν ἀγράντων μυστηρίων κάθε Κυριακή. Καὶ ἐπέτυχαν τὸν ἁγιασμό.

Ἄνθρωπος τοῦ Θεοῦ, στ' ἀλήθεια, ὁ Ἀλέξιος. Καὶ τέτοιοι ἄνθρωποι εἶναι ἱκανοὶ νὰ δημιουργήσουν. Οἱ ἄνθρωποι τοῦ Θεοῦ εἶναι τὰ ἀνοιξιάτικα πουλιά, οἱ χαρούμενες ἐλπίδες, οἱ ζωντανὲς πραγματικότητες. Ὕστερα ἀπὸ τὰ χρεωκοπημένα πειράματα τῶν ἀντιχριστιανικῶν συστημάτων, γίνεται πιὰ συνειδητὴ ἡ ἀνάγκη τῆς δημιουργίας ἀνθρώπων τοῦ Θεοῦ. Καὶ ἂν θέλουμε τὸ μεγαλεῖο τὸ ἐθνικό, τὴν εὐτυχία τῆς κοινωνίας, πρὸς τὴν κατεύθυνσι αὐτὴ ἂς τραβήξει ὁ καθένας. Ὅλοι νὰ γίνουμε ἄνθρωποι τοῦ Θεοῦ».

Π. Μ.

Η ΑΓΙΑ ΓΡΑΦΗ ΑΠΟ ΤΑ ΒΑΘΗ ΤΩΝ ΑΙΩΝΩΝ

ΣΠΟΥΔΑΙΟΤΑΤΗ ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΗ ΑΝΑΚΑΛΥΨΗ

Ὁ παγκόσμιος τύπος ἀσχολεῖται αὐτὲς τὶς ἡμέρες μὲ τὴν μεγίστης σημασίας γιὰ τὸν παγκόσμιο πολιτισμὸ ἀρχαιολογικὴ ἀνακάλυψι, ποὺ ἔγινε στὴν Παλαιστίνη. Ἕνας Βεδοῦϊνος, μέσα σ' ἕνα σπήλαιο τῆς νεκρᾶς θαλάσσης, βρῆκε ἕντεκα παπύρους ποὺ ὅπως ἀποδείχτηκε ἀπὸ τὴν σχετικὴ ἐπιστημονικὴ ἔρευνα τῶν Ἀμερικανῶν εὐρωπαίων καὶ Ἰσραηλιτῶν εἶναι τὰ ἀρχαιότερα χειρόγραφα τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης γραμμένα σὲ ἑβραϊκὴ γλῶσσα. Μ' ἄλλα λόγια, ἐνῷ μέχρι τώρα τὰ ἀρχαιότερα χειρόγραφα ποὺ ὑπάρχουν τῆς Π. Διαθήκης, εἶναι τοῦ δεκάτου αἰῶνος, μ. Χ., αὐτὰ ποὺ τώρα βρέθηκαν εἶναι τοῦ τρίτου αἰῶνος π.Χ.. δηλ. χιλίων τριακοσίων χρόνων ἀρχαιότερα. Τὰ χειρόγραφα αὐτὰ εἶναι λίγο ἀρχαιότερα καὶ ἀπὸ τὴν Ἑλληνικὴ μετάφρασι τῆς Π. Διαθήκης τὴν γνωστὴ τῶν Ἑβδομήκοντα (Ο΄).

Μὲ τὴν ἀνακάλυψι αὐτὴ ἦρθαν στὸ φῶς κείμενα ἐντελῶς ἄγνωστα μέχρι τὴ στιγμή. Ἔτσι νέοι ψαλμοὶ παρουσιάσθηκαν ἐπὶ πλέον τῶν γνωστῶν, βρέθηκε τὸ συμπλήρωμα τοῦ βιβλίου τοῦ προφήτη Ἠσαΐου ποὺ μὲ τόσο ἐνδιαφέρον ἐζητοῦσε ἡ ἐπιστήμη. Τὰ πορίσματα δημοσιεύει τὸ Βιβλικὸ Ἰνστιτοῦτο τῆς Ρώμης καὶ τὸ σπουδαῖο εἶναι ὅτι ἂν καὶ ἐντελῶς ξεχωριστὰ εἰργάσθηκαν γιὰ τὴν ἐξακρίβωσι τῆς γνησιότητος τῶν χειρογράφων οἱ ἐρευνητές, ὅμως ὅλοι κατέληξαν στὸ ἴδιο συμπέρασμα. Τὰ χειρόγραφα εἶναι σχεδὸν τὰ ἴδια μὲ τὴν μετάφρασιν ποὺ ἔχομεν.

Ἡ ἀνακάλυψις εἶναι μέγα γεγονὸς γιὰ τὸν Χριστιανικὸ κόσμο, γιατὶ ἀποδεικνύεται πὼς ἡ Π. Διαθήκη (ποὺ μαζὶ μὲ τὴν Καινὴ ἀποτελεῖ τὴν Ἁγίαν Γραφὴν τοῦ Χριστιανισμοῦ) εἶναι βιβλίο γνήσιο, κι' ὅτι το κείμενον τῆς Ἐκκλησίας δὲν εἶναι παραγεμισμένο, ἀλλὰ πιστὴ ἀπόδοσις τοῦ ἱεροῦ πρωτοτύπου. Αὐτὸ ἀνατρέπει κάθε ἐπιχείρημα τῆς δύστροπης κριτικῆς καὶ μάλιστα τοὺς ὑλιστάς, ποὺ χωρὶς καμμιὰ ἔρευνα μὲ πολλὴ ἀφέλεια καὶ μ' ἐπιπολαιότητα, δέχονταν ὡς μεταγενέστερα τάχα ἔργα, τὰ Ἱερὰ Βιβλία. Ἔτσι ἡ Ἁγία Γραφὴ ἀπὸ τὰ βάθη τῶν αἰώνων ἀποδεικνύει τὴν θρησκευτικὴ ἀλήθεια, καὶ δυναμώνει τὴν πίστιν μας στὸ ἱερὸ βιβλίο ποὺ ἔθρεψε τοὺς πατέρες μας καὶ στάθηκε προϋπόθεσι τῆς εὐτυχίας τοῦ λαοῦ μας. Ἅμα σκεφθοῦμε πὼς τὰ ἀρχαιότερα χειρόγραφα τοῦ Ὁμήρου καὶ τοῦ Πλάτωνος βρέθηκαν ἀρκετοὺς αἰῶνες μετὰ Χριστόν, τότε θὰ καταλάβουμε τί σημασία ἔχει ἡ ἀνακάλυψις τῶν χειρογράφων τῆς Π. Διαθήκης 300 χρόνια προ Χριστοῦ! Οἱ ἕντεκα αὐτοὶ πάπυροι (ὁ μεγαλείτερος εἶναι 8 μέτρα) εἶναι ἕντεκα Φωνὲς τοῦ Θεοῦ ἀπὸ τὰ βάθη τῆς ἱστορίας, ποὺ ἀποστέλλονται σ' ὅλους τοὺς λαούς. Ὅπως τότε ἀκούστηκε ἡ ζωντανὴ φωνὴ τοῦ Θεοῦ ἀπὸ τὴν ἐρημία τοῦ Σινά, ἔτσι καὶ τώρα μέσα ἀπὸ τοὺς βράχους τῆς νεκρᾶς θαλάσσης, κοντὰ στὴ Βηθλεὲμ, ἀκούεται καὶ πάλι ἡ Φωνὴ τοῦ Θεοῦ ἀπὸ τοὺς ἱεροὺς κώδικας ποὺ ἐπεφύλαξε στὴν ἐποχή μας νὰ γνωρίση. Ἂς ἀκουσθῆ ἡ φωνὴ τοῦ «εἰρηνοποιοῦ» Ἠσαΐα κι' ἂς ἔρθη ἡ χρυσὴ ἐποχὴ τῆς ΕΙΡΗΝΗΣ ποὺ ὁραματίσθηκε.

Κ. ΡΙΘΥΜΝΑΙΟΣ.

Ο ΕΘΝΙΚΟΣ ΣΤΙΧΟΣ

ΑΓΙΑ ΜΕΡΑ

Μέσα στὰ χρόνια τῆς σκλαβιᾶς, στὰ τετρακόσια χρόνια
Ποὺ πέρασαν μαρτυρικά, γεμᾶτα καταφρόνια....
Μιὰ μέρα ἔλαμψε ξανά, στὴν σκλάβα μας Ἑλλάδα.
Τῆς λευτεριᾶς ἡ ἄσβεστη, ἡ ἱερὴ λαμπάδα!

⁂

Καὶ μὲς στὴν φλόγα τὴν τρανή, λιῶσαν οἱ ἀλυσσίδες,
Ποὺμεναν μαῦρες, θλιβερές, στὴν Δόξα μας κηλίδες...
Λιῶσαν γοργά, καὶ χάθηκαν, ἕνα πρωῖ τοῦ Μάρτη,
Σὰν ἔφτασε ἡ λευτεριὰ μὲ λούλουδα γεμάτη.

⁂

Τὸ λούλουδα, τὴν ἄνοιξι, ξανάφεραν, καὶ πάλι,
Μὲς στὸ χειμῶνα τῆς σκλαβιᾶς, μὲς στὴν ἀνεμοζάλη,
Καὶ σβύσανε παντοτεινά, τὸν πόνο καὶ τὸ δάκρυ.
Ἀπ' τῆς γλυκειᾶς Ἑλλάδας μας, τὴν κάθε μιὰ τὴν ἄκρη...

⁂

Ἤτανε σούρουπο, κι' ἐκεῖ πάνω στὴν Ἅγια Λαύρα.
Γλυκὰ ἐφύσηξ' ἀπαλή, τῆς λευτεριᾶς ἡ αὔρα!
Λίγοι λεβέντες Ἕλληνες, γονατιστοί, σκυμμένοι,
Μιὰ προσευχὴ στὴν Παναγιὰ εἶπανε δακρυσμένοι:

⁂

Δώσε μας θάρρος Παναγιά, καὶ στὴν ψυχὴ ἐλπίδες,
»Γιὰ Δόξα, ποὺ θὲ νὰ γραφτοῦν, νέες χρυσὲς σελίδες...
»Βλόγησε τοῦτα τ' ἄρματα, εὐχήσου ὦ Παρθένα,
»Νὰ βρῇ τὸ θάνατο ἡ σκλαβιά, μὲς στὸ εἰκοσιένα!».

⁂

Πέρασαν χρόνια, κι' ἄπλωσε ἡ λευτεριὰ μιὰ μέρα.
Τἀλόχρυσά της τὰ φτερά, σ' Ἑλληνικὸ ἀέρα,
Κι' ἔφτασε πάλι δῶ στὴ γῆ, στὴ γῆ τὴν τιμημένη!
Ἀπὸ τὸ αἷμα τὸ ἱερό, Ἑλλήνων ποτισμένη!

⁂

Τὶ κι' ἂν ἐχθροί, Σὲ θέλουνε, πατρίδα, κάθε ὥρα;
Γιατὶ εἶσαι ἀστέρι, λαμπερό, στὴ γῆ, πανώρια χώρα...
Τὶ κι' ἂν ἐχθροί ξανάρθανε στὰ ἅγια Σου τὰ μέρη,
Καὶ Σ' ἔσφιγγε τυραννικά, τοῦ βάρβαρου τὸ χέρι;

⁂

Καρδιὲς σὰν τὶς Ἑλληνικές, ποτέ τους δὲν λυγᾶνε!
Μέσα στὰ χρόνια τῆς σκλαβιᾶς, ὅσο φριχτὰ καὶ νᾶναι.
Θάρθῃ μιὰ μέρα, πάντοτε, ποὺ νέες δόξες, πάλη,
Γιὰ Σὲ θὰ γράψῃ Ἑλλάδα μας, τρισένδοξη, Μεγάλη!!..

ΑΡΓΥΡΟΥΛΑ ΑΡ. ΤΡΙΤΣΙΜΠΙΔΑ

Μηνιαῖον Ἐθνικοθρησκευτικὸν Περιοδικὸν «Ο ΦΡΟΥΡΟΣ», ὄργανον τῆς Θρησκευτικῆς Ὑπηρεσίας τοῦ Στρατοῦ ● Γραφεῖα: Ζαλοκώστα 7, Ἀθῆναι, τηλέφ. 28.986 ● Ἐπιστολαὶ καὶ χρηματικὰ ἐμβάσματα: Περιοδικὸν «Φρουρὸς» ● Ἐτησία συνδρομὴ Δρχ. 12.000 ● ΤΙΜΗ ΤΕΥΧΟΥΣ ΔΡΧ. 1.000 ● Χειρόγραφα δημοσιευόμενα ἢ μή, δὲν ἐπιστρέφονται.

ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ ΔΙΑΤΑΓΗ
ΤΟΥ ΔΙΟΙΚΗΤΟΥ ΤΟΥ Β.Σ.Σ. ΚΑΤΑ ΤΗΣ ΒΛΑΣΦΗΜΙΑΣ

1. Κατ' ἐπανάληψιν παρ' εὐσεβῶν στρατιωτῶν ἐξεφράσθησαν παράπονα ὅτι ὑπό ἐνίων Ἀξιωματικῶν καὶ ὁπλιτῶν μολύνεται ὁ ἀὴρ τῆς Ἑλλάδος καὶ προσβάλλεται καιρίως τὸ Θρησκευτικὸν συναίσθημα τοῦ Λαοῦ μας.

2. Ἐπειδὴ ὁ τραχὺς ἀγὼν τόν ὁποῖον διεξάγει τὸ Ἔθνος ἡμῶν ἐναντίον ἀπαισίων ἐσωτερικῶν ἐχθρῶν, ἐχόντων τὴν Ἀθεΐαν καὶ τὸν Ὑλισμὸν ὡς κοσμοθεωρίαν καὶ ἐπιδιωκόντων μεταξὺ τῶν πρώτων καὶ τὴν κατάλυσιν τῆς Χριστιανικῆς Θρησκείας, εἶναι ἀγὼν ἱερός, ἀγὼν ΥΠΕΡ ΠΙΣΤΕΩΣ ΚΑΙ ΠΑΤΡΙΔΟΣ, τῶν δύο τούτων ἀδιασπάστων ἰδανικῶν τοῦ Ἑλληνισμοῦ, διὰ ταῦτα πᾶσα διὰ βλασφημιῶν δημοσία καὶ ἀναιδὴς προσβολὴ τῆς Χριστιανικῆς πίστεως δέον νὰ θεωρῆται βαρύτατον στρατιωτικὸν παράπτωμα, ποὺ ὄχι μόνον κρημνίζει εἰς τὰς συνειδήσεις τῶν μαχομένων τέκνων τῆς Πατρίδος τὸν σεβασμὸν πρὸς τὸ θεῖον, ἀλλὰ καὶ ἐκθέτει ἡμᾶς τοὺς Ἕλληνας ἀξιοθρηνήτως εἰς τὰ ὄμματα τῶν ξένων οἱ ὁποῖοι ἀκούοντες τὰς φρικτὰς βλασφημίας ἀποροῦν πῶς ἕνας Στρατὸς ὅστις ἀγωνίζεται ὑπὸ τὴν σκέπην τοῦ Σταυροῦ βλασφημεῖ τὸ Ἱερὸν τοῦτο Σύμβολον τῆς Χριστιανωσύνης καὶ πᾶν ὅ,τι ὅσιον καὶ ἱερὸν ἔχει ἡ Ὀρθόδοξος ἡμῶν Χριστιανικὴ Θρησκεία, ὑπὲρ τῆς ὁποίας ποταμοὺς αἱμάτων ἔχυσε καὶ γύνει τὸ εὐσεβὲς ἡμῶν Ἔθνος.

3. Πρὸς ἐκρίζωσιν τῆς κακίστης αὐτῆς συνηθείας τῆς βλασφημίας, ἡ ὁποία ἀποτελεῖ στίγμα τοῦ πολιτισμοῦ μας, ἐντελλόμεθα τὰ ἑξῆς:

α) Ὅπως τὰ ὄργανα τῆς Θρησκευτικῆς Ὑπηρεσίας τῶν Μ. Μ. ἐντείνουν τὰς προσπαθείας των διαφωτίζοντες συνεχῶς τὸν Στρατὸν ἐπὶ τοῦ θέματος τῆς βλασφημίας.

β) Ὅπως εἰς ἀξιωματικοὺς καὶ στρατιώτας, οἱ ὁποῖοι μετὰ τὴν ἐν ἀνωτέρῳ παραγράφῳ γενησομένην διαφώτισιν θὰ ἐξακολουθήσουν πεισμόνως βλασφημοῦντες, αἱ Διοικήσεις τῶν Μονάδων ἐπιβάλλουν ἀναλόγους τιμωρίας πρὸς παραδειγματισμόν.

γ) Ὅπως τὰ Γραφεῖα Β10 τῶν Μ. Μ. παραλήθοῦν καὶ ἀναφέρουν εἰς τὰς Διοικήσεις των τὰς περιπτώσεις τῶν ἀμετανοήτων βλασφήμων εἰς τὰς μηνιαίας των ἐκθέσεις κάμνουν εἰδικὴν μνείαν τῶν πρὸς καταπολέμησιν τῆς βλασφημίας ἐνεργειῶν των.

4. Ἐπιθυμοῦμεν ὅπως δοθῇ ὑπὸ πάντων ἡ δέουσα προσοχὴ εἰς τὸ σπουδαιότερον τοῦτο θέμα καὶ διὰ δραστηρίων ἐνεργειῶν ἐκριζωθῇ τελείως ἐκ τῶν Ἑλληνικῶν Στρατώνων ἡ βλασφημία, καθ' ὅσον ὁ σεβασμὸς πρὸς τὸ Θεῖον χαρακτηριστικὸν γνώρισμα τῆς Ἑλληνικῆς Φυλῆς ἀπὸ τῶν ἀρχαιοτάτων χρόνων πρέπει καὶ πάλιν νὰ πρυτανεύσῃ ἐν ταῖς ψυχαῖς ὅλων μας ἀνεξαιρέτως, Ἀξιωματικῶν καὶ στρατιωτῶν.

Π. ΚΑΛΟΓΕΡΟΠΟΥΛΟΣ
Ἀντιστράτηγος—Διοικητὴς

ΤΟ ΕΘΝΙΚΟ ΜΑΣ ΠΙΣΤΕΥΩ

«Πιστεύω εἰς μίαν ΕΛΛΑΔΑ μεγάλην καὶ ἀδιαίρετον, τρισένδοξον καὶ ἀθάνατον, πατρίδα τοῦ Πνεύματος, τοῦ φωτός, τῆς σοφίας, τῆς Ἐπιστήμης, παντὸς τοῦ τελείου δημιουργὸν τῆς καλλιτεχνίας, τοῦ ὡραίου, τοῦ πολιτισμοῦ καὶ πάσης προόδου. Καὶ εἰς τὸν Ἑλληνισμόν, πνευματικὴν δύναμιν τῆς φυλῆς, γεννηθέντα ἐκ τοῦ φωτὸς καὶ τῆς φύσεως τῆς Ἑλληνικῆς. Καὶ εἰς τὸ Ἑλληνικὸν πνεῦμα, τὸ ζωοποιόν, τὸ ἐκ τοῦ Ἑλληνικοῦ φωτὸς ἐκπορευόμενον καὶ διὰ τοῦ φωτὸς πληρώσαντος τὴν οἰκουμένην καὶ καταυγάσαν τὴν ἀνθρωπότητα ἀπὸ ἀπωτάτου αἰῶνος· τὸ ἐκ τῆς Ἑλληνίδος γῆς παραχθὲν καὶ διδάξαν τὸν πολιτισμὸν ἐν μέσῳ τῆς βαρβαρότητος.

Εἰς τὴν ἀκαταμάχητον δύναμιν τοῦ πνεύματος τούτου, μὴ καταβληθέντος, μηδὲ ταπεινωθέντος, μηδὲ ἐκλιπόντος ποτὲ ἀνὰ τὰς δεινὰς ἐθνικὰς δοκιμασίας διὰ μέσου τῶν αἰώνων, ἀλλ' ἀεὶ ζῶντος καὶ ἀκτινοβόλου ἀνατείλαντος ἐν μιᾷ τῆς πατρίδος γωνίᾳ καὶ ἀναλοιώτου καὶ ἀμειώτου ἀναβλαστήσαντος. Εἰς τὴν ἐκ νέου ἀναλαμπὴν τοῦ πνεύματος τοῦ πατρῴου μὲ τὴν αὐτὴν ἔξοχον γονιμότητα ἐν τῇ σοφίᾳ, τῇ Ἐπιστήμῃ, τῇ τέχνῃ.

Καὶ εἰς τὴν ἐθνικήν μας θείαν θρησκείαν, τὴν διαφυλάξασαν πάντοτε ἀλώβητον τὸν ἐθνισμὸν καὶ τὴν γλῶσσαν καθ' ὅλας τὰς δεινὰς τῆς φυλῆς καταιγίδας καὶ ἀρρήκτως συνδεδεμένην μετὰ τῆς ὑπάρξεως καὶ τοῦ μεγαλείου τοῦ Ἔθνους.

Προσδοκῶ τὴν ἀναπόδραστον καὶ τώρα κατίσχυσιν ὡς πάλαι καὶ τέως τοῦ Ἑλληνισμοῦ ἐναντίον παντὸς ἐμποδίου καὶ ἀσφαλῆ τὸν τελικὸν αὐτοῦ θρίαμβον ἀναμέσον τῶν ἐναντίων. Τὸ παλαιὸν τῆς Πατρίδος μεγαλεῖον καὶ τοῦ ἀναστάντος Ἔθνους ἀπροσμάχητον τὴν δόξαν, τὴν ἰσχὺν καὶ τὸ κλέος εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας».

ΕΘΝΙΚΑ ΠΡΟΣΤΑΓΜΑΤΑ

ΟΛΟΙ ΣΤΙΣ ΕΠΑΛΞΕΙΣ

Μέσα στὰ τρεῖς χιλιάδες χρόνια τῆς ἱστορικῆς της ζωῆς ἡ Ἑλλάδα μας ἔδωσε μάχες, ἀγωνίστηκε καὶ πάντα νίκησε. Καὶ σήμερα πάλι ἀγωνίζεται ἐνάντια στὴ βία, στὸ ἔγκλημα καὶ στὸν ὄλεθρο, ποὺ ἔσπειραν τόσο ὕπουλα οἱ καννίβαλοι τοῦ Βόλγα πίσω ἀπὸ τὸ «Σιδερένιο Παραπέτασμα» χρησιμοποιῶντας ὡς ὄργανά τους αὐτούς, ποὺ ἀρνήθηκαν τὴν καταγωγή τους, τὴν ἱστορία τους, τὴ μεγάλη τους Μάννα. Ὁ σημερινός μας ἀγῶνας, στὸν ὁποῖο παίρνει μέρος ὁλόκληρη ἡ Ἑλλάδα, ξεχωρίζει ἀπ' τοὺς προηγούμενους ἀγῶνες ποὺ ἔκανε ἡ Φυλή μας. Ὁ σημερινός μας ἀγῶνας γίνεται γιὰ τὴν ὕπαρξη, γιὰ τὴν ἐπιβίωση τῆς Φυλῆς μας. Γι' αὐτὸ εἶναι καὶ ὁ κρισιμώτερος ἀπ' ὅλους ὅσοι ἔγιναν μέχρι τώρα.

Στὸ σημερινό μας ἀγῶνα ἀντιμετωπίζουμε τὸν κομμουνισμό, ποὺ δεμένος στὸ ἅρμα τῶν Σλαύων, προσπαθεῖ μὲ κάθε τρόπο, νὰ μᾶς λυγίση, γιὰ νὰ πετύχη τοὺς καταχθόνιους σκοπούς του. Ὁ ἐχθρὸς εἶναι πονηρὸς καὶ ὕπουλος. Γι' αὐτὸ καὶ ὁ κίνδυνος εἶναι μεγάλος. Πρέπει λοιπὸν νὰ ἀντιμετωπισθῆ ἀποτελεσματικά.

Οἱ στιγμὲς εἶναι βαρυσήμαντες. Χρειάζεται νὰ ξεσηκωθοῦν ὅλοι οἱ γνήσιοι Ἕλληνες. Τὸ Μέτωπο — ὁ Στρατός, ἀγωνίζεται σκληρά, ὑπεράνθρωπα, κάνει θαύματα. Εἶναι ἀνάγκη ἐθνικὴ καὶ προστανή, καὶ τὰ Μετόπισθεν — ὁ λαός, νὰ ἐνισχύση τὸ σκληρὸ ἀγῶνα τοῦ Στρατοῦ μας. Δὲν ἀρκοῦνε τὰ θερμὰ λόγια, οἱ ἐκδηλώσεις, ὁ ἐνθουσιασμός. Χρειάζονται ἔργα. Χρειάζονται μέτρα δυναμικὰ γιὰ νὰ συντριβῆ παντοῦ ἡ ἀνταρσία. Κάθε πόλις, κάθε χωριὸ τῆς ὑπαίθρου πρέπει νὰ ὀρθωθῆ καὶ νὰ γίνῃ κάστρο ἀλύγιστο, ὅπως ἔγινε ἡ Φλώρινα...

Ἡ Ἑλλάδα θέλει ἀπ' τὰ παιδιά της κατανόηση, θέλει πραγμάτωση τῶν ὅρκων τους. Οἱ στιγμὲς εἶναι κρίσιμες. Ἡ Ἑλλάδα παραδέρνει μέσα στὴ δίνη τῆς προδοσίας τῶν Ἐαμοβουλγάρων. Ἔχουμε ἱερὴ ὑποχρέωση νὰ τὴ σώσουμε.

Ἂς ἐξαρθοῦμε ὅλοι οἱ πραγματικοὶ Ἕλληνες, ὅλοι ὅσοι πονοῦμε τὴν Ἑλλάδα μας, στὸ ὕψος τῶν σημερινῶν περιστάσεων, ἂς ἀτενίσουμε τὰ ἐρείπια καὶ τοὺς καπνούς, ἀπ' τὶς φωτιὲς ποὺ μᾶς ἄναψαν οἱ ἐχθροί μας, κι' ἂς ὁρκισθοῦμε ὅλοι μας: Ἀγῶνα σκληρό, ἐξοντωτικό, γιὰ τὸ γρήγορο καὶ τελειωτικὸ χτύπημα τῆς προδοτικῆς ἀνταρσίας. Τὸ δρᾶμα τῆς Ἑλλάδας μας πρέπει νὰ λήξη. Κι' αὐτὸ ἐξαρτᾶται ἀπὸ μᾶς τὰ παιδιά της.

Ἐμπρὸς λοιπὸν ὅλοι στὸν Ἀνῶνα γιὰ τὴ σωτηρία τῆς Ἑλλάδας.

Ὅλοι στὶς ἐπάλξεις...

ΛΑΖΑΡΙΔΗΣ ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ
Ἀνθ)γὸς ΣΕΜ

Η ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΑ ΜΑΣ

ΗΛ. ΓΚΑΝΕΤΣΟΝ, ὑπολοχαγὸν 71 Τ.Ε. Συνδρομὴ οἰκογενείας σας ἐλήφθη καὶ ὁ «Φρουρὸς» ἀποστέλλεται κανονικῶς.

ΜΙΧ. Γ. ΠΡΕΒΕΛΑΚΙΝ Γυμνασιάρχην, Ρέθυμνον. Ὁ ποιητὴς ἔλεγε: «Φῶς, περισσότερο φῶς». Καὶ ἡμεῖς λέγομεν: Κατανόησις, περισσοτέρα κατανόησις. Καὶ χαίρομεν, ἀληθῶς, διότι τὴν κατανόησιν συναντῶμεν εἰς ὅλα τὰ στρώματα τῆς Ἑλληνικῆς κοινωνίας. Καὶ σεῖς μὲ τὴν πολλήν σας πεῖραν καὶ τὸ κριτικόν σας αἰσθητήριον εἶσθε ἐξ ἐκείνων τῶν ὁποίων βαρύνει ἡ καταλόησις. Μᾶς γράφετε εἰς τὴν ἐπιστολήν σας: «Ἡ γραφὶς τῶν συνταχτῶν τοῦ «Φρουροῦ» δὲν ὑπολείπεται εἰς ἐνέργειαν τοῦ ὅπλου τὸ ὁποῖον οἱ γενναῖοι μας Στρατιῶται μεταχειρίζονται εἰς τὴν φρούρησιν τῆς Πατρίδος». Εὐχαριστοῦμεν θερμῶς διὰ τὰ ἐνισχυτικὰ σας λόγια.

Στρατ. ΑΡΚΑΔΙΝΟΝ ΣΤΑΜ. 41 Ταξιαρχία Σ.Τ.Γ. 913. Ἐλάβομεν τὴν ἐπιστολήν σου καὶ χαίρομεν διὰ τὸν μεγάλον ἐνθουσιασμόν σου διὰ τὴν φιλτάτην Πατρίδα. Εὐχαριστοῦμεν καὶ διὰ τὰ ὡραῖα σου λόγια διὰ τὸν «Φρουρὸν» καὶ τὴν φροντίδα σου δι' ἐγγραφὴν συνδρομητῶν.

Ναύτην ΣΥΜΕΩΝΑΚΗΝ ΑΛΕΞ. Γ'. Τ. Σκαπανέων. Διὰ τὴν ἐπιστροφήν σου καὶ ὁμολογίαν πίστεως εἰς τὴν Πατρίδα, ὅπως μᾶς γράφεις, σὲ συγχαίρομεν.

ΝΕΟΣΥΛΛΕΚΤΟΝ Σ.Τ.Γ. 903. Μᾶς γράφετε: «Τὸ ἔργον σας καὶ ὁ ἀγὼν τοῦ ἀγαπημένου μας «Φρουροῦ» εἶναι ἐξ ἴσου βαρύς, ὅπως καὶ τὸ ἔργον τῶν δι' ὅπλων ἀμυνομένων διὰ τὴν Πατρίδα μας». Ἐπίσης προσθέτετε: «Ἀναγνώσας τὸν «Φρουρόν», τοιαύτης ἔτυχον ψυχικῆς ἀνακουφίσεως καὶ πατριωτικῆς ἐμπνεύσεως, ὥστε ἡ γραφὶς ἀδυνατεῖ νὰ ἐξιστορήση. Αἰσθάνομαι πολὺ ἡρωϊκότερος». Σᾶς εὐχαριστοῦμεν καὶ εὐχόμεθα ὅπως τὰ μεγάλα ἰδανικὰ γίνονται πάντοτε ἐνεργοὶ δυνάμεις εἰς τὴν ψυχήν σας.

ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ ΣΤΟ ΣΤΡΑΤΟ

Εἰς τὸ ὑπέροχον ἠθικὸν τῶν μαχομένων ἀνδρῶν ἔχει προσφέρει καὶ ἡ θρησκευτικὴ ὑπηρεσία τοῦ Στρατοῦ τὸ ἑαυτῆς. Εἰς ὅλας τὰς Μονάδας δέχονται μετὰ μεγίστης προθυμίας τὸν γραπτὸν θεῖον λόγον, τὰ χριστιανικὰ περιοδικὰ καὶ βιβλία. Κατὰ τὴν διανομὴν τοῦ χριστιανικοῦ ἐντύπου — καὶ εἶναι τόσον ὀλίγα τὰ κυκλοφοροῦντα ἐν σχέσει πρὸς τὰ ἄλλα ἔντυπα τὰ ὑπόπτου πολλάκις ἐπιβλαβοῦς ὡς ἐκ τούτου περιεχομένου των — ὁρμοῦν σὰν πεινασμένοι νὰ τὸ ἁρπάξουν ἀπὸ τὰ χέρια τῶν ὀργάνων τῆς θρησκευτικῆς ὑπηρεσίας των.

—Ἀλλὰ καὶ τὸ θεῖον κήρυγμα, τὸ ὁποῖον ἀνελιπῶς γίνεται εἰς ὅλας σχεδὸν τὰς Μονάδας καὶ τὰ στρ. Ν)μεῖα τὸ ἀκούουν μετὰ πολλῆς τῆς προσοχῆς. Πολλάκις ἐπάνω εἰς τὰ χιόνια καὶ τοὺς πάγους, ποὺ ἔγινεν ἁγιασμὸς καὶ κήρυγμα ἐστάθησαν ἐπὶ πολλὴν ὥραν· ὅταν δὲ τοὺς ἐδηλώθη ἀπὸ τὸν στρ. Ἱερέα ὅτι ἐπειδὴ κρυώνουν καὶ κουράζονται δὲν θὰ τοὺς εἰπῇ περισσότερα διεμαρτυρήθησαν καὶ παρεκάλεσαν νὰ συνεχίσῃ τὴν ὁμιλίαν του.

—Ἡ παρουσία τοῦ ἱερέως προκαλεῖ ἰδιάζουσαν χαρὰν καὶ ἀνακούφισιν παντοῦ καὶ ἰδιαιτέρως εἰς τὰ ἀπομεμακρυσμένα φυλάκια καὶ εἰς τὰ Νοσοκομεῖα. Ὁ ἁγιασμός, ἡ παράκλησις πρὸς τὴν Παναγίαν Μητέρα τοῦ Κυρίου ἢ ἂν εἶναι δυνατὸν νὰ γίνῃ καὶ θ. Λειτουργία, προσδίδουν αἴγλην ἀπερίγραπτον καὶ μεταδίδουν χαρὰν ἑόρτιον, πανηγυρικὴν εἰς ὅλον τὸν καταυλισμόν. Εἰς τὰ Νοσοκομεῖα τὰ στρατιωτικά, ὅπου ὁ πόνος ἔχει μαλλάξει τὰς ψυχὰς τῶν ἐνδόξων τραυματιῶν μας, ἡ ἐξομολόγησις γίνεται ἀθρόα. Ἕνα 90% ἐξομολογοῦνται κατὰ τὰς σχετικὰς πληροφορίας ποὺ ἔχομεν.

—Πάντες οἱ στρατιωτικοὶ ἱερεῖς καὶ οἱ βοηθοὶ αὐτῶν Ἱεροκήρυκες ἀξιωματικοὶ καὶ ὁπλῖται, εὑρίσκονται εἰς διαρκῆ ἐπικοινωνίαν μετὰ τῶν τμημάτων τῶν Μονάδων των. Λειτουργοῦν ὅταν ὁ καιρὸς τὸ ἐπιτρέπει, ὁμιλοῦν, διανέμουν τὸν Φρουρὸν καὶ ἄλλα θρησκευτικὰ περιοδικά, εἰκόνας, τὰς ὁποίας ἀποστέλλει ἡ Δ)σις ΒΙΟ)ΓΕΣ ἢ καὶ μόνοι των ἐξοικονομοῦν δι' ἐνεργειῶν των. Ἡ θρησκευτικὴ πνοὴ θωπεύει τοὺς ἀγωνιστάς μας καὶ τοὺς παρακολουθεῖ παντοῦ ἐμπνέουσα αὐτοὺς διὰ νὰ φέρουν εἰς πέρας τὸ γιγάντειον ἔργον των.

—Δὲν παρέρχεται ἡμέρα καθ' ἣν δὲν θὰ κινηθῇ ἡ θρησκευτικὴ ὑπηρεσία ἑκάστης Μονάδος. Καὶ δὲν περιορίζεται μόνον ὁ στρατιωτικὸς ἱερεὺς εἰς τὸν Στρατόν· ἀλλὰ θυσιάζων καὶ τὰς ὥρας τῆς ἀναπαύσεώς του μετὰ τοῦ βοηθοῦ του ἀξιωματικοῦ ἢ ὁπλίτου Θεολόγου Ἱεροκήρυκος ἐργάζεται καὶ παρὰ τῷ λαῷ κηρύττων εἰς αὐτόν, ἱδρύων κατηχητικὰ σχολεῖα, ἐπισκεπτόμενος τὰ στρατόπεδα τῶν αἰχμαλώτων.

—Μᾶς ζητοῦν ἀπὸ τὰς διαφόρους Μονάδας τὰ ὄργανα τῆς θρησκευτικῆς ὑπηρεσίας νὰ τοὺς στέλωμεν περισσότερα τεύχη Φρουροῦ, ποὺ διαβάζεται μὲ ἐξαιρετικὸν, ὡς γράφουν, ἐνδιαφέρον. Θὰ προσπαθήσωμεν νὰ ἱκανοποιήσωμεν κατὰ τὸ δυνατὸν τὴν ἐπιθυμίαν τῶν γενναίων μας.

—Αἱ χριστιανικαὶ κινήσεις τῶν διαφόρων Ἐπαρχιῶν ἀποστέλουν περιοδικὰ καὶ βιβλία θρησκευτικοῦ περιεχομένου εἰς τὸν Στρατόν. Εἶναι πολύτιμος ἡ συμβολή των αὕτη εἰς τὴν ψυχαγωγίαν τοῦ στρατιώτου, ὁ ὁποῖος ἐκεῖ ποὺ πολεμᾷ ἔχει τὴν καρδίαν καὶ τὸν νοῦν καὶ τὴν ψυχὴν αὐτοῦ ἐστραμμένα πρὸς τὸν Θεὸν τῶν πατέρων του. Εἰς τὰς ψυχολογικὰς αὐτὰς στιγμὰς ἔρχεται τὸ χριστιανικὸν ἔντυπον καὶ βιβλίον νὰ τοῦ ὁμιλήσῃ διὰ τῶν γραμμῶν του ἐκ μέρους τοῦ ἁγίου Θεοῦ καὶ νὰ τὸν βεβαιώσῃ ὅτι ὁ ἀγών του ὁ δίκαιος καὶ ὁ εὐγενὴς θὰ στεφθῇ ὑπὸ πλήρους ἐπιτυχίας. Καὶ δὲν ἀμφιβάλλει πλέον. Καὶ μάχεται διὰ τὴν νίκην καὶ θὰ νικήσῃ.

—Ἰδοὺ καὶ ὀλίγα θέματα ἐκ τῶν θιγομένων ὑπὸ τῶν στρατιωτικῶν Ἱερέων καὶ Ἱεροκηρύκων. Τὰ παραλαμβάνομεν ἐκ μιᾶς μόνον ἐκθέσεως ἑνὸς στρατιωτικοῦ Ἱερέως: «Περὶ προσευχῆς.—Ἡ δύναμίς της, ἡ ἀποτελεσματικότης της, ἡ ἰδιαιτέρα σημασία της, κατὰ τὰς παρούσας περιστάσεις, τὸ περιεχόμενόν της καὶ ἡ ἐπ' αὐτῆς πεῖρα τῶν τελευταίων πολεμικῶν ἐτῶν τῆς Ἑλλάδος, τὰ σύγχρονα θαύματα τῆς προσευχῆς. 2) Τὸ Εὐαγγέλιον ὡς μεγαλύτερον πνευματικὸν καὶ ἐθνικὸν κεφάλαιον τῆς Ἑλλάδος. Τὸ περιεχόμενόν του τὸ λυτρωτικόν, αἱ ἀρχαί του καὶ ἡ δύναμις ποὺ περικλείει, ἡ ἀνάγκη νὰ γίνῃ κτῆμα παντὸς Ἕλληνος ποθοῦντος τὴν εἰρήνην καὶ εὐημερίαν τοῦ τόπου του. Τὸ Εὐαγγέλιον καὶ ὁ νεώτερος Ἑλληνισμός. Τὸ Εὐαγγέλιον καὶ τὸ Ἐθνικόν μας μεγαλεῖον.. Τὸ Εὐαγγέλιον ρυθμιστὴς τῆς ζωῆς μας κ.λ.π.»

ΨΥΧΑΓΩΓΙΑ ΤΟΥ ΣΤΡΑΤΙΩΤΗ

ΤΟ ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ ΜΑΣ

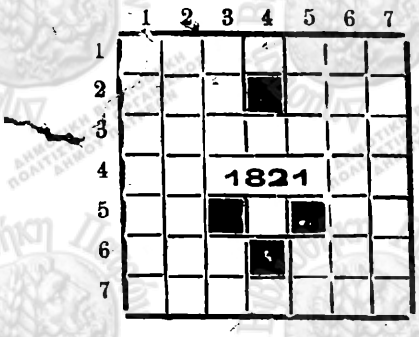

Ο ρ ι ζ ο ν τ ί ω ς: 1) Ὑψώθηκε στὴν Ἅγια Λαύρα στὶς 25.3.1821. 2) Πρόθεσις — τὰ δικά μου. 3) Μία ἔγει ὁ καθένας μὰ πολλὲς μιλοῦνται σ' ὅλο τὸν κόσμο. 4) 21—ἀρχικὰ Λιμενικοῦ Σώματος. 5) Ὑποθετικὸν — 420. 6) Λεηλατῶ — ἐρημῶ — ζῶον ἀναγκαῖον (δοτ). 7) Ὁ ἴσος μὲ τὴν γῆν.

Κ α θ έ τ ω ς: 1) Τὸ καθ' ἕνα ἀπ' αὐτὰ ἀντιλαλεῖ ἀπ' τὶς δόξες τοῦ Στρατοῦ μας. 2) ὁ μὴ πλανώμενος, σταθερὸς. 3) Φωνάζω — 870 5) Τὸ πρᾶγμα λατινικὰ —**αὐγὴ** (γεν — ἀντιστο.) 6) καθιστῶ ὁμαλόν, ἰσοπεδῶ. 7) Μικρὸς ναός.

Γ' ΑΝΕΚΔΟΤΑ

α) Στὸ καζάνι τοῦ λόγου μπρστά, ἕνας νεοσύλλεκτος λέγει:

—Πῶς μάγειρα ἀκόμη τὸ φαγητὸ δὲν εἶναι ἕτοιμο; Θὰ πάω νὰ φάω στὸ ἐστιατόριο.

—Μὰ δὲν μπορεῖς νὰ περιμένης πέντε λεπτά;

—Τί θὰ εἶναι ἕτοιμο δηλαδὴ σὲ 5 λεπτά;

—Ὄχι, ἀλλὰ θὰ εἶμαι ἕτοιμος ἐγὼ γιὰ νἄθρω μαζί σου...

β) Δυό φαντάροι περπατοῦν στὴν ὁδὸν Σταδίου. Ἕνα αὐτοκίνητο περνᾶ μὲ ταχύτητα κι' ὁ Σπαθολιὸς μόλις προφταίνει νὰ γλυτώση. Θυμώνει τότε καὶ φοβερίζοντας φωνάζει:

—Ἔπρεπε νὰ μὲ κόψης καὶ θἄβλεπες τότε τί θὰ σούκανα!...

γ) Στὴ θεωρία νεοσυλλέκτων ὁ λοχίας στὸν φαντάρο.

—Μὰ σύ, ποτὲ δὲν μοῦπες τίποτα, ὅλα ἐγὼ τὰ λέω:

—Κύριε λοχία, ὁ πατέρας μου μοῦ ἔλεγε πάντοτε, δέκα ν' ἀκούω καὶ ἕνα μόνον νὰ λέγω.

ΑΙΝΙΓΜΑΤΑ

α) Διῶξε νὶ καὶ βάλε λα
καὶ γωρὶς πολλὰ—πολλὰ
ἀπὸ ἄργοντα ἀγαίον
θὰ μὲ δῆς εἰς τὸ Αἰγαῖον

β) Σε παλάτι κόκκινο
κόκκινη βασίλισσα
κι' ἄσπρες σκλάβες γύρω της
ἡ βασίλισσα μιλεῖ
κ' εἶν' ἡ σκλάβες βωβές.

γ) Δένδρον εἶμαι ἀνθοφόρον
Σύνολον φυτῶν πολλῶν
στρατηγὸς τῶν νικηφόρων
γράμμα τι ἐκ τῶν ἁπλῶν.

ΦΩΝΗΕΝΤΟΛΙΗΟΝ

Δος — ποσς — πς — νο — ξλτ.

ΑΙ ΛΥΣΕΙΣ ΤΟΥ ΥΠ' ΑΡΙΘ. 17

ΤΕΥΧΟΥΣ

1) Σ τ α υ ρ ο λ έ ξ ο υ: Ὁριζοντίως 1) 1) ΚΙΔΑΡΙΣ, 2) ΟΜΟΛΟΓΩ, 3) ΝΑΡΗ—ΝΦ 4) ΙΤΑ—ΕΑΡ 5) ΑΙ — ΧΥΤΟ 6) ΜΟΝΤΑΙΝ 7) ΑΝΑΠΝΕΩ.

Καθέτως 1) ΚΟΝΙΑΜΑ 2) ΙΜΑΤΙΟΝ 3) ΔΟΡΑ—ΝΑ 4) ΑΑΗ—ΧΤΠ 5) ΡΟ—ΕΥΑΝ 6) ΙΓΝΑΤΙΕ 7) ΣΩΦΡΟΝΩ.

2) Α ἰ ν ι γ μ ά τ ω ν: α) Δι-ωί-δης. β) Πάν-θηρ γ) νόσος - νῆσος δ) δίκη.

3) Π ρ ο β λ ή μ α τ ο ς: 6 δεκανεῖς καὶ 14 στρατιῶτες.

4) Γ ρ ί φ ο υ: Ἡ ἑπτάνησος περιλαμβάνει ἑπτὰ νήσους.

ΟΙ ΕΙΚΟΝΕΣ ΤΩΝ ΕΞΩΦΥΛΛΩΝ ΜΑΣ

1) Τὸ ἐξώφυλλόν μας εἶνε νέα εἰκὼν τῆς Θεοτόκου βρεφοκρατούσης ἡ λεγομένη ΕΛΕΥΘΕΡΩΤΡΙΑ, καὶ εἶνε ἔργον τοῦ ζωγράφου κ. Ἀντ. Πανίτση.

2) Τὸ δεύτερον ἐξώφυλλον (ὑστερόφυλλον), παριστᾷ τὴν Ναζαρέτ, πόλιν τῆς Γαλιλαίας εἰς τὴν ὁποίαν ὁ Ἄγγελος Κυρίου εὐηγγελίσθη τὴν Παρθένον Μαρίαν.

Η ΝΑΖΑΡΕΤ

ΔΙΑΝΕΜΕΤΑΙ ΔΩΡΕΑΝ ΕΙΣ ΤΟΝ ΣΤΡΑΤΟΝ
ΔΙΑ ΤΟ ΚΟΙΝΟΝ ΤΙΜΗ ΤΕΥΧΟΣ ΔΡΧ. 1000